

LEIFERUUN

Gul korn

4. samling

Artikler, historier,
vittigheder, ordlege
og alt mulig andet godt!

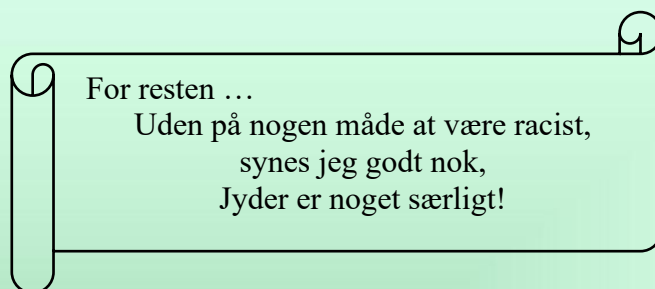
Tidligere blev affald kørt på lossepladsen. Så var det om ikke ude af syne så ude af sind - for os mennesker vel at mærke, men absolut ikke for miljøet. I dag har vi sindrige genbrugspladser, hvor affaldet sorteres og gøres værdifuldt og genanvendeligt på den ene eller anden måde.

I min indre fabrik har jeg gennem mange år produceret tekster, som for de flestes vedkommende er opstået i forbindelse med de bøger, jeg har skrevet. Men fra tid til anden arbejder min hjerne på egen hånd og producerer tekster, der har deres eget liv.

Mine guldkorn kaldte jeg dem og lagde dem ned i skrivebordsskuffen. Det var alligevel for utilfredsstillende, så derfor denne bog. Titlen 'Guldkorn' var oplagt, men det er lige højtravende nok for en jyde - ud i offentligheden - at kalde egne skriblerier for dette, så derfor den kryptiske titel 'Gul korn'.

Med lidt god vilje kan det sagtens udtales på samme måde, og skulle der være læsere, der egenhændigt ønsker at tilføje det manglende 'd', har det fuldt ud min velsignelse.

Venligst
Leif Bruun

For resten ...
Uden på nogen måde at være racist,
synes jeg godt nok,
Jyder er noget særligt!

Mine øvrige skriverier

Såsom trykte bøger, der kan købes i boghandelsen og/eller lånes på biblioteket, ebøger, artikler og meget andet, finder du i Skriveri oversigten.

Klik her for at se den!

Leif Bruun - 2023
leifbr@leifbr.dk
www.leifbr.dk
Revideret: 2026-02-13

Mangfoldiggørelse af denne bog eller dele deraf er i henhold til gældende dansk lov om ophavsret ikke tilladt uden forudgående skriftlig aftale.

Indledning

Jeg er allergisk overfor digte. Jeg har gjort mange forsøg på at få noget fornuftigt ud af dem, men det er aldrig lykkedes. De siger mig simpelthen ikke noget. I dag er det så fremskredent, at jeg går i sort, når jeg ser et digt. Det er det, jeg kalder 'allergisk'.

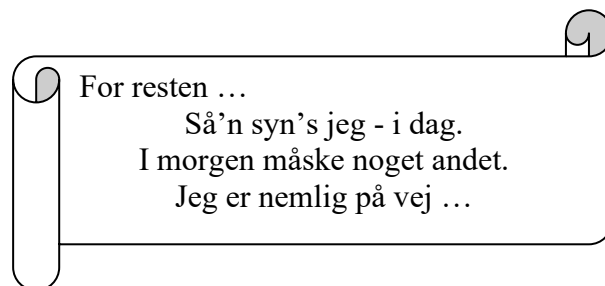
Det er egentlig lidt mærkeligt, for jeg har det ellers godt med ord og bogstaver. Jeg elsker at lege med dem. Læser bøger i stakkevis og skriver meget.

Skriveprocessen ligger i faste rammer for mig. Det udspringer altid af en idé, jeg har fået om noget, jeg synes, er så væsentligt, at det skal skrives ned. Det er for så vidt hurtigt overstået. Det er først bagefter, det egentlige arbejde begynder. Det er jo slet ikke ligegyldigt, hvordan man får forklaret sig. Det tager tid at finde den rigtige rytme og de rigtige ord. Man stirrer sig hurtigt blind på sin egen tekst. Så er der ikke andet for end at gemme den væk nogle dage. Nået så vidt kan jeg kigge på den med nye øjne. Rette til. Gemme væk. Nye øjne ... Den cyklus gentages, indtil jeg kan læse teksten med nye øjne, og sige, det er sådan, det skal være.

Overskrift, opsætning og eventuelle billeder kan jeg bruge lang tid på at nørkle med. Det synes jeg faktisk, er næsten lige så vigtigt som teksten. Det er jo det, der skal fange læseren og give lyst til at forstå budskabet.

Nu kommer så det rigtig spændende. Det er, når jeg beslutter mig for, at andre skal læse teksten. Allerede ved den beslutning, finder jeg sandsynligvis på nye rettelser. Så læser jeg igen teksten, for nu er der garanteret noget mere, jeg skal have rettet. Gemme væk. Rette til. I hele forløbet er jeg opmærksom på, om teksten udtrykker det, jeg vil fortælle. Hvis ikke ryger den i brokkassen.

Ellers havner den i denne bog!

Corona Rejser

I starten af 2020 brød der i et lokalt område i Kina en farlig, smitsom sygdom ud, som der ikke fandtes nogen medicin imod, og som først kunne påvises 14 dage efter, man var blevet smittet. I området opholdt der sig i tusindvis af udlændinge af forskellig herkomst, som de respektive lande rakte ud efter, og sendte hjem over hals og hoved.

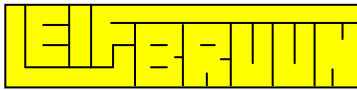
Om det var derfor, den smitsomme sygdom blev til en verdensomspændende pandemi på rekordtid, skal jeg ikke kloge mig på, men det var i hvert fald en reaktion, der var stik modsat af, hvad man gjorde efterfølgende.

Covid-19 kom pandemien til at hedde. I de efterfølgende år lukkede den verden ned med omfattende restriktioner, overfyldte hospitaler og over 5 millioner døde.

Intellektuelle begrænsninger

ÅBENT står der på skiltet i glasdøren til værtshuset. Trangen til en kølig pilsner får professor Berg til at gå indenfor. Da, han vender sig om for at lukke døren, står der LUKKET på skiltet, hvorfor han slukøret går igen!

Engagement

Livet er at turde og at miste fodfæstet for en stund, som en eller anden har sagt det. Eller med mine ord:

Hvis man vil udvikle sig,
må man flytte sig.
Når man flytter sig,
kan man ikke have
begge ben på jorden!

For mit eget vedkommende gør jeg status på den måde, at en dag uden nye udfordringer og landvindinger har været spildt. En god dag er altså ensbetydende med udvikling. Den dag jeg holder op med at udvikle mig, er jeg gammel. Til den tid ønsker jeg at dø, for da er mit liv forbi.

Bevares, jeg forstår godt, hvis en enlig mor med små børn eller en fortravlet forretningsmand vil have svært ved at identificere sig med ovenstående. For mit vedkommende har der også været lange perioder, hvor jeg ikke har skænket det en tanke. Men det ligger alligevel i mig. Ikke så meget at jeg tæller de spildte dage, men det kommer meget tydeligt frem, når jeg når nye mål:

- Yes, nu lykkedes det! Og så fyldes jeg af varme og glæde.

Engagerede mennesker
bliver sjældent syge!

Livet er ikke nogen konkurrence i at blive størst, komme længst eller blive mest kendt. Det er ikke engagement, der driver folk til at bruge deres liv på at blive verdensmester i at løbe hverken langt eller hurtigt. Det er målet om at blive rige og berømte, der driver dem. Det er de færreste, der når målet, og de bliver sjældent lykkelige. Hvorfor skulle vi mennesker også bruge vores potentiale på at træne os op til noget så ensidigt. Det kan dyr og maskiner alligevel gøre langt bedre. Mennesket er en langt mere vidunderlig og kompleks skabning.

Lykken er
at være engageret i det,
man gør!

Man kan sagtens gå helhjertet ind for noget uden at blive perfektionist. Man kan sagtens være et ordensmenneske uden at blive pedant. Man kan sagtens tage udfordringer op uden at blive dumdrigtig. Man kan sagtens satse på økonomiske goder uden at spille hasard med familiens tryk. Og når nu vi er så heldige at leve i et veletableret, stabilt samfund, bør det

materialistiske fylde så lidt som muligt i ens liv. I stedet bør man bruge evnerne og energierne på livets væsentlige ting.

Engagement opstår således, når der er noget, man brænder for. Det er de ting, man gør, fordi man ikke kan lade være. Det er ikke som et arbejde, man lægger til side til fyraften og går videre med igen næste dag. Det, man er engageret i, fylder en døgnnet rundt. Måske vågner man op midt om natten og har fået en ny idé, man absolut må have effektueret med det samme. Det er i høj grad en stresstilstand, som på kort sigt tapper ens ressourcer. Men som på længere sigt er uhyre givende, fordi det er det, der gør livet værd.

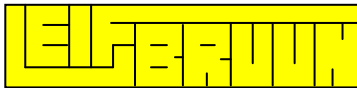
Uoverenskomstforhindringer

Selv med min vildeste fantasi kan jeg ikke forestille mig, hvordan 2 parter kan sidde overfor hinanden i ugevis dag ud og dag ind fra tidlig morgen til sen aften og forhandle løn - for så at ende op med, at de ikke kan blive enige!

Nu kender jeg godt nok kun til jydehandler, der foregår ved, at sælgeren siger, at varen koster ét og køberen vil give lidt mindre. Herefter spiller de lidt ping pong ordspil og driller hinanden. Men parterne ved godt, at mødes de ikke et eller andet sted midtvejs, kommer der ingen handel ud af det skind. Alt sammen tager det nogle få minutter!

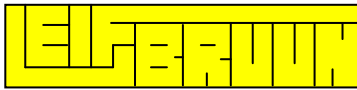

Overenskomstforhandlingerne kan kun være et kæmpeskuespil, der opføres for at give baglandet og den øvrige omverden indtryk af, at der bliver forhandlet ind til benet. I virkeligheden har forhandlerne det meste af tiden siddet i dybe lædermøbler og mæsket sig med, mad, drikke og hvad de ellers kan finde på at hygge sig med på andres regning. Deres største problem er, at de for at komme hjem, må kæmpe sig igennem horder af pressefolk, der vil vide, hvad der er sket i dagens løb. Og det vil det jo ikke være smart at fortælle dem!

ORD/ROD

KOSMOS EGNE TYVERI ER
OSMOSE FREGNER APOTEK YVER JERN
MOSER REGNER POTE VE HJERNE
OSERE
ØK SERER SY ETERNIT HOLLAND
KO SYL ETERNITY LOLLAND
ON ANGOLA SYLT
NO ANGORA SYLTE ENE JORD
OM SYLTETØJ RENE DANSK
MI IRENE
IS SKI SIRENE MEDLEM
STANG SE SKIVE MEDLEM
TANG ER SKIVEJ HJEM
TANGO SKIVEJR HJEMVE MISTANKE
HJEMVEJE I STANKE
FAVN STR HANNAH
GAVN ISTRÆ ANNA ER FLYVER TANKE
HAVN DISTRET NN DER LYVER ANKE
NAVN YDER YVER
RAVN ER SPIS NYDER VER KNUST
SAVN ÆRE PIS SNYDER ER KUNST
LÆRE IS
LERER VEG EDELVIS
BLÆRER VEGT DELVIS ER
VÆGTE ELVIS DER
SMAGER INTERNET VÆGTER VIS IDÉR
AMAGERS INTERNAT ÆGTER IS MIDER
AGER EGTE SMIDER
MAGER EG
UTROLIG OLIVEN FLADSKREM STOP
UTRO OLIVER FALDSKREM OP
TROLIG ONKURS FREDE TOP
TRO KONKURS FREDERIK RENOVATION
ROLIG ERIK RENOVATION
RO KVINDER EJ
VINDER EJE EN ÅRSTID
FARE INDER EJEN ET ÅRS TID
FARM EJENDOM
FARO IS EJENDOMLIG AUKTION
FARS VIS EJENDOMLIGHED KAUTION
FARS AFVIS LIGHED AKTION
FART AF IS ÅBEN HED
FARV A VIS ÅBENRÅ ED ILVA
FARØ VI RÅ SILVAN
I
SKADE LIVET SOM INDSATS PERSILLE
SKEDE LIVET SOM INDSAT PERNILLE
SKIDE PERNILLE
SKUDE NUS FE ØKOLOGI
SKYDE JANUS FEJ ØKONOMI FARS LEM
SKØDE ANUS FEJL FAR SLEM
SKÅDE FEJLE
ÅBENBARINGER ~ ÅBEN BAR INGER NO WAY
NORWAY

Tekstanalyse

På VUC i faget Dansk er mantraet Tekstanalyse. Man har først mulighed for at forstå en tekst på et fagligt forsvarligt grundlag, når man har lavet denne analyse. Det fik vi at vide igen og igen. Tekstanalysen laves efter en helt specifik skabelon, som vi havde fået udleveret, så vi punkt for punkt kunne følge vejledningen og 'lukke teksten op', som det hed sig.

Det fik mig så til at spekulere over, i hvor høj grad lærerne selv brugte tekstanalyse. For jeg fik stort set alle mine tekster urettede tilbage igen, blot med kommentaren, at jeg ikke havde forstået opgaven. Det gav mig så idéen til, at jeg måske kunne hjælpe min dansklærer lidt på vej ved at skrive et brev til ham:

Hej Ole

Jeg har forstået, at du har svært ved at lukke mine tekster op, finde den røde tråd og fange mit budskab. Det er en skam. Måske skulle du prøve at analysere dem – teksterne. Tekstanalyse, du ved:

- Læs teksten godt igennem. Vær positiv, nysgerrig, undrende og stil spørgsmål – de må gerne være dumme.
- Læs linje for linje – smag på ordene.
- Er der ord du ikke forstår, så slå dem op i en ordbog. De findes på biblioteket – ordbøgerne.
- Anlæg et synspunkt – et udsigtspunkt.
- Stil dig foran én, du kender - alternativt foran et spejl og læs teksten højt.
- Stil dig op på et bord – med sko på. Brug avisen – til at stå på. Udvalg de vanskeligste passager, og forklar dem ud i lokalet – engageret og med fast stemme.
- Skrig dem ud i alle verdenshjørner. Forestil dig, at det er dig, der skal overbevise hoben.
- Apropos den røde tråd. Den er måske slet ikke rød. Der er jo ingen, der har set den!

Go' fornøjelse!

NB: Behøver jeg at fortælle, at det fik jeg heller ingen tilbagemeldinger på!

Overhovedet ikke

Når man umiddelbart kigger på billedet, er det den unge mand der lyser ud af det som familiens overhoved i toppen af pyramiden omkranset af sine smukke søstre og med forældrene på hver sin side. Man kunne så få den tanke, at det er ham, der har entreret med fotografen og fået det hele sat i scene. Men hans beskedne ansigtsudtryk, siger noget andet.

Og tager man netop ansigtsudtrykkene til indtægt, er det nok snarere den skrappe Barber- og Frisørmester Madsen, der har kommanderet familien til samling i stiveste puds, for at den med stolthed kan blive præsenteret. Der mangler bare, at han slår ud med armen og siger:

- Se, hvor højtidelige vi er!

Fru Madsen ser som sædvanlig bare mild og god ud. Hun har sikkert også haft travlt med at sy kjoler, så hendes mere eller mindre flyvefærdige piger kan tage sig ordentligt ud.

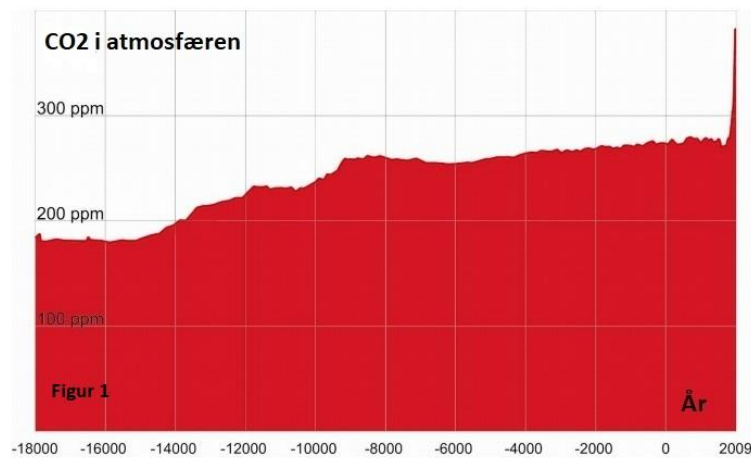
Den smukke kvinde i centrum er for øvrigt min mor!

F16 – Jubilæum

I dagens anledning blev hele Danmark overfløjet af F16-fly i prægtige formationer. Og overalt gik medier og befolkning i selvsving i begejstring over disse fantastiske maskiner, der har tjent landet i så mange år.

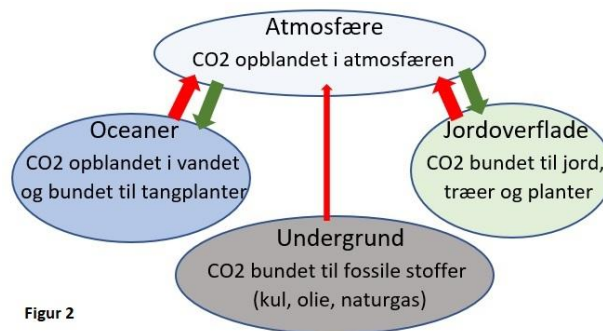
Jeg tænkte nu mere på dem, der i andre situationer er blevet overfløjet, og hvordan de oplevede det!

CO2 forureningen

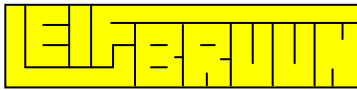
Som det ses på figur 1, er CO2 mængderne i atmosfæren steget drastisk i de seneste år. Det medfører en drivhuseffekt, der får Jordens temperatur til at stige, så isen smelter ved polerne. Det medfører så igen stigende havvandstand, oversvømmelser og mange andre katastrofer.

CO2 befinder sig altid i et kredsløb. Træer og planters grønne blade op-suger CO2 og sammen med næringsstoffer fra jord og vand, omdannes dette til organisk materiale, der får dem til at vokse. Men alt levende har en begrænset levetid, og hvad enten det på naturlig vis går i forrådnelse, spises eller brændes af, frigives CO2'en igen til atmosfæren, og således fortsætter kredsløbet.

Som det ses af figur 2, cirkulerer CO2 mængderne i et evigt kredsløb mellem atmosfæren, oceanerne og jordoverfladen. Det er komplicerede processer, der påvirkes af mange forskellige forhold. Det medfører så også, at CO2 indholdet i atmosfæren varierer til forskellige tider. Men videnskaben peger helt entydigt på, at atmosfærens stigende CO2 i de seneste år, skyldes afbrændingen af fossile stoffer (kul, olie og naturgas).

Fossile stoffer er organisk materiale, der er aflejret over millioner af år i undergrunden. Gennem de sidste cirka 150 år har vi brændt store dele af disse fossiler af med tilsvarende store mængder CO2 til følge, der stiger direkte op i atmosfæren. Det indgår ikke i nogen cirkulation og forbliver der i 100'vis af år.

At videnskaben har ret i at klimakrisen, er fremkommet på grund af afbrænding af fossiler, synes indlysende, når man tænker på: hvilke bjerge af kul, man kloden rundt i næsten 200 år har gravet op af undergrunden, den kæmpeflåde af tankskibe, hvoraf mange af dem er supertankere, der kan laste op til 500.000 tons, der i næsten 100 år har sejlet verdenshavene tynde for at fordele den indvundne olie fra undergrunden det netværk af kæmperørledninger der er nedgravet i store dele af Jordens kontinenter de sidste årtier for at forsyne forbrugerne med naturgas - og alt sammen er det blevet brændt af på forskellig vis og derved omdannet til CO2 og vanddamp. Så med andre ord:

CO2 forureningen
er ikke kommet
ud af den blå luft!

Klimakrisen

Der burde være en lov, der forbød politikere at udtale sig om klimakrisen, for de forplumrer fuldstændig debatten med deres teoretiske målsætninger om 1,5 graders temperaturstigning og andre målsætninger mange år ud i fremtiden, der ikke har nogen som helst hold i virkeligheden.

Især danske politikere stiller sig op med våde øjne og fortæller om, hvor pavestolte de er over alle de tiltag, de her gjort for at fremme den grønne omstilling. Og bare danskerne vil spise færre røde bøffer, sænke temperaturen og lave affaldssortering, så vil Danmark blive CO2 neutral, inden vi har set os om. Men sandheden er, at også vi udleder mere CO2 end nogensinde før.

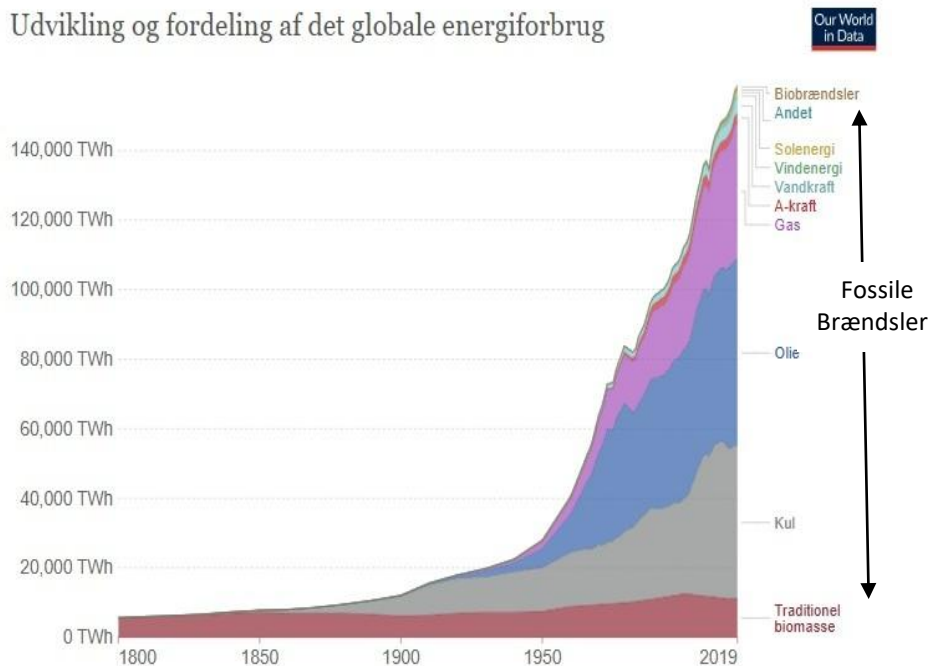
I begyndelsen af 1980'erne begyndte videnskaben at råbe vagt i gevær over markante forøgelser af CO2 indholdet i atmosfæren, og at CO2'en virker som et drivhus, der får temperaturen til stige med alvorlige klimakatastrofer til følge. De påviste også, at det var afbrændingen af fossile brændsler (kul olie og naturgas), der var den sandsynlige årsag til den forøgede CO2 i atmosfæren.

I begyndelsen af 1990'erne udtalte videnskaben sig uden tøven med omfattende dokumentation på, at CO2'en stadig er drastisk stigende, at vi står midt i klimakrisen, og at der er videnskabeligt evidens for, at det er afbrændingen af fossile brændsler, der er årsagen.

Denne gang blev budskabet modtaget af verdens politikere, som iværksatte afholdelse af klimakonferencer, der besluttede nye målsætninger med omlægninger til grøn energi. Der blev også handlet på det med opførelsen af solceller, vindmøller, elbiler m.m.

Men som det ses på kurven over det globale energiforbrug, er afbrændingen af fossiler fordoblet siden 1980, og ifølge prognoserne vil den fortsætte med at stige i årene fremover - også i Danmark!

Udvikling og fordeling af det globale energiforbrug

Vi står dermed i den situation som Bjørn Lomborg forudsagde i 1990'erne, at klimakrisen er så omfattende, at verdens ledere aldrig bliver enige om at bekæmpe den effektivt. Så i stedet for at investere på skrømt i grøn energi, vil det være meget mere effektivt at bruge ressourcerne på at modvirke følgerne af klimaændringerne.

Spritbus

Jeg tog en bus hjem fra julefrokosten i går. Det var heldigt, for der var spritkontrol - og bussen blev bare vinket igennem.

Problemet er bare, at min nabo er stiktosset, og står derude og råber, at jeg har spærret hans indkørsel!

Und skyld

Helt frem til 40 års alderen
 var jeg overbevist om,
 at det var de andres skyld,
 når jeg havde det psykisk dårligt.
 Til sidst havde jeg det så dårligt,
 at jeg var nødt til at flytte fra alt og alle
 til en ny egn af landet.
 Ét år senere måtte jeg erkende,
 at aben var flyttet med mig.
 Både privat og arbejdsmæssigt stod jeg igen
 i uoverskuelige problemer,
 der til forveksling lignede de tidligere.
 Det var altså mig, der var noget galt med,
 konkluderede jeg.
 Herefter påtog jeg mig skylden for
 alverdens ulykker
 og røg helt ned i kulkælderen.
 Først da jeg erkendte,
 at det slet ikke har noget med skyld at gøre,
 fik jeg mulighed for at konfrontere mine
 virkelige problemer.

Sandheden er altid det første offer

Når Rusland sender agenter ind i andre lande for at likvidere 'statsfjender', går førende politikere og mediefolk i selvsving i forargelse over grusomhederne. Men når USA begår tilsvarende forbrydelser, så bøjer de samme nakken og snakker om noget andet.

Jeg skal ikke kloge mig på, hvem af statslederne, der er mest grusom. Men jeg er meget bevidst om, at de oplysninger jeg får, er fra vestlige kilder!

Angreb er det bedste forsvar

For efterhånden mange år siden, ændrede man Krigsministeriet til Forsvarsministeriet, fordi fremover skulle militæret kun bruges til at forsvare de danske grænser. Alligevel har man så i de seneste år oplevet, at de danske jenser udfører deres heltegerninger rundt omkring i lande som fx Jugoslavien, Irak, Afghanistan, Libanon og Syrien.

Så kom krigen i Ukraine, som det er for risikabelt, at NATO involverer sig i, men åbenbart ikke for Danmark. Og efterhånden har vi foræret Ukraine stort set alt, hvad vi har af kanoner, krudt og kugler. Det betyder selvfølgelig, at vi må ud og købe nyt militært isenkram. Blandt andet missil-systemer, der kan ramme mål på 2.000 kilometers afstand. Hermed kan de danske jenser sidde hjemme i lænestolen og ramme russerne i både Ukraine og Moskva.

Jamen, hvad kan det ikke blive til? Var det ikke på tide, vi fik Krigsministeriet tilbage igen? Eller hvad med at kalde det for Angrebsministeriet?

Det er selvfølgelig blasfemisk at gøre grin med så uhyggelige perspektiver, men når virkeligheden er så ubegribelig tåbelig, er det kun humoren tilbage. De danske politikere handler uden tvivl efter bedste evne i fredens tjeneste - og med Gud på deres side, siger Paven.

Problemet er bare, at der efterhånden er slået så ufattelig mange millioner mennesker ihjel i retfærdighedens hellige navn. Og eftersom vi bliver mere og mere effektive til at det, er vi simpelthen nødt til at begynde at tænke anderledes!

Potentielle danske Angrebsministre

Brevet til Sydamerika

Jeg er selvfølgelig drøn misundelig, over at jeg ikke skal med og besøge jer, men det er jo mit eget valg. Det hænger også sammen med en beslutning jeg har taget om, at jeg vil arbejde koncentreret med min egen udvikling i nogle måneder endnu. Også ud fra en målsætning jeg har om, at jeg vil gøre mit til, at vi alle fremover, kan have det rart med hinanden.

Så i påskeugen tager jeg på endnu en rejse i mit indre univers, det forventer jeg mig meget af. Filosofisk udtrykt, kan man sige, min rejse udpræget er en rejse i tid, og jeres rejse mere udpræget er en rejse i rum (afstand).

På en eller anden led tror jeg at begreberne rum og tid indgår i alle oplevelser. Fx hørte jeg den anden dag, at forskellen på en piges bryster fra hun er 20 til hun er 60 år, er, at når hun er 60, er brysterne placeret på hver sin side af navlen.

Det var ikke under bæltstedet, vel? Det sker først når hun fylder 80, vil jeg tro.

Det er også forunderligt at tænke over, at det 'nu' jeg sidder i med det her skriveri, det går der lang tid, inden I oplever. Men hvad laver I lige nu? Og en betingelse, for at I oplever mit nu, er, at Mor og Martin udfører deres 'rumrejse' om på den anden side af jorden.

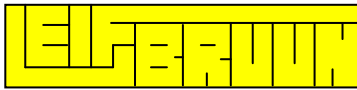
Bare jeg snart kan høre om jeres nu.

Det minder mig om, at jeg skal til at være færdig, for jeg skal til Give for sidste gang, inden de skal rejse. Mor er meget nervøs. Det er Martin nok også.... Vi skal have pizza i aften.... Det skal nok gå alt sammen. Jeg tror ikke, der sker halvt så mange uheld, som Mor har forudset. Så det bliver alle tiders oplevelse for jer alle.

Det er ved at blive forår i lille Danmark. Det er lyst, når jeg står op om morgenen.... Fra i morgen er det sommertid.... Så vil det godt nok være mørkt igen i nogle dage. Når jeg står op, altså.... Solen skinner udenfor, det ser mildt ud.... Storken er ikke kommet til Ribe endnu, det holder jeg meget øje med.... I de sidste mange aftener, når jeg kigger ud af mit stuevindue lige inden det bliver mørkt, kan himlen lige pludselig blive helt sort af stæreflokke, der kommer ind over byen.... Der må være stæretræf her lige syd for byen.... Fuglene flyver i flok, bare de er mange nok.

Ænderne i parken, duerne på tagryggene og mange andre fugle oppe i luften, er meget parvis for tiden.... Domkirken ser ud som den plejer. Der kommer jeg meget, der er mange koncerter. På onsdag skal jeg til koncert med et symfoniorkester og et stort kor, men det er nu ikke i kirken.

Jeg har lige været nede i byen. Det var sgu alligevel koldt.... Jeg købte frimærker og så på turister. Dem er der allerede mange af. Turister altså...

Der er også mange frimærker, men det er mest på posthuset. Turisterne er alle vegne, også på posthuset, så jeg måtte stå i kø for at købe frimærker... Jeg har skrevet til en boligforening, jeg vil gerne flytte til Vejle. Det var derfor, jeg manglede frimærker.... Tror I, der er lige så mange turister i Vejle? Der er i hvert fald mange køer.

Jeg er sgu stolt over du har spurgt efter et billede af mig.... Jeg har lige haft besøg af Bedde og Jens Chr. Bedde er irritabel. Hun er holdt op med at ryge. Det synes jeg er flot.... Jeg tænker ofte på, jeg gerne vil have et andet arbejde, jeg gider ikke være tekniker mere.... Jeg tænker i det hele taget meget, det har jeg det rart med.... Men det er sikkert besværligt for mine omgivelser.

Det var så alt, hvad jeg havde i hovedet så'n lige på en studs.... Nu er det begyndt at sne.... Jeg har forsøgt at tage mine 'Sydamerikas briller' på og gået rundt i huset og samlet ting sammen og lavet en lille stemningscollage, som jeg håber, I kan have glæde af i en stille stund.

Hils alle jeg kender i Sydamerika, specielt Mor og Martin.

En duft af Corona

Tidligere satte jeg pris på at slutte en god middag af med
kaffe, cognac og en stor Corona,
som blev klippet til i den ene ende og fik ild i den anden.
Og så blev der bappet, slubret, nippet, hygget
og duftet som sagt!

Hovedløs

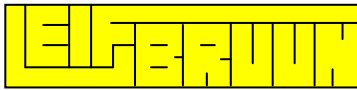
Golf foregår oppe i hovedet, siger golfspillere, når de har haft et dårligt slag. Og rigtigt er det jo. De kloge siger, at 80 % af spillet foregår oppe i hovedet. Jeg ved ikke, hvordan de har målt det, men langt hen ad vejen, tror jeg på, der er rigtigt. Så vi må have hovedet sendt til reparation - eller psykisk udvikling, som jeg kalder det. Og det kan jeg da kun anbefale, at man gør, men det er en helt anden boldgade, end den jeg vil her. Mit mål lige nu er nemlig at forklare, hvad det er, der koker inde i hovedet på os og medfører, at vi kommer galt af sted med svinget. Alt sammen med den hensigt at hjælpe den enkelte med at finde frem til, hvad det er, vedkommende reagerer negativt på. For jo bedre man kender sig selv, des bedre mulighed har man for at komme reaktionen i forkøbet og måske undgå den eller bare formindske effekten af den.

Et godt gennemført golfsving med en rytmisk bevægelse og et godt boldtræf kræver, at man er i psykisk balance. Er man det, er man i kontakt med sig selv og kroppens muskler. Hermed har man kontrol over musklerne og kan styre dem til at opnå den ønskede bevægelse. Alt i afhængighed af ens fysiske muligheder og golfmæssige kvalifikationer selvfølgelig, men mekanismerne er de samme for alle. Er man i psykisk balance, er det bare et spørgsmål om, at træne sig op til at kunne gennemføre, det ønskede golfsving, så har man lært at spille golf en gang for alle.

Men sådan er virkeligheden jo ikke. Ingen kommer gennem livet uden lig i lasten, siger man. Det betyder, at vi på et tidspunkt har haft nogle følelsesmæssige oplevelser, som vi ikke har gjort os færdige med. Den slags indestængte følelser er reaktive og restimuleres i helt bestemte situationer. Og da der typisk er tale om voldsomme restimulationer, er vi ikke i psykisk balance mere. Og ikke nok med det, for krop og sind hænger sammen som ærtehalm, og de tilhørende muskelgrupper spænder op. Afhængig af indestængningernes art, kan det være overalt i kroppen, som fx nakke, skuldre, ryg og lænd. Det sker alt sammen som et lyn fra en klar himmel. Pludselig er vi ikke i kontakt med os selv mere, rytmesans og tidsfornemmelse reduceres, musklerne spænder op, og bevægelserne hæmmes.

Der er sikkert nogen, der ikke kan genkende sig selv i ovenstående. Det kan de så glæde sig over. Men forklaringen kan også være, at det foregår dybt inde i sindets ubevidste kringelkroge. Og hvis man har levet det meste af sit liv med den slags restimulationer, så opfatter man dem efterhånden som en naturlig del af livet. Bare tænk på Tiger Woods. Han kunne nærmest gå på vandet i mange år. Så blev det afsløret, at han havde et seksualliv. Herregud, manden levede i en kuffert året rundt. Det kunne vel ikke

komme bag på nogen. Men det gjorde det. Og lige siden har Tiger været helt menneskelig.

Afhængig af de indestængte følelsers karakter, er det selvfølgelig forskelligt, hvad vi reagerer på. Ud fra erfaringerne med mit eget overfølsomme sind vil jeg i det efterfølgende opremse nogle muligheder - med det håb at hjælpe andre på vej til at blive klogere på sig selv:

- Du står helt alene på træningsbanen og laver prøvesving med dit favoritjern. Hvis du har en god fornemmelse med en følelse af, at det er rigtigt, så er du i balance og har det godt med dig selv.
- Det kan selvfølgelig opleves forskelligt fra dag til dag. Har du haft et opgør med ægtefællen eller chefen, er der andet, der stresser dig, eller er du bare træt, kan det gøre en afgørende forskel.
- Næste trin er med boldtræf. Ændrer det noget? Det har jeg i hvert fald oplevet, at det gør for mange, når de laver prøvesving. Store flotte, afslappede prøvesving. Når de så går hen til bolden, ser det helt anderledes anspændt og akavet ud. Hvis du har det sådan, er det fordi, du mangler selvtillid.
- Endelig er der så dem, der kun i yderste nødsfald befinder sig på træningsbanen. Det er fordi, de slet ikke bryder sig om at være i kontakt med sig selv.
- Nu er du på golfbanen helt alene en tidlig morgen eller sen aften og spiller en runde. Hvordan føles det? Afslappet og behageligt? I så fald er det fordi, du har det godt med at spille golf.
- Der er garanteret nogle steder på golfbanen, hvor du tænker: Her går det altid galt. Den første betingelse for at ændre på denne selvopfyldende profeti, er, at du holder op med at tænke sådan. Når du har besluttet hvilken kølle du vil bruge, og hvor bolden skal hen, skal du koncentrere dig om at udføre det rette slag og ikke tænke på noget som helst andet.
- Træneren har lært os, at vi skal visualisere boldens bane forud for slaget. Hvor realistisk er du? Forestiller du dig hver gang, at bolden skal flyve 200 meter, selv om du godt ved, du højst kan nå 150 meter?
- Hvordan reagerer du, når du har haft et dårligt slag? Bander og svovler og bliver blå i hovedet? Har du tænkt på, at hvis du har et handicap, der berettiger dig til 20 ekstra slag, så betyder det, at du typisk har mindst 20 dårlige slag på en runde? Hvis du så mange gange på en runde skal blive blå i hovedet, må man nok sige, at golf er sundhedsskadeligt for dig.
- Omvendt, golf er en alvorlig sag, og et dårligt slag skal medføre frustration og ærgrelse. Men alting med måde. Kom af med frustrationerne ved at tænke konstruktivt: Hvad gjorde jeg forkert? Og hvad skal jeg gøre anderledes næste gang?
- Hvis du laver et 8 meter put, og bolden lige smyger sig rundt om hulkanten, hvordan reagerer du så? Ærgrer du dig over, at den ikke gik i hul? Eller anerkender du dig selv for, at du lavede et flot put? Det er nok her spiren til de fleste ophobede frustrationer ligger. I dette jantelovsplagede land er vi alt for selvkritik negative. Vi må endelig ikke tro, vi er noget. Og da slet ikke vise det for andre.

- Du spiller nu – stadig alene – midt i myldretiden og bliver presset bagfra. Her er min egen akilleshæl. Det kan slå mit spil fuldstændig i stykker, og jeg har bare lyst til at komme væk. Omvendt kender jeg andre, der slet ikke opdager, at der er nogen bagved.
- Du spiller en runde med din faste makker. Det er trygt og rart. Eller kender du vedkommende så godt, at du lægger mærke til forskellige uvaner, der irriterer dig?
- Nu er I 4 golfkammerater, der er af sted, og snakken går. Der er altså kommet et socialt element ind over. Gør det noget ved dig? Eller kan du godt gå lige fra en heftig diskussion til at være tilstedeværende og koncentreret om et golfslag?
- Piger siger, de kan multitaske, så de kan godt snakke, samtidig med de svinger golfkøllen. Jeg skal ikke være den, der siger dem imod. Men nøjes med at konstatere, at man kan altså ikke være 2 steder samtidig.
- Du har meldt dig til en golfturnering og ved ikke i forvejen, hvem du kommer på hold med. Gør det dig utryk og anspændt?
- Er der nogle bestemte spillere i klubben, du håber på ikke at komme i bold med, fordi de påvirker dit spil? Ja, selvfølgelig er der det. Vi har alle nogen vi går mere eller mindre godt i spænd med. Det er det her med kemierne, som man siger. Men husk på, der er noget, der sker inde i dit hoved – uden at det nødvendigvis er modparten, der gør noget forkert.

Nogle siger, at de kun spiller golf for hyggens skyld. De går ikke så højt op i det der med regler, etikette og scores. Jeg har aldrig forstået dem. Hvordan kan man knokle rundt så mange timer på en golfbane, hvor man lider det ene nederlag efter det andet, i al slags vejr, i kradsende buskadser, balancerende på farlige skrænter - og så sige, at man gør det for hyggens skyld? De ser altså heller ikke særlig hygsomme ud, når det går sin skæve gang.

Nej, golf er en yderst alvorlig sag. Hvert slag banen rundt er en eksamen i sig selv. Det må være samme fornemmelse, boksere har, når de entrer ringens lyshav. Der står de så, afklædte og uden mulighed for at kunne gemme sig. Golf er en tilsvarende egoistisk kampsport, der kræver en benhård psyke. Hvis du ikke har den, så hold dig væk fra sporten.

Til gengæld, hvis du erkender betingelserne, så kan du bruge konkurrencemomentet til at hæve dig op og lave ting, du ikke anede, du kunne. Når det sket, bliver man virkelig fanget i golfspillets fantastiske univers og glemmer tid og sted og bliver immun overfor negative påvirkninger. Desværre sket det kun 1 eller 2 gange om året. Alle de andre gange må man påregne de sædvanlige nederlag.

Golf er et utrolig enkelt spil.
 Det er vores tilbøjelighed til
 at tage problemerne på forskud,
 der gør det kompliceret!

Provokatøren og medløberne

Det var åbenbart et uløseligt problem at tackle Rasmus Paludans demonstrationer, der i ytringsfrihedens hellige navn fortsatte med at skabe vold og optøjer overalt, hvor han kom, og som lagde beslag på store dele af politiets resurser.

Egentlig har jeg svært ved at se, at det havde noget med demonstration at gøre, når en mand stiller sig op og laver tåbelige ting med en bog, som for andre er hellig. Jeg vil snarere kalde det for provokation af mennesker, der i forvejen har det svært. Det er vel nærmere i kategori med mobberi, og det kan jeg da ikke forestille mig, er en grundlovssikret rettighed.

Nu er det engang sådan, at man kun bliver provokeret, hvis man lader sig provokere. Hermed mener jeg, at hvis alle – og her tænker jeg især på medierne - holdt sig væk fra Paludans pseudoshows, ville han hurtigt køre træt og opgive tåbelighederne.

Men det ved jeg jo godt, ikke ville ske, for medierne lever af at lave salgbare historier. Så for dem var Paludan en guldkalv, der villigt stillede op og fremsagde nye provokationer, der kunne spindes nye historier på - igen og igen.

De er så at sige skabt for hinanden.

Eller rettere:

Sammen skaber de hinanden!

Det sorte hul

Ja, der er min gennem mange år højt elskede 0,75 liters stål termokande, jeg taler om. Et par gange dagligt har jeg fyldt den med varm kaffe, som jeg så kunne småskænke af, når jeg følte behov. Men på det sidste kunne jeg ikke undlade at opdage, at den rummede mindre og mindre. Faktisk under 0,5 liter havde jeg målt mig frem til. Så var det, jeg lyste med i den og kunne ikke se andet end et sort hul.

Med skaffet af en grydeske kunne jeg skrabe nogle sorte klumper af, som jeg fordelte rundt 8 steder på en tallerken. Så fandt jeg alt frem, hvad jeg havde af kemikalier og dryppede et par dråber på hver af disse klumper. Herved fandt jeg frem til, at afløbsrens var det eneste, der kunne opløse det sorte stads. Jeg lavede en god kraftig blanding af dette, fyldte termokanden, og lod det stå natten over.

Jeg skal da lige love for, da jeg næste morgen hældte det ud igen, at der kom noget sort, klumpet ildelugtende noget ud af den. Og uanset hvor meget jeg skyllede efter, blev der ved med at komme sort slam ud af kanden. Først da jeg havde gentaget processen med afløbsrens 3 gange, var termokanden blank og fin, når jeg lyste ned i den.

Nu går jeg så og tænker på, hvordan jeg selv set ud nede i maven. Måske skulle jeg også prøve med noget afløbsrens, lige inden jeg går i seng!

Sikkerhedspolitik

Verdens mægtigste statsledere har en rød knap installeret på skrivebordet. Hvis én af dem trykker på knappen, følger de andre hurtigt efter - med det resultat, at vores dejlige, blå jordklode bliver forvandlet til en støvgrå, uddød planet.

Sikkerheden består i tilliden til, at ingen af statslederne vil være den første, der trykker på sin knap!

Pilfingeri

I mit barndomshjem brugte vi Madam Blå, når der skulle laves kaffe. Det vil sige, lige indtil min mor kom slæbende hjem med en splinterny, rød, Melitta kaffemaskine.

Det var virkelig en skelsættende dag og hele familien var da også samlet første gang, den snorkende bryggede kaffe, så duften bølgede lige ind i næseborene og overbeviste alle om, at det var det bedste kaffe, vi nogensinde havde fået.

Men selv for en rød, Melitta kaffemaskine blev det hverdag, hvor den måtte stå helt for sig selv og snorke kaffe bryg. Og som tiden gik snorkede den mere og mere og bryggede mindre og mindre. Det betød, at den skulle afkalkes, læste jeg mig til:

Det må være min opgave beslutter jeg mig for en eftermiddag, hvor jeg er alene hjemme. Jeg laver en god blanding eddikevand, hælder det op i beholderen og tænder for maskinen. Så får jeg den 'smarte' idé at dreje udløbsstudsens, så vandet automatisk løber tilbage i beholderen igen. Fint, tænker jeg, nu kan det stå og passe sig selv og går ind i stuen og fordyber mig i avisen.

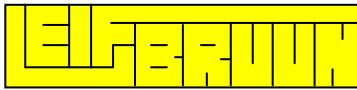
Det kunne det også, lige indtil der lyder et hult drøn efterfulgt af en umiskendelig stank af eddike. Ude i køkkenet er kaffemaskinen smeltet ned til halv højde og eddikeblandingen ligger dampende overalt på bord og gulv.

Hvordan jeg fik ryddet op, hvad der blev sagt, da familien kom hjem, og hvor længe vores hjem lugtede som en eddikefabrik, vil være alt for trivielt at beskrive. I stedet vil jeg hellere fortælle om den cigarkasse min mor havde stående som et varigt minde om min pilfinger periode. Den indeholdt hendes vækkeur – splittet ad i atomer:

Forklaringen er den, at jeg får lyst til at finde ud af, hvordan mors nye vækkeur fungerer. Og da der sidder 3 skruer på bagpladen og nogle andre dimser, som også kan skrues af, gør jeg det. Herved ryger bagpladen pludselig af og fjedre, tandhjul, skruer, visere og meget andet spreder sig overalt i stuen. Det er derfor, jeg finder cigarkassen frem og begynder omhyggeligt at samle stumperne sammen. Alligevel kommer der til at mangle nogle, så jeg stiller kassen på bordet, og siger, at så snart vi har fundet de sidste dimser, skal jeg nok samle uret igen.

Så langt kom det nu aldrig, og jeg mente, det var støvsugeren, der ødelagde det projekt. I stedet måtte min mor som sagt nøjes med cigarkassen som et varigt minde. Det gjorde hun meget konsekvent, idet hun satte sig med cigarkassen overfor sine i alt 10 børnebørn – enkeltvis – i årenes løb - efterhånden som hun syntes, de havde en passende alder. Og så skulle de høre om alle mine pilfingerier.

Det skal lige tilføjes, at min mor var god til at fortælle historier og havde en god fantasi. Så de blev mere og mere omfattende i årenes løb, men det fik jeg ikke lov til at blande mig i.

P-vagthunde

Når jeg skal ned i Vejle by, bruger jeg ofte p-huset i Bryggen, fordi det ligger centralt og er nemt at komme til. Dog har jeg ind imellem oplevet, at når jeg tastede bilnummeret ind, fortalte automaten mig, at min bil ikke fandtes i registreringssystemet. Og da der ikke var henvist til nogen hjælp, måtte jeg pænt pakke sammen igen og finde at andet sted og parkere.

Med Googles hjælp fandt jeg frem til, at det er Q-Park, der står for driften, hvorfor jeg ringede til dem og forklarede problemet. Dvs. så langt kom jeg ikke, for en skinger kvindestemme afbrød mig og forklarede, at når ikke jeg stod ved automaten, kunne hun ikke hjælpe mig.

Næste gang problemet opstod, havde jeg telefon og nummer klar, og selv om både køen og utålmodigheden voksede bag mig, ringede jeg til Q-Park og forsøgte atter engang at forklare mig. Denne gang var det en mand, der afbrød mig og fortalte, at det er fordi systemet falder ud en gang imellem, og at jeg bare skal trykke på OK alligevel.

- Så var det da en go' idé, at automaten fortalte mig det i stedet, svarede jeg.

- Ja, men du skal bare trykke på OK.

- Er du klar over hvor mange gange, jeg har kørt forgæves? fortsatte jeg.

- Nej, men du skal som sagt bare trykke på OK.

- Når du siger, at det sker en gang imellem, må der også være mange andre end mig, der kører forgæves!

- Ja, men I skal alle sammen bare trykke på OK! lød det igen.

Det var så her jeg afbrød forbindelsen, og var endnu engang blevet bekræftet i min opfattelse af, at p-vagter og deres gæng levet helt i deres eget lukkede univers med opfattelsen af, at alle andre kun er sat i verden for at forulempe dem.

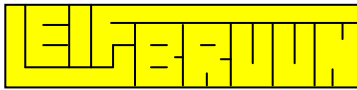
På mange måder minder det om den bidske lænkehund, der højlydt bestemmer, hvem der må komme ind på gårdspladsen. Men hvor det er indlysende, hvilke fordele bondemanden har af det, er det mig ubegribeligt, at detailhandlen affinder sig med at tage imod kunderne på tilsvarende vis!

Q-Park Danmark A/S er
bedømt som Dårlig

Baseret på 509 anmeldelser

★ Trustpilot

Tankevirksomhed

Først må jeg hellere forklare, at jeg har et dejligt sovehjerte. Jeg falder i søvn med det samme, jeg lægger mig. Ja, et par kvinder har uafhængigt af hinanden sagt, at jeg snorker, allerede inden jeg rammer puden. En lidt unfair kommentar, synes jeg nok, men lad nu det ligge.

For det er som sagt min tankevirksomhed, jeg vil fortælle om. Og sagen er, at dét, jeg tænker på, når jeg går i seng, er det samme, jeg tænker på, når jeg 8 timer senere vågner op igen. Det er som, hvis man stopper en cd afspiller midt i et stykke musik, og starter den igen næste dag, så fortsætter den bare igen, hvor den slap.

Sådan er det så alligevel ikke helt med mine tanker, for det mærkelige er, at den problemstilling jeg gik i seng med, den mange gange er løst, når jeg vågner næste morgen. Så der må alligevel være sket noget i de 8 timer, jeg har været fraværende.

Nu er det ikke sådan, at hvis jeg rigtig har kvajet mig en dag, at så skyn-der jeg mig bare hjem under dynen, og så næste morgen er problemet pist væk. Nej, der er nogle morgener, hvor jeg slet ikke har lyst til at vågne, for i samme øjeblik det sker, udspiller gårsdagens drama sig i sin fulde gru.

Så sandheden er, at jeg ikke selv er herre over, hvad der sker i nattens løb. Nogle gange har jeg bare sovet, andre gange, som sagt, har jeg løst nogle problemer, og endelig kan det også ske, at jeg har rodet mig ud i nogle gevaldige røverhistorier. Altid med mig selv i hovedrollen som den der har fundet løsninger, der overgår Einsteins. Badet i sved må jeg så skynde mig ud og tage et koldt brusebad for at komme ned på jorden igen.

En noget ustabil virksomhed,
må jeg indrømme,
men tanker er jo toldfri!

Varm luft

”Bages i 20 minutter ved 200 grader (varmluft 180)”, står der i vejledningen. Jeg tror gerne, de fleste kan tolke beskeden og få bagt deres brød, men det ændrer ikke på, at det der står, er noget meningsløst vrøvl:

Moderne ovne har en blæser indbygget i ovnrummet, der cirkulerer luften (tvungen cirkulation). Det har ældre ovne ikke, så der foregår luftcirkulationen udelukkende pga. temperaturforskellene i ovnrummet (konvektion). Moderne ovne er mest effektive, så det må være dem, der arbejder ved den lavere temperatur på 180 grader. Hvorfor det så hedder ’varmluft’, tør jeg end ikke gætte på!

Humor

- er ifølge Nudansk Ordbog afledt af humør og står for lune og det at have sans for det komiske.

Humor er et effektivt kommunikationsmiddel. Mange gange, når mennesker er sammen, kan der af den ene eller anden grund være nogle spændinger, der gør, at samværet bliver stift og anspændt. Det er her, humoren har sin stærke side, fordi den på et øjeblik kan udløse de spændinger, som det ellers ville have taget lang tid at udligne.

Humoren kan benyttes i mange udformninger. Hvilken type humor, der er bedst, afhænger helt af situationen. Generelt kan man sige, at situationsfornemmelse og timing er afgørende. Det indebærer altså et stort ansvar at vurdere den situation, man står i, vælge det rette tidspunkt og bruge den rigtige humor. Og hvis bare en enkelt af de tilstedeværende reagerer negativt, har man fejlet.

Humor er bedst, når den som en enkelt bemærkning løsner op for den situation, man står i, og får de tilstedeværende til at føle sig bedre tilpas.

Netop fordi humoren er så effektiv, kan den også misbruges på mange måder. Den er værst, når den bruges uetisk. Enten til at skjule udøverens hensigt eller til at hævde sig selv ved at nedgøre andre. I sidstnævnte tilfælde er det ofte ironi og sarkasme, der benyttes til at gøre humoren personfikeret og ubehagelig.

Uetisk humor foregår mange gange i form af ubevidste rollespil. Det vil sige, den der udfører humoren, er ikke selv klar over, at den er uetisk.

Den humor, der i den ene situation virker dejligt forløsende, kan i andre situationer virke vulgær, tung, plat og fordummende. Men man kan som sagt ikke generalisere og sige, at én type er bedre end andre.

- Skuespils humor: Det kan være skuespillere / komikere som Dirch Passer eller Jørgen Ryg, der bevidst spiller rollen som en person med karakteristiske træk.

I private sammenhænge kan det også være en måde at gemme sig på. Hvis man kommer bag facaden på en sådan person, vil han/hun mange gange virke rådvild og genert.

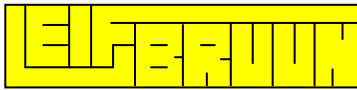
- Underspils humor: består i at udnytte den feminine pol fuldt ud ved at undlade at gøre det, der forventes. Og bagefter se meget undrende ud over folks reaktion. For eksempel undlader Victor Borge at spille den sidste tone i en melodi - med det resultat, at der breder sig en urolig stemning i hele salen. Den udnytter han så til det yderste - uroen, altså.

- Antydningshumor: Den udføres mange gange ved at benytte sig af sprogets flertydighed og samtidig udnytte tilhørernes fantasi til selv at skabe det sjove. Hvorefter humoristen stiller sig op og ser højst uforstående ud.
- Sort tale: Det var især Dirch Passer, der var kendt for at tale russisk, så det lød overbevisende for alle - bortset fra russerne naturligvis.
- Galgenhumor:
  - Det var da godt, de slog til, sagde bonden, da han opdagede, at alle hans får - på nær én - var døde af sygdom!
  - Galgenhumor er en fortvivlelsespræget humor, der kan løsne op i håbløse situationer.

Efterfølgende kategorier er kun taget med, fordi de i daglig tale medregnes under humor. I virkeligheden hører de hjemme under uetisk adfærd:

- Dumsmarte bemærkninger: Det er den selvhævdende type, der gør sig selv interessant ved på en 'sjov' måde at sige noget nedsættende om en anden. Denne anden er sandsynligvis ikke til stede eller er af anden årsag ude af stand til at tage til genmæle.
- Udfyldningshumor: Det er ham / hende som altid har 10 vittigheder på lager, og som fyrer dem af i tide og utide for at fylde tiden ud. Det gør ikke så meget, om tilhørerne griner eller ej. Det klarer vedkommende selv - højt og larmende.
- Distancehumor: Det er de lynhurtige smarte bemærkninger, der afleder opmærksomheden, hvis andre kommer for tæt på.

Hej Nivi

Denne gang skal det handle om kærlighed, har jeg besluttet mig for:

I de 10 år jeg var sammen med Else Marie, oplevede jeg kærligheden i rigt mål. Det var for mig nogle værdifulde og lærerige år med masser af dejlige oplevelser.

Helt fra starten af vores forhold var jeg klar over, at vi var meget forskellige - både som mennesker og med hensyn til interesser. Men når man er forelsket, er den slags rationelle tanker ikke noget, man lader sig stoppe af. Det skulle være os to. Heldigvis var vi begge gode til at give slip, så vi kunne fortsætte med hver vores ting, og når vi var sammen, havde vi det hyggeligt og rart.

Kærlighed bygger bro, siger man, og det var så målet, at vi hen ad vejen skulle finde nogle fælles interesser. Det lykkedes bare aldrig. Tværtimod fortsatte vi med at udvikle os i hver vores retning. På længere sigt betød det, at de tidligere spændende samtaler ændrede sig til "Hvad skal vi ha' at spise i aften?" slagsen. Tolerancetærsklen dalede og irritationsudbruddene forøgedes. Og efterhånden stod det klart, at vi gik og begrænsede hinanden.

Konsekvensen af det var, at vi delte vores habengut, Else Marie overtog vores fælles hus, og jeg flyttede i lejlighed i Vejle. Alt sammen ordnet i fred, mindelighed og bedste kammeratskab. Vi fortsatte også med at være kærester. Det holdt i 7 måneder, hvorefter det var endegyldigt slut. Ikke på nogen dramatisk måde, vi holdt bare op med at kontakte hinanden. Det var sådan set ikke på den måde, jeg havde forestillet mig, det skulle slutte - uden at jeg egentlig ved, hvordan det ellers skulle være foregået.

Jeg har aldrig troet på den lykkelige skilsmisse. Men jeg tror, vi var så tæt på, som man kan komme. Men det ændrer ikke på, at jeg oplevede et stort 'hul' i tiden efter. Tabet af Else Marie og ensomheden gjorde ondt. Den sociale nedtur, der helt klart mærkes fra omgivelserne, forøgede det. Og så gjorde det da ikke nemmere, at det skete lige i starten af en lang snetung vinter, der udelukkede al golfspil.

Det positive er så, at de tidligere nævnte begrænsninger blev ophævet. Det betød, at jeg fik langt mere energi og overskud til at komme videre med mit liv, og det jeg vil med det. Hvad det så end er?

Pludselig en dag er hun der

*Ilona Mølskov
Andersen i 1956*

Ilona. En morgen jeg kommer ind i klassen, sidder hun der på en af de forreste pladser - helt uden at tage hensyn til Lager-Larsens system.

Sådan var hun bare. Hun var sig selv. Uden at tage hensyn til klassens hierarki og regler gjorde hun, som hun havde lyst. Det kunne selvfølgelig ikke tillades. Hun skulle kanøfles. Det blev hun så. Både af lærere og elever. Men hun var sej. Først når hele klassen stod omkring hende som en kødrand og moppedede, reagerede hun - udadtil. I raseri sprang hun op og skældte ud til højre og venstre, inden hun brød sammen og løb

stortudende ud af skolen.

I næste frikvarter kunne vi så se frem til, at hun kom tilbage sammen med sin mor. Så blev det rigtig sjovt, for hun reagerede på samme måde. De stillede sig begge op midt i skolegården og skældte højlydt ud. Men det var halsløs gerning. Snart var alle eleverne i skolegården samlede og moppedede grinende videre, indtil Ilona og hendes mor mistede modet og duknakkede forlod skolen.

Først et par dage senere så vi Ilona igen.

Det var kun et års tid, jeg gik i klasse med Ilona, så blev hun flyttet til en anden skole. I den tid jeg kendte hende, gjorde hun mig bekendt aldrig noget forkert. Hun skilte sig udelukkende ud ved at være sig selv – uden at smigre sig ind på andre. Det var åbenbart nok til, at hun skulle mobbes.

Jeg husker ikke, i hvilket omfang jeg selv bidrog til mobberiet. Men jeg bilder mig ikke ind, at jeg var bedre end andre. Jeg husker desværre heller ikke, at jeg gjorde noget for at forsvare hende.

Kære Ilona! Jeg ved godt, at du døde i 2009 - men bedre sent end aldrig: Undskyld! Undskyld! Undskyld!

Vil du nyde, må du også yde

Mange danskere går ind for, at alle skal være organdonorer. Politikerne derimod mener, at det kun skal være dem, der aktivt selv har valgt at være det. Her er jeg for en sjælden gangs skyld enig med politikerne.

Det samme princip skal selvfølgelig også være gældende for hele hospitalsvæsnet. Her bør vi også aktivt skulle vælge, om vi ønsker dets behandlinger.

I bekræftende fald medfører det så automatisk, at vi også bliver organdonorer.

Har du sagt A, må du også sige B. Hvor svært kan det være!

Putpourri

Verdens bedste putter er ikke opfundet endnu. Jeg tror heller aldrig, den bliver det, for putterens vigtigste egenskab er at gøre ejeren tryk og tillidsfuld, og det er jo en højst individuel sag. Men det skal nu ikke afholde mig fra at bruge min teknisk trænedede hjerne til at fremsætte følgende snørklede betragtninger:

Det optimale boldtræf opnås ved at putterens slagflade føres frem vinkelret på sigtelinjen, og med både boldens og putterens tyngdepunkter liggende på denne (Fig. 1). Herved overføres den maksimale energi fra putteren til bolden i den ønskede retning.

Hvis man i stedet kommer til at føre putteren frem ad en parallelforskudt sigtelinje som i Fig. 2, opstår der en kraft, der får putteren til at rotere med uret samtidig med, at den bliver skubbet mod venstre (Fig. 3). Bolden får derved retning til højre for sigtelinjen, og også den kommer til at rotere med uret, hvilket forøger den skæve retning. Disse skævheder optager energi, og bolden ruller ikke nær så langt som i Fig. 1.

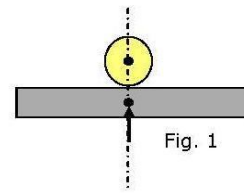

Fig. 1

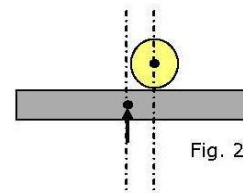

Fig. 2

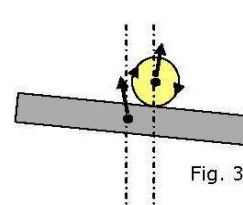

Fig. 3

Putterhovedets vægt

Hvis man betragter det parallelforskudte put i Fig. 2, og først forestiller sig, at putteren er lavet af tynd plastik og er meget let. Og derefter, at den er lavet af jern og stor og tung som en ambolt. Så må det være indlysende, at plastikputteren laver store skævheder. Hvorimod ved den tunge jernputter, kan der dårligt nok konstateres nogen afvigelse på boldens rulning i forhold til Fig. 1. Ergo må en tung putter være at foretrække for at kompensere for parallelforskydning af putteren. På den anden side kan der nok også findes begrundelser for, at en putter ikke skal være tung som en ambolt.

Putterens rotationstræghed

Det er ikke kun putterens vægt, der har betydning for hvor meget eller lidt, den roterer ved et parallelforskudt put. Hvis putterhovedet er bredt med vægten placeret langt ud til siderne (Fig. 4), har det også stor betydning. Rigtigheden af dette er igen nemmest at indse ved at overdrive. Hvis man først forestiller sig Fig. 4 som et meget smalt puttehoved, og dernæst som et flere meter bredt, er det indlysende, at det brede med stor masseafstand har langt større rotationsstræghed end det smalle.

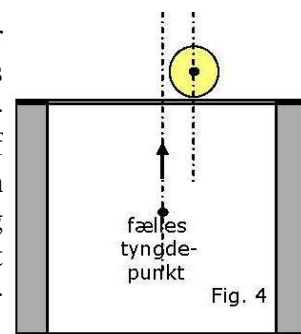
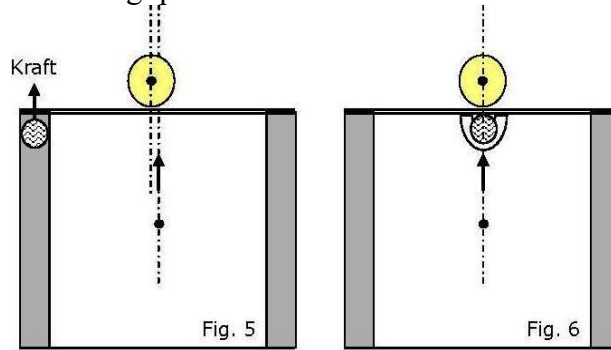

Fig. 4

Putterskaft

Et put udføres ved at skubbe skaftet og dermed putteren fremad med stadig stigende hastighed helt frem til bolden og 'igennem' denne. På næsten alle

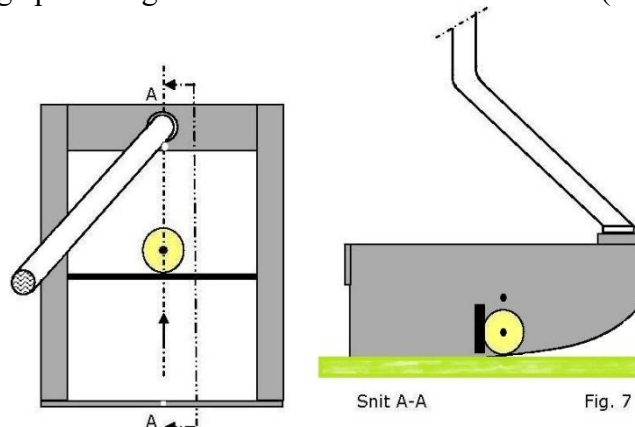
puttere er skaftet fastgjort på siden af putterhovedet (Fig. 5). Det medfører en skævhed ved boldtræf, som man er nødt til at kompensere for, ved at parallelforskyde putterens sigtelinje til den modsatte side. Dette giver indlysende nok stor usikkerhed, især fordi de skæve kræfter ændrer sig afhængig af, hvor kraftigt puttet er.

Alle disse skævheder kan man undgå ved i stedet at fastgøre skaftet midt på putteren (Fig. 6), så alle kræfterne kommer til at virke på den samme sigtelinje.

Værtens bedste putter

Den endelige putterudgave kommer så til at se således ud (Fig. 7):

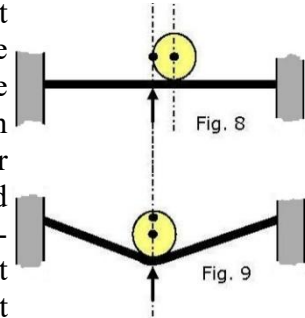
For yderligere at stabilisere putteren har jeg rykket slagfladen bagud, så bolden og putterhovedets tyngdepunkter bliver sammenfaldende. Dvs. det gør de kun i lodret forstand. På snittegningen kan man se, at de høje vægklodser har et tyngdepunkt, der ligger højere end boldens. Det betyder, at bolden ikke bliver flyvende, men begynder at rulle med det samme, den har forladt slagfladen.

Skaftets fastgørelse til putterhovedet har jeg bibeholdt så langt fremme som muligt. Det betyder, at putterhovedet bliver trukket - og ikke skubbet - igennem putterbevægelsen. Det medfører, at putteren bliver selvopretende, hvis man ryster lidt på hænderne og kommer til at rotere putteren. Man skal nok lige vænne sig til at skaftet sidder i puttelinjen. Til gengæld giver det mulighed for at lave nogle effektive sigtemærker både før og bag bolden på putterhovedet.

På snittegningen (Fig. 7) kan man se, at slagfladen er hævet lidt i forhold til underlaget, og at putterens vægklodser er slædeformede, så de kan glide hen over underlaget. Alt sammen for at minimere ulykkerne, hvis man 'taber' putteren.

Slagfladen

I erkendelse af at putteren ikke kan være tung som en ambolt og flere meter bred, vil der kunne komme de i Fig. 3 viste skævheder, hvis puttet bliver parallelforskudt. For at rydde dem af vejen, har jeg lavet slagfladen af elastisk gummi. Igen i overdrevet format viser Fig. 8 og 9, hvordan bolden bliver presset og rullet ned i bunden af den buede slagflade. Herved bliver bolden og putterhovedets sigtelinjer igen sammenfaldende, og der opstår ingen skævheder. Puttet bliver optimalt som i Fig. 1, blot med en sigtelinje, der er parallelforskudt nogle få millimeter.

Den elastiske slagflade gør også, at boldkontakten bliver meget bedre. Det betyder, at det bliver nemmere at kontrollere puttets længde. Især ved de lange put gør trampolineffekten, at putteren ikke skal have nær så stor hastighed som ellers. Og det betyder igen, at der bliver bedre kontrol over puttets retning.

Dødsridtet

Grumme red på Krumme.
De faldt i vandet.
Plask!
Grumme sank.
Krumme gik i opløsning.

Bumme, lumme, lumme.
Det var historien om de dumme
Grumme og Krumme.

Grummes Krumme

Livets skæve gang

Ved ulykkelige hændelser, hvor smerterne er så voldsomme, at vi ikke kan rumme dem, er det en ren overlevelseshandling, at vi skubber dem fra os. Det medfører så, at vi efterfølgende har en klump af uforløste følelser liggende, som er reaktive.

Senere i livet, når vi har oplevelser, der på en eller anden måde minder om de fortrængte, bliver disse restimuleret, og vi står igen i et følelseskaos, der er så voldsomt, at vi er nødt til at lave en ny fortrængning. Det er med andre ord den traumatiske udvikling, der er i gang med nye ophobede følelsesklumper og stimulidata til følge.

Det er enormt opslidende at leve sit liv på den måde. Selvtilliden mindskes, og livsoverskuddet smuldrer. De psykiske uligevægtigheder fylder mere og mere, fysiske spændinger i kroppen tager til, og det reducerede immunforsvar giver grobund for snart sagt enhver sygdom.

Selv om det er indlysende, at forløsning af de indestængte følelsesklumper er den direkte vej til at opløse problemernes årsag, kan vi ikke selv se denne sammenhæng. Primærhændelsen er jo fortrængt og de stimulidata vi reagerer på, har efterhånden helt ændret karakter. Så vi har slet ikke nogen fornemmelse af, at noget mere eller mindre ukendt fortidigt, har noget at gøre med de skavanker, vi har i dag.

Dertil kommer, at livsbeslutningen om at skubbe primærhændelsen fra os er en del af fortrængningen. Så bare tanken om at konfrontere os selv er en stimulidata, som udløser et nyt følelseskaos. Den slags tanker, prøver vi derfor at undgå for enhver pris. Det kan vi gøre ved fx at beslutte, at det er ægtefællen, chefen eller samfundets skyld, at vi har det dårligt.

På den måde kan vi fylde livet med dårligdomme og opslidende kampe. Det sociale liv bliver mere og mere indskrænket. Andre opfatter os mere som ulykkelige tilfælde, end som ligeværdige partnere, de har lyst til at være sammen med. Tilbage er der kun at finde sammen med ligestillede og i fællesskab drukne sorgerne over verdens uretfærdigheder. Alt imens livet fortsætter med at gå sin skæve, destruktive gang.

Bold og vold i tv

- Benspænd
- Nikke skaller
- Benspark
- Rykke i trøjer
- Vride arme rundt
- Går udelukkende efter manden
- Træde på modstander, der ligger ned
- Fingre i øjnene
- Spyttteri
- Albuer i maven
- Jagt på dommeren med verbal vold

Alt sammen vist fra 7 forskellige kameravinkler og i slow motion. Kommentatorerne lukker øjnene for det og snakker om alt mulig andet. Kalder det professionelt frispark, og at det er jo en kontaktsport.

Børnene ser det også, og sluger det råt!

Dum, dummere, Arla

'CO2 Neutral' står der med stor skrift på Arlas mælkekartoner. Det gør der selvfølgelig, for at fru Jensen skal foretrække denne karton frem for andre. Nu er det bare sådan, at mælk kommer fra køer, der som drøvtyggere er de levende væsner, der er langt de mest klimabelastende. Ikke så meget på grund af CO₂, det udånder de på samme vis som alle andre levende væsner, men fordi deres fordøjelse udvikler enormt meget metangas, og det påvirker klimaet mange gange voldsommere end CO₂.

Nu påstår Arla heller ikke, at deres køer er CO₂ neutrale, det er derfor, der står CO₂e, og så er vi ude i noget skivebordsteknisk med at købe klimakreditter, og jeg skal komme efter dig ... Men helt ærligt, hvem lagde mærke til dette lille 'e', og er der nogen, der tror på, at Arlas køer er anderledes end alle mulige andre køer?

Ja, det gør fru Jensen, er der højtuddannede mennesker hos Arla, der har regnet ud. Det har de fuldt bevidst gjort for at skovle flere penge i kassen – samtidig med, at de skider højt og flot på klimakrisen. For når man misbruger kundernes tillid så groft, mister de troen på, at det nytter noget selv at gøre en indsats!

Fluen på væggen

Der sidder to mænd i kirken
og kigger på en plet på væggen.
Efter tre dage går den ene hjem.
Den anden sidder der sikkert endnu.
Pletten forsvandt allerede den første dag.
Det var en flue!

Billedkunst

- var for mig en positiv oplevelse på VUC. Både fordi vi selv fik lov til at være kreative, og fordi der var meget spændende at lære om billedkunstens historie.

Helt for egen regning kom jeg frem til, at der skete en afgørende ændring i midten af 1800'tallet, da fotografiet blev opfundet. Før den tid var male-rens opgave at male, så det lignede virkeligheden. Måske i idealiseret form, men alligevel. I slutningen af 1800'tallet tog fotografering over med dets suveræne muligheder for at gøre dette hurtigere og mere præcist. For malerne betød dette, at de måtte lægge kunstneriske indtryk i deres billeder for at gøre sig gældende. Det er så heraf de moderne kunstretninger ud-springer.

Det havde jeg ved flere lejligheder prøvet at tale med min lærer om. Men da det ikke var noget, der var beskrevet andre steder, ville han ikke udtale sig. På den anden side så sagde han heller ikke, at det var forkert.

Til eksamen trak jeg sedlen, hvor der stod *C.W. Eckersberg* (1783-1853). Det var guldalderperi-odens suverænt største maler, der dannede skole for stort set alle andre malere. Og selv lavede han et væld af malerier, som den dag i dag er nogle af de største klassikere, vi har.

Jeg blev jeg placeret med et af Eckersbergs ho-vedværker - i kopi godt nok - hans store maleri af vennen og den lige så berømte Thorvaldsen, der som bekendt var billedhugger. Og ud fra det, skulle jeg så fortælle om Eckersberg og hans værker og indledte med at sige:

- Jeg opfatter mere Eckersberg som en dygtig hånd-værker end som kunstner ...

Mere fik jeg aldrig sagt til den eksamen. Censor fik kaffen i den gale hals og var ved at falde ned af stolen. Da hun havde sundet sig lidt, udbrød hun:

- Hva' er det, du siger?

Inden jeg nåede at svare, skubbede min lærer mig til side og overtog seancen med ordene:

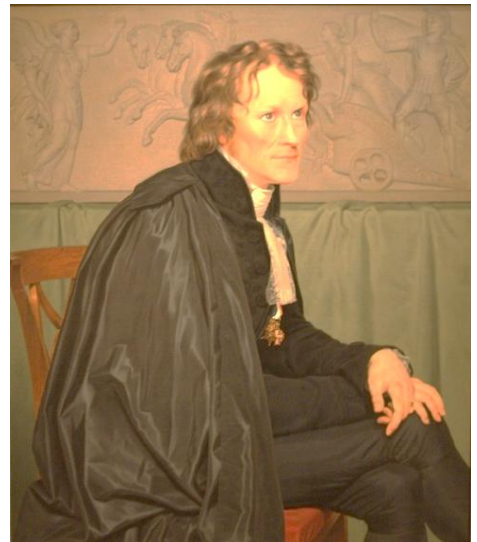
- Det Leif mener, er ...

Men blev afbrudt af censor:

- Det vil jeg simpelthen ikke høre på.

Således fortsatte de, og da jeg ligesom fornemmede, at de havde glemt mig, smuttede jeg lige så stille ud af lokalet igen.

Jeg fik aldrig nogen karakter i billedkunst og der kom heller ikke noget efterspil. Jeg kunne blot konstatere, at mit navn blev slettet på eksamens-listen.

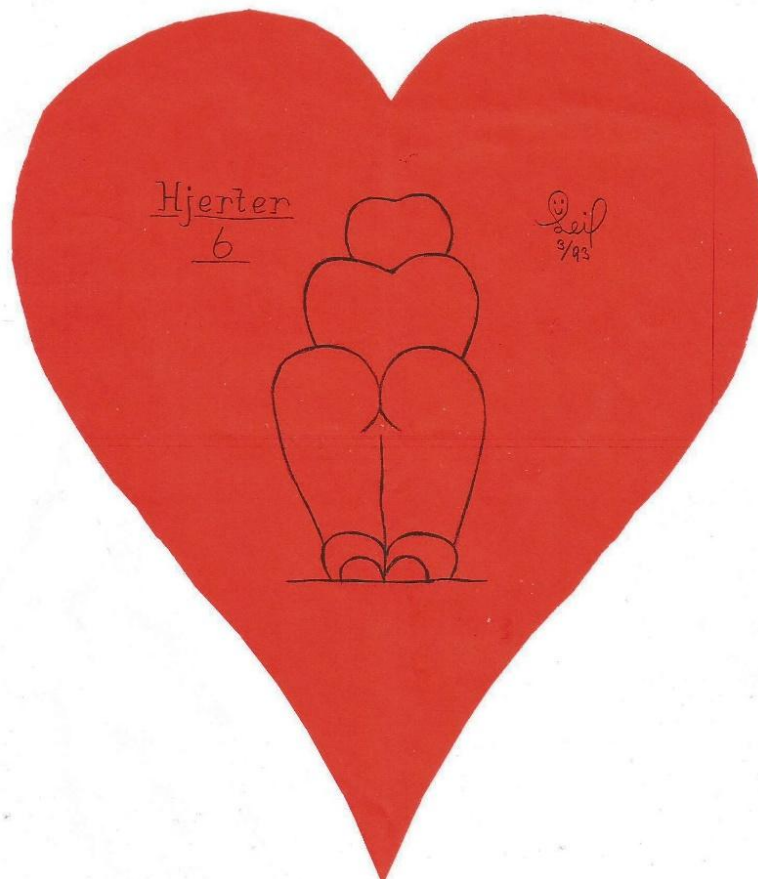

Status

- Klimakrise
- Biodiversitetskrise
- Huller i ozonlaget
- Grundvandsforurening
- Regnskovsfældning
- Iltsvind, bundvendinger og fiskedød
- Radioaktivt affald
- Smog
- Kemikalieudslip ...

Jeg er bare i gang med at overbevise mig selv om, at jeg skal være glad for den del af livet, jeg har overlevet.

Men det har da unægteligt haft sine omkostninger!

Billedet

- er taget i 1928 med en Kodak Box, model 1920. Derefter er det fremkaldt i et vaskefad, spændt ud med en træramme og tørret på tørresnoeren. Det viste billede er blot en scannet fotokopi, da jeg desværre ikke har originalbilledet. Så teknisk set er det ikke noget at skrive hjem om.

Det er den historie, billedet fortæller derimod. Alle og enhver der kigger på billedet, kan se, at der er nogle følelser på spil. Der er en dyb fortrolighed mellem fotografen (skyggen) og de fotograferede. De fotograferede er ikke glade. De er heller ikke nødvendigvis ulykkelige. Billedet fortæller altså en del af en historie, som man bliver nysgerrig efter at få noget mere at vide om. Hvad mere kan man forlange af et billede?

Jeg blev i hvert fald så nysgerrig, at jeg prøvede at finde ud af noget mere: Damen på billedet hedder Julie og er søster til fotografen, der hedder Elisabeth. De er født og opvokset i Holstebro. De er næsten lige gamle og har ikke andre søskende. De mistede ret tidligt deres mor, og blev utrolig tæt knyttede, selv om de var så forskellige som nat og dag.

For Julie skete der det, at hun kom i uheldige omstændigheder med en af byens førende mænd. Det betød, at hun umiddelbart efter blev deporteret til København som bestyrer af et ismejeri. I begyndelsen var hun alene, men ret snart kom lille Lis Edith til. For Elisabeth var omstændighederne noget lykkeligere. Hun blev gift med Frisør- og Barbermester Kaj Aage, og de slog sig ned i Nordenskov ved Varde, hvor det efterhånden udviklede sig til 4 børn.

Det siger sig selv, at søstre nu var ret stavnsbundne. Og med den nærmest uoverskuelige lange afstand og to broløse farvande imellem sig, var det kun sjældent de kunne besøge hinanden. Telefonen var ikke noget brugbart redskab i midten af 20'erne for almindelige mennesker. Men det var brevskriverierne, så det benyttede de sig flittigt af. Og det var i denne periode Elisabeth fik øje på fotografiets muligheder. Hun havde fotoemnerne tumlende rundt ude i gården, og en søster hun kunne glæde med billederne.

At billederne blev sendt til København i en lind strøm, kunne jeg konstatere 75 år senere, da jeg fik kontakt med Lis Edith. Hun havde dem liggende og mange af dem med en kort kommentar bagpå fra Elisabeth til Julie. Det er gennem Lis Edith og hendes søn Flemming, de er kommet i mit ejerskab. Flere af billederne kan ses [-!](#)

Det viste billede er således opstået ved, at det er det indtryk Elisabeth valgte at tage med sig hjem fra et besøg i København i 1928. Det er en solrig vinterdag, hvor Julie er i fuld gang med sin arbejdsdag med at passe mejeriet og Lis Edith. Umiddelbart efter skal Elisabeth til Nordenskov.

Elisabeth er for øvrigt min Mormor!

Den sorte mand

Aftenens X Faktor audition tog en uventet drejning, da flere af deltagerne sagde, at de manglede selvtillid, fordi de tidligere var blevet mobbet. Det fik dommerpanelet til at diskutere emnet, som Blackman sluttede med ordene:
- Jeg fatter ikke at mennesker kan finde på at mobbe andre. De er sgu da nogle kæmpe røvhuller!

Da fik jeg godt nok kaffen galt i halsen, for den mest modbydelige mobber, jeg har oplevet, er superegoet Blackman. Med alle mulige fagter, minespil, kropssprog og billige kommentarer er det igen og igen ham, der suger den sidste rest af selvtillid ud af de mennesker, der har tilladt sig at stille op foran ham.

At mange af dem virkelig er talentløse, er indlysende. Det er en del af konceptet, at socialt svage mennesker skal blive til grin for familien Danmark. Det er til at eksekvere dette mobberi, de har ansat Blackman. Åbenbart helt uden at han er klar over det.

Paradoksalt nok sluttede programmet med, at Blackman viste sig med sin nyfødte baby. Det fik mig til at tænke på statsministerens ord om at være på børnenes side. Hvilket betyder, at der skal stilles krav til det at være forælder. De krav kan Blackman ikke opfylde, så barnet bør bortadopteres hurtigst muligt!

Hvor bli'r I a'

Jeg er medlem af en forening, der hedder Golftræf, som arrangerer ferier og udflugter for golfspillende singler. I slutningen af marts skulle 35 af os have været 8 dage til Tyrkiet, men som alt andet i disse coronatider blev det aflyst.

Men vi er jo nogen, der ikke tager et nej for et nej, så jeg startede min egen lille 'udflugt'. Det orienterede jeg løbende mine venner om på Golftræfs Facebookside. Det blev til i alt 8 indlæg, som kan læses i det efterfølgende:

1. Indlæg

Ja, jeg mødte op i Billund Lufthavn søndag eftermiddag som aftalt og gik op i restauranten på 1. sal. Der plejer jeg at blive mødt af kys og kram fra glade mennesker. Men der var ikke en Golftræffer at se - så langt øjet rakte.

Nå, men jeg fandt da selv frem til gaten til Tyrkiet. Ikke en Golftræffer at se. I Antalya derimod fik jeg en overdådig modtagelse, blev bragt til hotellet og indlogeret, mens små søde piger vimsede rundt og vartede op med natmad, drinks og meget andet.

De har nok taget et andet fly, tænkte jeg næste morgen, da jeg begav mig ud til golfbanen. Ikke en Golftræffer i miles omkreds! Men teetime'n var bestilt, så jeg begav mig afsted på egen hånd. Jeg siger jer bare en fantastisk bane, 22 grader og ingen vind. For en gangs skyld virkede mit golfspil perfekt. Lange, lige drives, perfekte indspil til midten af greens og en gløendes putter. Alt fungerede perfekt! Jeg indhentede selvfølgelig hurtigt de foran gående spillere, men det var ikke noget problem. De stillede sig ud til siden og klappede af mig hele vejen rundt. Jeg blev båret frem.

Nu sidder jeg så her efter en lækker 4-retters menu med vine ad libitum og hygger mig. Jeg ved ikke hvordan Jytte har fundet ud af det, men jeg har vundet 1. præmien. Den er allerede sat ind på kontoen!

Men helt ærligt, hvor Fanden bli'r I a'?

2. Indlæg

Ja Jørn, det er dejligt, når golf'en lykkes. Det gjorde den så ikke i går. Slet ikke! Jeg var kommet i bold med 2 smukke piger i hot pants. Jeg kunne overhovedet ikke koncentrere mig - om golfen. Jeg troede ellers, jeg var

kommet over den alder, men der må alligevel være et par kromosomer, der er aktive. Men det var et par sjove piger, så vi havde det rigtig hyggeligt.

Osse efter matchen. Og om aftenen inviterede jeg dem på middag oppe på den fine restaurant. Jeg sagde bare, at vi alle var Golftræffere og så var der all inclusive – godt og vel, ska' jeg da lige love for. Så det blev sent, og vi aftalte at holde golfri i dag.

I stedet har vi aftalt en udflugt til Middelhavet med de hvide strande og blå bølger. Jeg mangler bare lige at skaffe en stråhat og noget boblevand. Så kan vi sidde med fødderne i vandkanten og tælle skibene, der sejler forbi – eller hvad vi nu finder på.

Pigerne hedder for øvrigt Lotte og Smille. Jeg ska' hilse! De vil osse være Golftræffere, og de har lovet at sige, der er på min anbefaling. Så Jytte du kan godt finde 2 flasker rødvin frem. Så det blev alligevel en præmiedag. Ha, ha!

3. Indlæg

Middelhavsudflugten forløb nu ikke, som jeg havde forestillet mig. Det kom et par unge Mercedes-fyre og blamerede sig med, at de havde et stort sommerhus, hvor der var både sprut og fest. Det trak jeg mig lige så stille ud af – uden at der var nogen, der holdt på mig. Men helt ærligt jeg er vel kommet til Tyrkiet for at spille golf.

Så i stedet vendte jeg hjem til hotellet og træningsbanen. Jeg skulle jo have mit sving sat på plads, og fik en træningstime med Azatyrkur, en spændende golftræner – kvindelig. Hun tilbød, at vi kunne gå nogle huller sammen om aftenen på lysbanen, så kunne hun bedre rette mig til. Jeg vidste slet ikke, at de har en lysbane. Jeg er nu heller ikke sikker på, at det var det, hun sagde. Men nu må vi se, hvad det bliver til, som Bonderøven siger med et stort smil. Da, da dá. da da da da dá daaa!

4. Indlæg

Oh, Azatyrkur, min golftræner er en dejlig, frodig kvinde. Smilende tog hun imod mig med et stort kram, da vi mødtes om aftenen. Og der var lys på alle lamper, da vi kom ud til banen. En 2-hullers golfbane, hvor vi gik frem og tilbage nogle gange, hvor jeg fik mit sving rettet til og fik andre gode råd.

Bagefter blev jeg inviteret hjem til hendes lille hyggelige lejlighed, hvor mand og børn havde dækket et festligt bord med tyrkisk brød og forskellige lækkerier. Jeg kunne ikke tale med dem, men de var venlige og hjalp mig til rette med smilende fagter. Til dessert var der små, søde, farvestrålende kager og tyrkisk te i de karakteristiske glas. En enkelt Raki blev det også til, inden de fulgte mig hjem til hotellet og vinkede godnat.

Her til morgen da jeg gik ned til morgenmad, mødte jeg 2 meget medtagne kvinder. Det var Lotte og Smille. De var blevet sat af på landevejen, og havde først nu fundet hjem. De skulle ikke spille golf i dag, sagde de – og forsvandt op på værelset.

Da jeg sammen med de andre golfspillere lidt senere på morgenen stod klar til at drage ud til golfbanen, råbte de dramatisk fra receptionen, ”Koronaen har lukket vores land”. Vi kiggede på hinanden, det lød som om, det var en snestorm, der havde lagt landet øde. Men vi kunne jo se, at solen skinnede og der var 20 grader udenfor. Og hvem var ’Koronaen’, vi mente jo nok at vide, at Erdogan var herskeren og bestemte alt i landet. Det var nok ’Koronen’ der var på spil, blev vi enige om. Det grinte vi meget af på vej ud til golfbanen.

5. Indlæg

Dagens golfrunde var ikke noget at skrive hjem om, så det undlader jeg. Det var det derimod, da vi kom hjem til hotellet igen. Der blev vi mødt af både militær og politi. ”Hotellet er lukket”, sagde de. Vi fik ½ time til at pakke, så skulle vi være klar ved den ventende bus. Den ville køre os til banegården. Lufthavnen var nemlig også lukket.

Det gav en del tumult. Nogle krævede, at hvis de skulle med tog, skulle det være med Orientekspresen, for ellers kom de da aldrig hjem. Andre ville affinde sig med det, hvis bare der var sove- og spisevogn til rådighed. Andre igen spurgte, hvem der skulle betale rejseudgifterne. Den militante politichef rystede blot på hovedet, og sagde, at hvis ikke vi var klar om ½ time, ville vi blive smidt på porten, og så måtte vi selv finde ud af, hvordan vi ville komme videre.

På vej ind til banegården ringede min telefon. Det var Smille. De var blevet vækket om morgenen, og skulle huh, hej vilde dyr pakke sammen og komme ned i bussen, der kørte dem til lufthavnen. Der havde de ventet hele dagen, men nu var de kommet ind i flyveren, der skulle flyve dem hjem. Vi ønskede hinanden go’ tur!

6. Indlæg:

Ved I, hvor Gaziantep ligger? Nej, det gør I vel ikke, men det er en tyrkisk by, der ligger op ad grænsen til Syrien. Der har vi overnattet i en kold, mørk togvogn med træbænke. Flere gange i nattens løb blev vi vækket af lysglimt og efterfølgende granatsprængninger inde fra det krigsplagede land. Nu er det blevet lyst, og vi kører videre, når engang de tyrkiske myndigheder finder det passende.

Lande grænserne op gennem Europa er lukkede, så vi er blevet sendt den anden vej rundt – bag om Sortehavet. Ifølge planen skal vi igennem Georgien til Volgograd og Moskva for at komme til Finland og ned gennem Sverige. Hvornår vi er hjemme, er der ingen, der har turdet spørge om.

Det er et meget bumletogsagtigt tog, der stopper ved alle stationer. Og det kører åbenbart ikke om natten. Alt er meget primitivt.

De lokale folk er meget venlige og hjælpsomme. De sælger både brød, ost, drikke, tæpper, levende høns og meget andet. Men det er ikke mange kontanter, vi har på os. Visa kort og Mobilepay hjælper ikke meget.

7. Indlæg:

”Kig ned på vandet i højre side, siger flykaptajnen over højtaleren. Der er der en lille gul gummibåd, hvor der sidder en mand og vinker. Den mand er mig!” Sådan begynder en gammel vittighed, som jeg ikke lige husker pointen til. Men jeg kom til at tænke på den, fordi min historie lyder tilsvarende, bare omvendt:

Kig op i himlen. Hvis I der får øje på en fancy jetmaskine, der er på vej til Billund, så sidder jeg derinde og vinker til jer! Ja, der er langt fra bumletog i det sydlige Tyrkiet til en jetflyver over Danmark, men mellemhistorien er denne:

Efter at have kørt i tog, i jeg ved ikke hvor mange timer. Ja, kørt og kørt, vi holdt stille et utal af gange ved alle stationer og også mange gange ude i vildmarken. Vi vidste aldrig, hvornår toget stoppede, hvorfor og hvornår det startede igen. Men med hiv og sving kom vi da til Volgograd.

”Alle skifter, toget kører ikke videre”, skriger de russiske militærfolk, der stormer ind i toget. Ja, ikke at vi forstår, hvad de siger, men meningen er tydelig nok, for de tager fat i os, og skubber os ud af toget. Så sidder vi der på banegården i timevis og aner ikke, hvordan vi kommer videre.

På et tidspunkt kommer der en velklædt mand forbi. Da han får øje på de trist udseende mennesker og deres oppakning med golfudstyr, bliver han nysgerrig, og begynder at spørge ind til, hvad vi er for nogle størrelser. Efterhånden får vi fortalt ham hele vores sørgmodige historie, og hvor hjælpeløse vi er havnet her. ”Golfspillere fra Danemarkia”, siger han så og klarer op i et stort smil. Og fortæller, at han er russisk oligark, at hans privatfly er parkeret i lufthavnen, og at den sagtens kan smutte en tur til Dania med os.

Så nu sidder jeg heroppe og vinker, mens jeg nyder synet af vores smukke land. Og nu ved jeg godt, at I alle smider, hvad I har i hænderne og med flag og blomster vil storme til Billund for at tage imod mig. Men lad endelig være med det, for vi har fået at vide, at vi bliver smuglet ad bagvejen ud af lufthavnen og bliver sat i isolation at øde sted de næste 14 dage.

8. Indlæg:

Da vi nåede ødegården, var den helt store overraskelse, at Lotte og Smille også var indlogeret der. En dejlig overraskelse. Men det blev hverken til kys eller klem!

De lykkelige danskere

- Hvordan har du det?
- Tak, jeg har det godt! Og dig?
- Tak, jeg har det også godt!

Herefter går samtalen over i en gang ping pong om løst og fast, om genvordighederne på arbejdet, hvor chefen er en idiot. Det samme var ægtefællen for øvrigt og ikke en skid bevendt til hverken det ene eller andet. Om komplicerede sygdomsforløb, som både de selv og andre er ramt af, og som lægerne ikke fatter en brik af.

Nu kan de godt høre, det lyder for negativt og begynder at snakke om vejret, som der jo alligevel ikke er nogen, der kan gøre noget ved. Gående over til alverdens genvordigheder, og hvad ender det alt sammen ikke med.

- Hils derhjemme! slutter de gensidigt samtalen. Og det til trods for, at de begge har fortalt, at de er blevet skilt og lever helt alene.

Men vi har det godt og er lykkelige - her i smørhullet Danmark!

Kære Mutti

Løkken den 16. april 1944

Tak for brevet! Det gælder mig, at du har modtaget en fortjenstmedalje for min tapre fader, der på forbilledlig vis har ofret sit liv for vores stolte fædreland.

En søn/bror har vi også mistet i denne forfærdelige krig. Men nu kan vi snart se en ende på det, siger Kommandanten her i Løkken. De tyske tropper gør store sejre og fremskridt på alle fronter. Han viste også en informationsfilm, hvor vi kunne se, hvordan fjenden bliver drevet på flugt af de tapre tyske kæmpere.

Alle våbensystemerne i bunkerne er blevet skiftet ud, og der er kommet mere mandskab til, så vi er rigtig godt rustet, hvis fjenden skulle driste sig

til at forsøge at komme i land. De vil i hvert fald få en varm velkomst og sikkert flygte skrigende bort, som de plejer.

Så kære moder, jeg ved, at du har det hårdt med både arbejde på våbenfabrikken og med at passe mine 2 søskende, med de få midler der er til rådighed i disse svære tider. Men jeg er overbevist om, at krigen snart er slut, så jeg kan komme hjem og hjælpe til, så vi alle får det godt.

Her i lejren er livet trivielt og kedeligt. De lange vagter i bunkerne, hvor vi bare skuer ud over det grå hav, er næsten ikke til at overkomme. Resten af tiden skal vi opholde os i barakkerne bag ved bunkerne, fordi der efterhånden er forhøjet beredskab konstant.

Kun sjældent får vi lov til at bevæge os rundt på egen hånd. Men det er der ikke meget fornøjelse ved, for danskerne er os ikke spor venligsindede mere. Alting lukker for næsen af os, og ingen vil tale med os, igen og igen bliver der lavet sabotageaktioner. Jeg forstår det ikke, for det er da for at beskytte Danmark, vi er her.

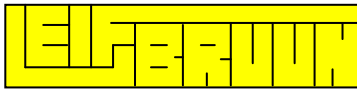
Jeg bliver nødt til at slutte nu, for den næste vagt kalder. Jeg håber, du trods alt har det godt og holder humøret oppe. Hils Irmgard og Walter – og sig, at de skal opføre sig ordentlige og gøre, som du siger. For ellers får de med mig at gøre, når jeg snart kommer hjem.

De kærligste hilsner fra din
Wolfgang

Ps: Skriv snart!

Historien udspringer af et højskoleophold på Vrå Højskole.

Jens og konen med æggene

Jeg har været til et foredrag, der drejede sig om at komme ud af hamsterhjulet. Det er lige et emne for mig, for jeg mener, at alt for mange mennesker sidder fast i dagligdagens trummerum - uden at turde ændre, så jeg satte mig veltilpas til rette - klar til at lytte.

Foredragsholderen var en engageret og sympatisk fyr, men det viste sig hurtigt, at han så på hamsterhjul og livets mening med andre øjne end jeg. På den anden side tror jeg, at hans holdninger er mere udbredte end mine, så det er ikke ham, jeg vil skyde på i det efterfølgende, men derimod holdningerne. Derfor nøjes jeg med at kalde ham Jens - helt for egen regning.

Jens brugte nemlig sin egen historie til at fortælle, hvordan han har fundet vejen ud af hamsterhjulet. Han er gift og har 3 børn. Oprindeligt er både han og konen uddannede designere. De har tidligere kastet sig ud i forskellige projekter, men efterhånden har de fundet sig til rette som højskolelærere på den samme skole.

Det afgørende for Jens og konen er, at de har opnået medlemskab i en slags grundejerforening, hvor man selv skal bygge sit hus, og hvor bæredygtighed er et must. Det er det projekt, de står midt i lige nu og arbejder på fuld kraft med. Huset skal være for resten af livet, siger Jens, det er her, han føler, de har forladt hamsterhjulet.

Huset er meget særpræget og kompliceret, fx er der ikke en ret vinkel nogen steder. Jens og konen udfører stort set alt arbejdet selv, er der større ting, kan de trække på nogle frivillige, og så har de et par unge mennesker boende på et udvekslingsophold, som også deltager i byggeriet. Et travlt liv, hvor der knokles fra tidlig morgen til sen aften de fleste af ugens dage.

Jeg er stor tilhænger af bæredygtighed, men jeg har opfattelsen af, at når små grupper involverer sig i noget sådant, følger der altid andre elementer med, som er knap så bæredygtige, og som man undlader at tage med i beregningerne. Og umiddelbart falder det mig for brystet, at når afstanden mellem beboelse og begges arbejde er over 100 kilometer – uden mulighed for offentlig transport, må der nødvendigvis 2 biler til og køres en frygtelig masse kilometer, og så er den bæredygtighed vist brændt godt og grundigt af.

Yderligere skal der lægges transporttider til på mindst 2,5 timer, hver gang en af dem skal på arbejde på højskolen, hvilket gør det travle liv yderligere stresset. Huset bliver selvfølgelig færdig på et tidspunkt, men så bor de der - nærmest uden mulighed for at flytte. Forhåbentlig bliver det en dejlig bolig, men det er vel ikke nok. Tænk sig, hvis der tilbydes sig andre udfordrende muligheder, der ligger udenfor rækkevidde. Jeg kan kun sige, at jeg ville føle mig fast forankret til hamsterhjulet.

Selv er jeg uddannet maskinmester og har livet igennem haft ansvaret for gennemførelsen af masser af byggeprojekter og andre projekter. Jeg startede med at bruge 4,5 år på en håndværkeruddannelse, 3 år intens teoretisk

undervisning på maskinmesterskolen og 1 års arbejde som elektriker for at opnå autorisation som elektroinstallatør. Mine indledende erfaringer som maskinmester opnåede jeg til søs på Søværnets og handelsflådens skibe. Først derefter var jeg klar til at påtage mig ansvaret som teknisk chef på forskellige virksomheder.

Når man er chef, er man ikke bare ansvarlig for projekter, man er også ansvarlig for andres sikkerhed. Det skal simpelthen ligge på ryggraden af en. Noget af det værste jeg kan forestille mig, er, at nogen kommer til skade, fordi jeg har sløset med tingene. Så det har jeg altid taget meget seriøst. Fx har jeg altid betinget mig at have veluddannede håndværkere, jeg kan stole på til rådighed for at påtage mig ansvaret. Det er simpelthen en nødvendighed for at kunne styre et projekt på forsvarlig vis.

Nu er det selvfølgelig i mindre målestok Jens og konen er tekniske chefer, men alligevel. For mig var det mit hovedjob, for dem er det noget, de laver ind imellem, når de har tid. Jens og konen har ingen relevante uddannelser og erfaringer med byggeprojekter. Jeg ved ikke, hvordan de tackler dette, men jeg kunne se på billederne, at brugen af sikkerhedshjelm er ikke noget man går så højt op i, sikkerhedsskoene er afløst af sandaler, og manglen på oprydning er slående.

Jeg gad nok vide, om Jens og konen har gjort sig klart, hvilken risiko de løber. Og hvis de 2 unge mennesker uden uddannelse og erfaring arbejder alene på byggepladsen, når Jens og konen er fraværende, finder jeg det direkte forkasteligt.

Den danske model, siger vi med stolthed, når det drejer sig om det organiserede arbejdsmarked. Det står for en stærk fagbevægelse til at sørge for overenskomster, der sikrer rimelige løn- og arbejdsforhold. Offentlige myndigheder der sikrer, at uddannelser og autorisationer er på plads, og at sikkerheden og de miljømæssige forhold er i orden. Og endelig også at Skattefar får sin del af kagen, hvilket trods alt er en nødvendighed, for at det hele kan hænge sammen.

Frivilligt arbejde er uorganiseret, og modarbejder det organiserede arbejdsmarked. Og ikke nok med det, det suger en masse arbejdspladser ud af det i forvejen altid trængte arbejdsmarked med masser af arbejdsløse.

Jeg mener godt, jeg kan tillade mig at konstatere, at ikke bare Jens og konens, men også grundejerforeningens begejstring for den danske model kan ligge på et meget lille sted.

Det var trods alt kun æg, konen mistede. For Jens er det noget helt anderledes alvorligt. Når han med begejstring fortæller om ovennævnte, kan det kun forklares med, at han har deponeret fornuften. Når man skal gøre så meget og med så store risici for at nå sine livsmål, lyder det nærmere som en flugt - ud fra den gammelkendte omkvæd, at nu giver vi den lige en skalle i et par år, og så skal vi rigtig have det rart bagefter. Det er blot at køre hurtigere og hurtigere i hamsterhjulet. En skønne dag kører man træt!

Den umoralske tissemand

Ja, undskyld, men jeg er nødt til at kalde en skovl for en skovl for at forklare dette:

Som familieanliggende var jeg i gang med at fortælle om min tipoldefar, der var proprietær på den stor gård i Helligsø i Thy. For at anskueliggøre livet på sådan en gård i sidste halvdel af 1800-tallet, henviste jeg til filmatiseringen af Pelle erobreren, hvor Pelle levede i sine drengeår - godt nok i kostalden sammen med sin far, men der blev også vist mange andre situationer om livet på gården. Blandt andet at proprietærfruen skar tissemanden af proprietæren, fordi han havde det med at putte den ind de forkerte steder.

Det var jo en effektiv måde at ordne det på, men det var slet ikke typisk, at sådan noget havde konsekvenser for gårdejereren. Han havde hånd og halsret over tyendet, så han kunne stort set gøre, hvad der passede ham. Og kom tyendet i ulykkelige omstændigheder, var hun en utugtig kvinde, der måtte tage konsekvensen af dette. Enten kunne hun gå ned i mosen og drukne sig og sit spirende liv, eller hun kunne gå tomhændet og skændet ud ad landevejen - på må og få.

I byerne havde man dengang mere ordnede forhold, idet man oprettede horehuse. Eller glædeshuse som man kaldte dem, og ved at undlade at tale om, hvad der foregik, kunne det snildt afvikles. Men det var altså her borgerskabets herrer mødte op, når de havde behov for at få lettet trykket. Dem der lagde krop til dette, kunne typisk være ovennævnte 'utugtige' kvinder, der på den måde kunne skaffe til dagen og vejen til deres små familier.

Nu var stavnsbåndet godt nok afskaffet længe før dette skete for proprietæren, men livsmønstre har det med at leve videre. Det er sådan set det samme, vi oplever i dag, hvor alle taler om, hvordan mennesker med magt udnytter det til at opnå seksuelle ydelser. På et tidspunkt bliver vi trætte af at tale om det, og så bliver alt ved det gamle igen.

Den omtalte tissemandsafskæring satte nogle foruroligende tanker i gang, for det mindede mig om, at min tipoldefar i sine unge dage havde fået at barn med tjenestepigen på gården. For tænk hvis det var min tipoldefar, der havde fået tissemanden skåret af, så ville der ikke have været noget at skive om min familie. Ja, der ville end ikke have været nogen til at skrive!

Nu skete ovenstående et par år før min tipoldemor kom ind i billedet, og jeg ved ikke andet om det, end at min tipoldefar som gårdejer vedkendte sig faderskabet til det barn hans tjenestepige fødte. At jeg kalder det umoralsk, er fordi, det er det i kirkelig forstand, når man har samleje udenfor ægteskabet. I etisk forstand er det blot såre menneskeligt - hvis det da ellers er foregået frivilligt. Men det ved jeg som sagt intet om, og jeg skal på ingen måde dømme ham - eller hende for den sags skyld.

Min hensigt med ovennævnte historie er også at klargøre, hvordan magtens mænd på ynkelig vis har forstået at indrette samfundet til deres fælles bedste. Det gjorde de dengang, det gør de i dag, og det vil de fortsætte med i al evighed. Jeg kan i hvert fald ikke forestille mig et samfund, hvor der ikke er nogen, der har magt over andre. Og magt korrumperer som bekendt.

Derimod kan jeg nemt forestille mig, at vi bliver bedre til at ansætte de rigtige mennesker med de rette værdier til disse magtstillinger. På åremålsansættelse vel at mærke, da en lederstilling aldrig må blive en livsstilling. Og med løbende evaluering af lederens indsats, hvor deres underordnede i høj grad skal involveres, for det er jo dem, der har indsigten.

Langfart

Mit livs sejladsler lakker mod de sidste.
Men splitte mine bramsejl
om ikke jeg har de bedste tilbage.

Ja, ikke for at beklage mig, men der har godt nok
været mange stormvejrsgange med høje bølger.
Men bølger går som bekendt både op og ned,
det er dem, der gør en sømand fuldbefaren.

Nåh ja, skulle jeg endelig beklage mig,
ville jeg gerne have være de mange dage foruden,
hvor tågen var tæt som ærtesuppe,
med slappe sejl og triste tanker, der støvede.

Og dog, så hører det alt sammen med til,
at gøre mig til den søulk jeg er - på godt og ondt.
Uden det havde jeg for længst lidt skibbrud,
og jeg har som sagt det bedste tilbage.

Kronisk skyldfølelse

- med tilhørende dårlig samvittighed er en folkesygdom. Det starter for manges vedkommende allerede i barndommen - i trodsalderen, kalder man det. Jeg kalder det den alder, hvor barnet begynder at finde ud af, at det ikke er alle egenskaber ved forældrene, der er værd at kopiere, og derfor anti-kopierer dem.

Ansvarsforflygtigende forældre oplever dette som et nederlag, og der udspiller sig efterfølgende en magtkamp mellem forældre og det 'trodsige' barn. Forældrene føler de mister styringen. Hvad de også gør, og hvad det vitterligt også er meningen, at de - på længere sigt - skal gøre. Magtkampen udvikler sig, og det ender med at barnet virkelig bliver trodsigt, uartig, en forkælet unge, eller hvad man nu kalder det. Forældrene bliver mere og mere frustrerede og tyer efterhånden til det eneste middel, de har tilbage. Skyldfølelse:

- Hvis ikke du gør, som far siger, bliver jeg meget ked af det.
- Det er din skyld, at mor nu har fået hovedpine og må ligge i sengen.
- Nu har jeg ofret mig for dig i så mange år, og så kan du ikke engang gøre lidt til gengæld.

Således kan spillet udvikle sig, og forældrene kan bevare styringen over deres børn til langt op i voksenlivet. Ja endnu længere - til selv efter de er døde! For er man først vænnet til at bære på skyld, tilbyder man sig også efterfølgende i alle mulige andre sammenhænge og kan således konstant gå rundt med dårlig samvittighed med alverdens ulykker tyngende på sine skuldre.

Hjerteknuser

Det varmer ens gamle hjerte,
når børns leg i naturen,
udvikler sig kreativt og engagerende
med sammenhold til følge.
Det styrker troen på,
at der også venter et godt liv
for deres generation!

Pavlovs hunde

Den russiske psykolog Pavlov lavede for godt 100 år siden nogle forsøg, hvor han spændte hunde op i et stativ og indopererede slanger i mundhulens spytkanaler, så han kunne måle deres spytproduktion. På den måde fandt han ud af, at når hundene fik mad steg spytproduktionen. Herefter vænnede han hundene til, at hver gang de fik mad, ringede en klokke. Til slut ringede han med klokken, uden at hundene fik mad – og kunne konstatere, at spytproduktionen steg alligevel. Hermed var den *Betingede refleks* påvist, som lige siden har haft stor betydning i psykologernes verden.

Jeg var målløs. Ovenstående var den første lektion i faget Psykologi. De stakkels hunde der uden bedøvelse blev udsat for dybtgående kirurgiske indgreb, blot for at påvise noget, som jeg synes, er indlysende. Jeg mener, når Hjem Is bilen bimler med klokkerne hjemme i mit kvarter, bliver jeg først vred. For jeg synes, det er støjforurening af værste skuffe. Og jeg kunne af samme årsag aldrig finde på at købe noget ved dem. Men jeg kan da ikke benægte, at munden alligevel løber i vand ved tanken om al den dejlige is, der ligger ude i bilen.

Men læreren var ligeglad med mine indvendinger. Pavlov er verdensberømt for sine hundeforsøg - og alle med forstand på det, ligger i næsegrus beundring for ham. Og jeg var åbenbart bare et brokkehoved.

Stork, stork, langeben

I min flugt fra tv-programmer med corona-snak, ender jeg ofte på tv-syds 'Storkereden i Smedager'. Oh, hvilken fryd med fuglesang i blæsevejr - en ren lise at sidde og småfilosofere til. Og hvilke dramaer der udspiller sig ind imellem.

Hvor er det egentlig enkelt at lave vedkommende tv. Det behøver man slet ikke kunstneriske producerhjerner drejebog med selvoptagne tv-værter til. Naturen gør det meget bedre!

Alderdom

Når mennesker kommer op i årene bruger de ofte større og større resurser på at udsætte og forebygge alderdommen. Læge- og videnskabsmæssigt har det efterhånden udviklet sig til en omfattende industri, og tilsvarende bruges der mange finurligheder til at opbygge sindrige netværk, der skal modvirke ensomheden.

Men alt sammen hjælper det ikke meget, hvis dødsangsten fylder så meget, at livsoverskuddet opsuges. Det giver typisk en lang alderdom efterfulgt af en opslidende døds kamp - både for den pågældende og for netværket.

Andre derimod lever med den erkendelse, at alderdommen og dermed dødsprocessen er vejen mod den ultimative ensomhed. Det giver mulighed for at slippe dødsangsten og leve i nuet. Og da livet nu engang indebærer mange muligheder, er der hele tiden nye projekter og oplevelser der gør, at de igen og igen må udsætte alderdommen. Det betyder, at der kun bliver plads til en kort alderdom. Typisk med en værdig død til følge!

Livet slutter ligeså ensomt,
som det begyndte!

Vejromslag

- Jeg kan ikke få vejret, doktor, klagede den gamle kone.
- Det skal de sandelig heller ikke, enkefru Jensen, for vi har noget forfærdeligt vejr for tiden. Men i morgen bliver det bedre.
- I morgen er jeg død.
- Ak ja, den vej skal vi alle. Kan de ha' en go' dag, lille frue!

- skyder med skarpt

Jeg må hellere begynde med at indrømme, at det også er sket for mig, at jeg er kommet til at slå for tidligt, så bolden lander faretruende tæt ved det foran gående hold. Jeg går øjeblikkeligt i panik, skriger "Fore" af mine lungers fulde kraft, og kan bagefter ikke komme hurtigt nok hen og undskylde og love, at det aldrig vil ske mere.

Jeg ved nemlig, hvor ubehageligt, det er, når jeg selv har oplevet dette dumpe knald efterfulgt af rystelser under fødderne, når en bold lander, og uvilkårligt tænker, at i stedet for jorden, kunne det lige så godt have været én eller andens hjerneskal.

Hvis så synderen reagerer som jeg selv, falder jeg ret hurtigt til ro igen, og fortsætter runden med visheden om, at det ikke sker igen.

Men der findes altså også en anden type mere rastløse golfspillere, som bruger det til at presse farten op. Sandsynligvis har de allerede ødelagt min runde længe forinden, fordi jeg hader at blive presset bagfra. Havde det stået til mig alene, havde jeg for længst lukket dem igennem. Men det er svært at argumentere overfor holdkammeraterne, når vi hele tiden følger med holdet foran.

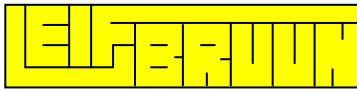
Denne rastløse type råber hverken "Fore" eller undskylder noget som helst, men mener åbenbart, at vi selv er skyld i det, fordi vi går i vejen for dem.

Så når jeg i den situation oplever en bold lande i nærheden af mig, er jeg for det første ude af stand til at koncentrere mig om mit næste slag. Jeg nægter også at gøre det, for så skal jeg fortsat gå med skrækken for, hvornår kommer den næste bold?

Så jeg trækker simpelthen ud til siden, og siger til mine holdkammerater, at nu lukker vi igennem, eller også går jeg hjem.

Desværre må jeg også indrømme, at efterfølgende gør jeg, som de fleste andre: Nemlig, ikke en skid! Men faktisk mener jeg, at de burde anmeldes til politiet, for at skyde med skarpt!

Demokrati

Den frie demokratiske verden med folkestyre, ytringsfrihed og stemmeret, hvor alle er lige for loven, siger vi med stolthed i den vestlige verden. Heri ligger der så også, at vi opfatter alle andre stater som diktatorstater med nogle grumme, korrupte statsledere.

Så sort og hvid er verden bare ikke. Og hvor demokratiske er vi egentlig, når det kommer til stykket, og hvad er det, vi har at være så stolte af? Det er den vestlige verden, der har skabt de 2 verdenskrige og utallige andre voldsomheder, vi har opfostret ledere som Hitler, Mussolini, Berlusconi, Nixon og Trump. Klimakrise og andre miljøskader er det også os, der har skabt grundlaget for.

Ser vi på vores eget lille Dannevang, er billedet ikke meget bedre. Ja, bevares der findes da dygtige politikere, der kæmper for at få lov til at gøre et godt stykke arbejde. Men det samlede billede af de ledende politikere, er da godt nok ikke noget at være stolt af. Det fortæller alle meningsmålinger, der er politikerleden nærmest total. Vi har altså ikke de rigtige politiske ledere, selv om vi selv har valgt dem. Det kan der kun være 2 forklaringer på:

- Godt hjulpet på vej af medierne, bliver vi bliver manipuleret til at stemme på de forkerte.
- De rigtige stiller slet ikke op, for de mennesker der virkelig har format til at lede landet, betragter det politiske håndværk som så beskidt, at de end ikke vil røre ved det med en ildtang.

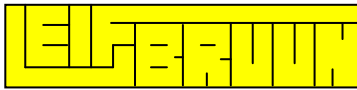
Hvorfor det er sådan, er enkelt at forklare:

Politikere er ikke ledere,
og skal heller ikke være det.
De skal være visionære mennesker
med holdninger, der formulerer, forhandler
og beslutter love og politiske målsætninger.
Realiseringen af disse skal kompetente
fagfolk overdrages ansvaret for!

Politikere + Ledelse = Politikerlede

Hvor demokratiske de er i de ikke vestlige lande, skal jeg ikke kloge mig på. Der foregår meget, som jeg ikke har mulighed for at vide noget om, og jeg er meget opmærksom på, at den viden jeg får, er fra vestlige medier, og de er langt fra objektive.

Og det er det eneste, jeg er sikker på: Verden er hverken sort eller hvid!

Forventninger

Forventningens glæde er den største af alle glæder, siges det. Det er jeg meget uenig i. Tværtimod mener jeg, at

Skuffelse - er
et resultat af forventninger!

At fylde sit liv med forventningens glæde er at tage glæderne på forskud. En sådan ubalance kan kun medføre skuffelse på skuffelse, da der nødvendigvis må være nogle af forventningerne, der ikke bliver indfriet. Omvendt vil de forventninger, der bliver indfriet, ikke medføre nogen glæde, for man opnåede jo blot det, man forventede. Skulle mennesker med denne indstilling komme ud for noget, der overstiger deres forventninger, vil de typisk reagere ved at sige:

- Nej, det kan jeg ikke tage imod, det forventede jeg slet ikke.

Man må ikke forveksle de passive forventninger med det at opstille sig nogle mål og aktivt forfølge dem, for det er to vidt forskellige ting. Noget andet, der også er uheldigt ved forventninger, er, at de nemt kommer til - bevidst såvel som ubevidst - at indeholde krav og betingelser til omgivelserne:

- Hvis det ikke bliver som jeg forventer, så ...

Følgende lille historie er medtaget for at give et indtryk af, i hvilket omfang skjulte energier kan ophobe sig i forventninger:

Bonden og hans kone ligger med hinanden i hånden. De er lige gået i seng og er ved at falde i søvn. På gården bor der også en karl. Han bor på karlekammeret, som ligger oven over soveværelset. Det er uheldigt, både fordi karlen går til ro lidt senere end bondefamilien, og fordi han har for vane først at tage sine solide træskostøvler af, efter han har smidt sig på sengen. Først den ene støvle:

- Bum. Bum, bum, siger det hen over gulvet.

Lidt senere den anden:

- Bum. Bum, bum.

Bonden, siger i lang tid ikke noget til karlen. Men en dag bliver det alligevel for meget for ham. Ved en passende lejlighed spørger han karlen, om han ikke kan være lidt mere stilfærdig, når han går i seng om aftenen. Karlens undskylder mange gange. Det har han slet ikke tænkt på. Det skal aldrig ske mere.

Om aftenen, da bonden igen ligger med konen i hånden og er ved at falde i søvn, er han alligevel lidt betænkelig ved, om han var for hård ved karlen. Karlens derimod, har glemt alt om deres aftale. Han har haft mange andre oplevelser siden da og går i seng, som han plejer:

LEIFERUUN

- Bum. Bum, bum.

Og lidt senere:

- Bum. Bum, bum.

Det er alligevel for meget for bonden. Han er så vred, at han dårligt får sovet den nat. Straks næste morgen han ser karlen, vælter han al sin vrede ud over ham og lover ham alverdens ulykker, hvis det gentager sig.

Næste aften, da bonden igen ligger med konen i hånden, er han lysvågen. Han venter spændt på, at karlen skal i seng. For karlen derimod er det igen mange oplevelser siden, det har været morgen med skæld og smæld, så han går intetanende i seng, som han plejer:

- Bum. Bum, bum.

Og dog. Han kommer alligevel i tanke om, hvor vred bonden var. Så den anden støvle lister han lydløst ned på gulvet og lægger sig tilfreds til at sove.

Nu holder bonden ikke konen i hånden mere. Efter den første støvle er han så vred, at han ryster over hele kroppen. Nu venter han blot på den anden støvle. Han venter. Og han venter. Til sidst bliver det for meget for ham. Han springer ud af sengen, farer op på karlekammeret og råber til den fredsommeligt sovende karl:

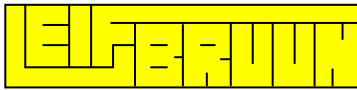
- Så smid da for Fanden den anden støvle, så vi kan få noget nattero.

Klokken er 23.37

- Du kører for stærkt, sagde konen.
  - Jeg kører, som det passer mig. Jeg vil hjem nu.
  - Jeg kan høre på din stemme, at du har drukket.
  - En enkelt sjus.
  - Det var længe, I var nede i kælderen.
  - Vi spillede billard.
  - Og drak sjusser.
  - Tavshed!
  - Du holdt dig heller ikke tilbage, da vi spiste.
  - Tavshed!
  - Du er fandeme et svin.
  - Hold nu kæft kælling! Hvorfor får du ikke selv et kørekort? Det er altid mig, der skal køre.
- Stop! råbte konen. Hun havde fået øje på en politibetjent, der vinkede dem ind til siden.
- Egon opdagede ham først noget senere, men nåede da at få stoppet, inden han ramte ham. Hovedsageligt fordi han drejede ind til siden i god tid.
- Godaften! det er færdselspolitiet. De kører for stærkt. Har De et kørekort, jeg må se?
- Det havde Egon glemt derhjemme. Det vil sige, han havde mistet det på grund af spirituskørsel, fortalte politicentralen. Den ene sjus blev også til betydeligt flere, afslørede spiritustesten.
- Klokken er 23.37, De er anholdt, sagde betjenten.

Naturens eller menneskenes orden

I dyrenes verden er det de stærkeste, der overlever. Den langsomste zebra i flokken, er den der bliver ædt af løverne. I menneskeører lyder det barskt og kynisk, men det er nu engang sådan naturen har indrettet sig. Det er på den måde udviklingen sikres med sunde og forplantningsdygtige dyr.

Den naturværdi har menneskene sat ud af kraft. Vi bruger al vort intellekt og al vor teknologi på at holde liv i alle lige fra fostertilværelsen til døden er uundgåelig. Derudover er vi meget fokuseret på, at vi skal dyrke kroppen og leve sundt og nærende. Det har medført, at den gennemsnitlige levealder nærmest er fordoblet i forhold til tidligere. En stor del af befolkningen er således langt over den naturlige levealder med nedsat immunforsvar og andre svagheder til følge.

Ind imellem opstår der epidemier, som videnskaben ikke umiddelbart har midler imod. Så bliver vi alligevel underlagt naturens orden, og de gamle og svage kommer til at stå for skud. Egentlig er det vel rimeligt nok, for de har allerede levet længe på lånt tid. En kynisk betragtning selvfølgelig, men sådan er som sagt naturens betingelser.

Der ligger ikke anden kritik i ovenstående, end at jeg anser det som ønskeligt, at vi lærte at acceptere døden som en naturlig del af livet. Hermed mener jeg, at den gennemsnitlige levealder er en dårlig målestok for et folks velfærd. Det er ikke meget værdi i at leve et langt liv, hvis en stor del af det er foregået som en grøntsag på et plejehjem. Så hellere leve et udviklende, spændende liv med en naturlig afslutning, når den tid kommer.

Et kvalitativt liv frem for et kvantitativt – tak!

Historiens dynamik

For de fleste er det at kigge fremad og deltage i livets mangfoldige muligheder langt at foretrække frem for at kigge tilbage og fordybe sig i det udlevede og døde.

Men at have forståelse for den historiske ballast på godt og ondt er forudsætningen for, at man kan navigere forsvarligt i nutiden. Med den erkendelse har man samtidig opskriften på, hvad det hele går ud på:

Livets kunst - er
at bekæmpe det onde
ved at dyrke det gode!

Rosentræs overgreb

Det på billedet viste rækværk er lavet af rosentræ, og det er selvfølgelig opført, for at turister og andre godtfolk ikke skal dratte ned i dybet. Billedet er taget på Porto Santo, som er en lille portugisisk vulkanø, der ligger nord for Madeira. Der har jeg været på golf ferie. Efter 3 dages golf havde vi en fridag, hvor vi var en busfuld golfspillere, der var rundt for at opleve øen.

Som billedet også viser, gjorde vi holdt på et sted med en fantastisk udsigt, og der gik da heller ikke længe, inden vi stod på række langs rækværket og nød skuet. Guiden var bag os og benyttede lejligheden til at holde et foredrag om øen og dens historie. Da golfspillere altid har trætte fødder, fandt de i hurtig rækkefølge hvile ved at vende rundt og løfte bagdelen op mod rækværket.

Alle sammen - undtagen mig! Jeg var åbenbart den eneste, der var nervøs for, hvor mange hovedsageligt velvoksne bagdele rosentræet kunne modstå. Jeg turde ikke råbe "Pas på!", for så ville de alle sætte fra på en gang – med uhyggelige perspektiver til følge. I stedet tog jeg fat fra en ende af, og med et myndigt greb trak jeg dem enkeltvis væk fra rækværket.

Det var meget grænseoverskridende og ubehageligt for mig at gøre det, og jeg undrer mig stadig over, hvor forskelligt de opførte sig. Der var dem, der som den naturligste sag af verden lod sig flytte, mens de fortsatte med at lytte til guiden. Andre sendte mig dræberblikket og lod det uvilligt ske. Og endelig var der dem, der direkte strittede imod og kom med ret så ubehagelige kommentarer.

Men tavst og beslutsomt lykkedes det mig at gennemføre projektet. Guiden var så opslugt af sin talen, at hun ikke bemærkede noget, og bagefter var der ingen, der kommenterede det. Og selv fandt jeg ingen lejlighed til at forklare, hvad hensigten var.

Det har jeg så gjort nu, og det føles dejligt befriende!

Ytringsfrihed

Frihed under ansvar, hedder det. Det gælder således også for ytringsfriheden. Og det er ikke bare landets love, der skal overholdes, når man ytrer sig, det skal også gøres etisk forsvarligt.

På den ene side betyder det, at man har pligt til at sige fra, når der er noget, man finder forkert. Det kan fx være, når det drejer sig om omskæring af raske drengebørn, der foretages pga. religiøse ritualer. Det er etisk forkert og et overgreb mod disse drenge, og skal derfor forbydes - uanset konsekvenserne.

På den anden side betyder det også, at vi skal bruge vores sunde fornuft, når vi ytrer os. Det gælder fx med muhammed-tegningerne. For når man ved, hvor voldsomt religiøse fanatikere reagerer på dem, er det da tåbeligt at blive ved med at kaste benzin på bålet. Det er her humoren har sin store værdi og virker langt mere efter hensigten.

Iflg. kunstneren er dette en tegning af profeten Muhammed, hvorfor vi af sikkerhedshensyn kun viser bagsiden!

Selvkritik

Mennesker, der har tillagt sig den vane løbende at evaluere deres liv og færden på en afbalanceret måde, har optimale muligheder for at nå deres livsmål. At kunne klappe sig selv på skulderen når noget er gået godt, stiver selvtilliden af, og at kunne erkende når noget er gået skidt, giver selv-erkendelse. Det er egenskaber, der er vigtige og som giver kræfter, overskud og mod til at komme videre med det, man finder vigtigt.

Desværre er det mere undtagelsen end reglen, at vi har det sådan, fordi mange af os i alt for overvejende grad bruger selvkritik til at slå os selv oven i hovedet med. Det kræver en nærmere forklaring:

Jeg ved godt, jeg snakker meget om mine golferfaringer. Men golf er altså særdeles velegnet til at redegøre for negativ selvkritik:

I golf er det god etikette aldrig at blande sig i hinandens spil. Eneste undtagelse er, når en spiller laver et godt slag, så giver man en anerkennende ros. Det fungerer fint, det er de fleste mennesker gode til, og det er rart at blive anerkendt.

Spillet på greenen - det fine græs med hullet - foregår som standard ved, at man bruger to put. Nogle gange bruger man flere, andre gange færre.

Holger ligger 10 meter fra hullet og skal til at bruge sit første put. Holger rammer bolden godt, retningen og farten er rigtig, og bolden smyger sig lige rundt om hullet og bliver liggende på kanten. Altså et virkeligt flot put, en sikker to'er, der var lige ved at være en etter. Sådan opfatter Holger det ikke. Først fem sekunder senere end alle andre erkender Holger - blodrød i hovedet, at bolden bliver liggende:

- Tyveri! Den var 'i' hele vejen, siger han dramatisk og slår appellerede ud med hænderne.

Herefter følger en hel masse grimme ord, jeg ikke skal gengive her, men de handler om, hvor uheldig Holger altid er.

Ovennævnte handler om vores specielle forhold til kritik. Om neutrale ting kan vi nemt være objektive og give en afbalanceret kritik, og medspillere som vi kun har et perifert kendskab til, kan vi også nemt give anerkennende ros. Men så begynder det at knibe. For mennesker vi har tættere på - familien, ægtefællen for ikke at tale om vores børn og da især ikke os selv - der har mange af os det svært med kritik. Utroligt mange har svært ved at rose sig selv og deres nærmeste. Til gengæld er de gode til at vende situationen om og bruge kritik til at slå sig selv oven i hovedet med.

I Holgers tilfælde var det et superflot put, som han burde rose sig selv for, mens han glad og fro gik hen og vippede bolden ned i hullet. I stedet fik han oparbejdet en masse bitterhed, som han tager med sig over, når han umiddelbart efter skal drive ud på det næste hul.

Et drive er et svært slag, der kræver, at man er koncentreret og i fuld- stændig balance. Det er ikke svært at forestille sig, hvordan det går for Holger.

LEGERUUN

At vi forholder os så selvkritisk negative, har meget dybe rødder. Jo længere man kommer over i det vestjyske, des mere udpræget er det.

- Det er ik' så ringe endda!

er det nærmeste man kommer positiv selvkritik fra den side.

Set fra mit synspunkt er der ingen tvivl om, at det er en af kristendommens forbandelser, der er skyld i, at vi op gennem generationerne er blevet sådan. Når man tænker på beskrivelser som for eksempel Hans Kirks *Fiskerne* om et vestjyske indremissionsk miljø, så får man fornemmelsen af, hvordan det levende bliver kvalt i livsfornægtende, fornedrende holdninger og selvbebrejdelser. På den baggrund kan der ikke være tvivl om, at det er sådan Janteloven er opstået:

- Du skal ikke tro, du er noget!

Positiv selvkritik er pral og dermed basta! Man er nødt til at holde sig selv og sine nærmeste nede for at holde det levende fra livet!

Mit synspunkt er, at vi ofte er selvkritiske på en så negativ måde, at det giver en psykisk ubalance. Det siger sig selv, at livslang selvutilfredshed medfører bitterhed, indesluttethed, klumper, knuder, kræft og mange andre dårligheder. Følelser kan ikke vedvarende spærres inde, de skal nok selv finde en vej ud.

Ga-Jol

- vil ikke lege med mig, så må jeg jo lege med dem:

*Ga-Jol, Ga-Jol,
hanen gol
i den klare morgensol!*

*Ga-Jol
klarar halsen!*

*Hvem tør?
Ga-Jol gør,
den går efter struben!*

*Ga-Jol - er
ganens sol!*

*To Ga-Jol'er havde ligget så tæt,
at det uundgåelige skete,
og de fik mange små, søde
Ga-Jol'er at se til!*

*En Ga-Jol løb ned ad gaden,
ramte ind i facaden,
hoppede højt op og faldt ned
i fru Jensens åbne mund.
Der endte den sine dage,
for fru Jensen lod sig behage!*

*En Ga-Jol havde sat sig så fast i ganen,
at den ikke lod sig fjerne.
I stedet lod den sig sive
over drøbelen,
dryppende ned i maven,
til der ikke var mere af den!*

Manglende format

Frank Jensen var i 10 år overborgmester i København og dermed chef for Danmarks største arbejdsplads med et årligt budget på flere milliarder kroner. Samtidig var han næstformand i Socialdemokratiet. Han nærmede sig de 60 år, havde familie med kone og børn.

I samme periode var han en flittig gæst i det københavnske natteliv, hvor han brugte sin 'berømmelse' og indflydelse til at komme i lag med de unge piger, der i forvejen af partiets ungdomsafdeling var indoktrineret til at forgude ham. Gennem alle årene er der igen og igen kommet indberetninger fra disse desillusionerede unge politikere, der føler sig krænkede og ført bag lyset. Frank Jensen har aldrig benægtet disse krænkelser, men har hver gang stillet sig op og beklaget og undskyldt overfor pigerne – uden at ændre adfærd.

Det er så her, jeg spørger, hvorfor har der ikke været en voksen til stede til at stoppe dette cirkus – mange år tidligere? At den socialdemokratiske formand var chef for hele Danmark, sætter blot problematikken yderligere i relief!

Golf daskere

Alle har lov til at boltre sig i Danmarks frie natur - som gæster. Der er selvfølgelig både private, foreninger og offentlige, der påberåber sig ejerskab af visse dele af den, men det ændrer ikke på, at Naturen helt og aldeles er sin egen. Skulle der endelig være nogen, der har flere rettigheder end andre, er det dyrene og fuglene, for de bor der. Det er deres hjem, men det har vi mennesker aldrig fundet ud af at respektere.

Golfspillere er alle vegne og således også i naturen. Det er disse enfoldige væsner, der ser så pud-sige ud, når de kommer trillende med deres klapvogne med deres højtelskede babysubstitutter i form af golfudstyr. De er ude af stand til selv at finde rundt i naturen, så de har fået afstukket en rute, de uden afvigelse skal følge.

De kan godt virke lidt arrogante, men det er blot fordi, de er koncentrerede om at følge deres overflod af skilte og mærkelige regler. Prøv fx at sige noget pænt om deres golfudstyr eller spørg til, hvor langt de kan daske med den store kølle med den knaldgule strømpe på. Så bliver de helt anderledes elskværdige og veltalende:

- Man skal jo ikke gå ned på grund af udstyret, slutter de sandsynligvis af med, mens de storsmilende fører sig frem i deres skotskternede tøj i farver, der skriger til himlen i den ellers så idylliske natur.

Én af de mangfoldige regler går ud på, at spillerne ved begyndelsen af hver bane placerer deres golfbolde efter et nøje udregnet system og dasker til den hele vejen ned til hullet i den anden ende. I mellemområdet har man klippet græsset som en curlingbane, for at de ikke skal fare vild. Når bolden falder ned i hullet med den elskede klunkelyd, samler de den op igen og følger skilteskoven til den næste bane. Og så videre ...

Det lyder trivielt, men det er trygt og rart for den slags mennesker. En golfbold er en ret hård kugle, som det kan være ubehageligt at blive ramt af. Men tag det bare roligt, golfspillere er uddannede i faget. At kalde dem professionelle er nok lige at tage munden for fuld, men de har lært at daske til bolden, så den holder sig på banen. De har også lært, at inden de dasker, skal de orientere sig, om der er andre gæster, der har forvildet sig ind på området. Banen er ellers i rigt mål afmærket med skilte visende ihærdige golfspillere. Men det kan ske alligevel, og så er det spillerens opgave at vinke venligt til de forvildede, for at markere at de selvfølgelig venter, til de er væk.

Desværre kan det ske, at der opstår fejl i de hårdt komprimerede kugler, så de flyver i uønskede retninger. Nåh ja, der findes også andre forklaringer på, at boldene farer vild, men lad det nu ligge. Det væsentlige er nemlig, når det sker, at det er golfspillernes pligt at skribe "F O R E", så højt de kan.

Lad være med at spørge, hvorfor det er det, de råber, for det er der ingen, der ved. Men de gør det, fordi det står i deres omfattende regelbøger, som de altid har ved hånden, og golfspillere er meget autoritetstro, så de gør, som der bliver sagt.

Det lyder nok lidt misvisende at skrive 'bliver sagt', når det er noget, der står i bøger, men det hænger sammen med, at de under uddannelsen er

blevet opfordret til at købe lovbøgerne og altid have dem med sig, så de kan slå op i dem, hvis der opstår tvivlsspørgsmål.

Her skal man lige forstå, at det samlede regelværk er næsten lige så omfattende som Karnovs lovsamling. Det er så også derfor klapvognene oftest er motordrevne, hvis spillerne da ikke ligefrem lader sig selv og hele molevitten transportere i bil.

Der til kommer at regelbøgerne er lige så juridisk spidsfindige som Karnovs, så spillerne har typisk højest bladret i dem ind imellem. Men også det ophører, når bøgerne har været våde nogle gange, for så bliver de massive som mursten.

Det er derfor, golfspillernes kendskab til reglerne, er noget, der 'bliver sagt' til dem - af nogen, det tidligere er 'blevet sagt' til - og som det så tidligere igen er 'blevet sagt' til - af nogen ...

Hermed kom jeg helt væk fra at forklare, at det vigtige med hensyn til 'Fore' er, at man forstår, det er et faresignal, der betyder, man skal dukke sig og beskytte hovedet. Alt sammen ud fra den filosofi at det er bedre at råbe en gang for meget, end en gang for lidt, for golfspillere vil så gerne i kontakt med almindelige mennesker, uden at de kommer til skade.

Her skal man så igen lige forstå, at når golfspillere søger kontakt med ikke-golfspillere, er det ikke så meget for at være sociale, som det er fordi, de vil overtale dem til også at blive golfspillere. Det er nemlig en helt officiel strategi i golfkredse at skaffe så mange nye medlemmer som muligt.

Forklaringen er den enkle, at golfspillere godt er klar over, at ikke-golfspillere betragter dem som nogen pudsige nørdere, for nu at sige det, som det er. Det har de det selvfølgelig ikke så godt med, og i en golfhjerne tackler man den slags problemer ved ren logisk tænkning: Hvis alle mennesker spiller golf, er problemet om ikke væk så i hvert fald nemmere at leve med.

Og naturen, dyrene og fuglene finder sig jo i hvad som helst - uden at kny!

Privatlivets fred

”Jeg talte med min kæreste om det lille hus med blomsterhave foran, og vi var enige om, at det kunne blive et prægtigt hjem. Det varede da heller ikke længe, før vi flyttede derind som nygifte. Men det er oplevelser, man helst holder for sig selv. Derfor skal det bare nævnes her.”

Sådan skriver en af Danmarks store forfattere Henrik Pontoppidan i sin selvbiografi i 1882. Det må da siges at være en offentlig person, der forstår at holde skæg for sig og snot for sig. Det er ikke som i dag, hvor selv de mest intime detaljer helst skal vises direkte på tv's realityprogrammer eller i det mindste deles på de sociale medier.

Ikke at det forarger mig, jeg bryder mig bare ikke om at få smasket det i ansigtet igen og igen, hver gang jeg åbner for medierne. Jeg føler mig pinlig berørt over pludselig at blive lukket ind i nogle intimsfærer, hvor jeg ikke har noget at gøre.

Men der er slet ikke min egen følsomheds skyld, der har fået mig til tasterne. Det er meget mere min bekymring for de mennesker, der ikke har noget privatliv, men blot hælder det ud i æteren til alt og alle. Herved mister de substans og dybde, og alt bliver overflade. Det kan sikkert være spændende så længe livet er succes, og alt går derudaf. Men sådan er livet ikke i længden, og pludselig en dag falder hammeren. For som bekendt, når man inviterer pressen med til brylluppet, kommer de også til skilsmis-sen.

Og så står man der tom, blottet og hudløs!

Kærlighed - med røven i vandkorpen

Krigsmaskinen Danmark

For 1000 år siden var Danmark en stormagt. Det var dengang, vikingerne drog hærgende rundt i verden, slog ihjel, plyndrede, voldtog og erobrede nye landområder. Ja, nogle helt forfærdelige mennesker, som vi i høj grad bør skamme os over. Men det ligger ikke til os danskere, vi pakker i stedet kendsgerningerne fint ind og opfinder heltehistorier. Med dem tager vi så rundt på vikingemarkeder m.m. og praler af deres gerninger.

Kong Christian stod ved højen mast,
hedder fædrelandssangen.
Men hans uatletiske kropsbygning afslører,
at han er ude af stand til at begå sig på et skib,
så billedet er ren illusion. Og med stolen bagved
burde sangen i stedet hedde:
Kong Christian sad ved højen mast!

Senere kom så den mere traditionelle kongerække til med den fantasiløse skiftet mellem Christian og Frederik, så man aldrig kan huske, hvem af dem der lavede hvilke ulykker. Men fælles for dem var, at ingen af dem havde format til at fastholde vores status som stormagt, så de brugte i stedet af den bugnende statskasse til at leve et ødselt liv i sus og dus, byggede drømmeslotte og andre fantasifulde ting.

Det var så, hvad det var, meget mere katastrofalt var det, at de kastede sig ud i den ene tåbelige krig efter den anden. Krige der stort set alle endte med, at vi fik læsterlige tæsk. Men det var ikke kongerne der måtte lægge rygstykker til dem, men derimod de brave danske bønder. Og de havde ellers i forvejen nok at gøre med at skaffe brød på bordet til deres fattige familier.

Derimod mærkede kongerne til, at det er dyrt at føre krig, så statskassen blev snart tom og landet balancerede igen og igen på randen af bankerot. Kongerne måtte klare gælden ved at afstå landområder. Skåne, Halland og Blekinge var de første, der røg. Så forsvandt Norge ud af det fælles kongerige. De Vestindiske Øer blev solgt fra. Island, Grønland og Færøerne blev med tiden mere eller mindre selvstændige.

Men de helt afgørende krige blev afviklet i midten af 1800-tallet. Da havde hertugdømmerne i Slesvig, Holsteinborg og Lauenborg fået nok af den danske overmagts umådeholdne skatteopkrævninger og begyndte at gøre oprør. Det reagerede Danmark på, som den stormagt vi på ingen måde var, ved at erklære krig. Den første krig i 1848 til 50 klarede vi os nogenlunde igennem med bondehær og forældet militærudstyr. Men da hertugdømmerne i 1864 mødte op igen med den stortyske kejserriges armé, faldt det

hele sammen. Det er det, vi i dag kalder Slagtebænk Dybbøl, hvor 10.000'vis af danske mænd måtte lade livet. Nederlaget var totalt, og her-tugdømmerne forsvandt ud af det danske rige. Den nye grænse kom til at gå ved Kongeåen, dvs. på en linje mellem Kolding og Ribe. Danmark over-levede med nød og næppe, men var blevet reduceret til en lilleputnation.

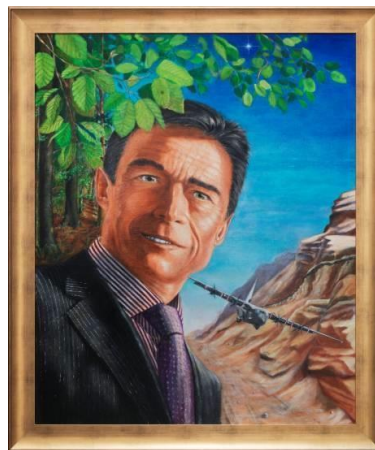
Men intet er så skidt, at det ikke er godt for noget. Det gode var, at konge-magten blev afskaffet, vi fik en Grundlov og et nyt, spirende demokrati. Stormagtsdrømmene blev én gang for alle lagt i skuffen, vi havde ikke engang råd til at have et egentligt militær.

Ja, faktisk betød nederlaget i 1864 - hvis vi ser bort fra verdenskrigene, som Danmark ikke deltog i - at vi nutidige danskere er de første i dan-markshistorien, der har levet et liv uden at have kanonkugler susede om ørene.

Nåh ja, vi skal også lige se bort fra Anders Fogh Rasmussen, der sendte en ubåd ned til ørkenkrigen i Irak. Alt sammen for at han kunne blive in-viteret over og blive klappet på skuldrene af den amerikanske præsident og senere få en aftrædelsesstilling som paradefigur i NATO.

Men han havde undervurderet amerikanernes handelstalent, så det inde-bar, at vi også måtte tilbyde os i senere krigsaktioner, så danske soldater i en lind strøm bliver transporteret hjem i ligposer, eller som traumatiserede vrag.

Ellers ikke et ondt ord om Fogh, jeg mener, når man vælger at lade sig forevige på Christiansborg med det viste portrætbillede, så taler det helt for sig selv - vi lader billedet stå et øjeblik:

Livet er blot en overgang ...

Ak ja, jeg håber, du glæder dig over,
at du endnu er så ung,
at du ikke mærker alderens forfald.

Værre er det med Jordklodens,
og miljøets ældningsproces
og for den sags skyld også min,
det lakker alt sammen mod enden.

Men sådan er det med livet,
lige som det går allerbedst,
ender det med at gå i stå.

Det er så også derfor, det gælder om
at få det bedst mulige ud af det,
så længe man har det.

Mediecirkus

For nogle år siden var der en lokal kunstner i Kolding, der lavede en havfrue figur og satte den ud i Slotssøen. Men den var så grim og talentløs udført, at ikke engang den lokale avis ville omtale den.

Så var der én, der i den mørke nat fjernede havfruens hoved. Og nu blev den kendt i hele det ganske land, for både havfrue og kunstner fik dækkende omtaler i alle landets medier.

Men de ellers - efter eget udsagn – så kritisk afslørende journalister glemte at stille det ellers så indlysende spørgsmål til kunstneren:
- Er det dig selv, der har fjernet havfruens hoved?

Blackie

Jeg har fundet mig et skyggefuldt sted på græsplænen, og ligger og betragter de små skytoter der driver fordi på den blå himmel. Det vil sige, velværet tager overhånd, jeg lukker øjnene og finder freden.

I hvert fald indtil jeg mærker noget bevæge sig i nærheden. Der rører ved mit ben. Lidt efter er det min kind, der mærker noget koldt.

Jeg åbner øjnene og kigger ind i et par sorte øjne, omkranset af langt, sort hår. Jeg bliver forskrækket, og trækker mig lidt. Men det er bare en venlig hund, der vil i kontakt med mig.

Den hopper lidt og logrer med både halen og tungen. Jeg rækker ud efter den, og den lægger sig ved mig. Jeg trækker den ind til mig og lukker øjnene igen. Det er rart og trygt.

Lige indtil der er én, der råber:
- Blackie, kom her!

Efterlysning

Jeg har haft en hård sæson på golfbanen. Det vil med andre ord sige, at golfboldene er fløjet deres egne veje - og har puttet sig rundt omkring i Jelling Skov og omegn.

Det er egentligt noget miljøsvineri, men så alligevel ikke. For der er en masse flinke mennesker, der samler de vildfarne bolde sammen igen.

Derfor begyndte jeg at mærke mine bolde med et logo - i tillid til, at jeg så fik dem tilbage igen. Men det sker ikke. I klubhuset har vi ellers en reol til 'Fundne sager', hvor alt andet bliver afleveret. Men altså ikke mine bolde.

Nu har jeg så bestilt en træningstime, og træneren har lovet at lære mig at slå lige. Men jeg mangler mine bolde. Ikke fordi jeg insisterer, men da det nu er en offentlig hemmelighed, at det er mine bolde, er der vel ingen andre, der vil være bekendt at spille med dem. Og så ...

Du kan bare aflevere dem i reolen. På forhånd tak!

Fremmedgørelse

Nu er det længe siden,
 men end det gemmes i mit sind -
 hvordan i barndomstiden
 den kære rug kom ind.
 Hvordan dens kernetunge top
 ved moders svage kræfter
 blev lagt i lugen op.

Det går mod aftentide;
 snart skinner månen fuld og rund
 på gavl og vægge hvide
 og ned i vognens bund.
 Mor standser træt og titter ind;
 far kommer hen til lugen
 og klapper hendes kind.

Dette digt og for den sags skyld også mange andre af Jeppe Aakjærs skrivelser oser af den stilhed og fred, der må have været på landet i hans barndom i sidste halvdel af 1800-tallet. På marken bag de havregumlende heste, i stalden med de drøvtyggende kreaturer og i stuehuset, hvor ilden knitrede i komfuret, gik dagen sin trevne gang. Kun om søndagen i kirken, eller hvis en rejsende tilfældigt kom forbi, hørte man nyt fra den store verden. Sådan var livet. Man boede og levede sammen med sine nære. Der hvor man havde rod.

Ovennævnte er ikke et forsøg på at glorificere fortiden, for det er der ingen grund til. Det var hårdt at leve dengang med trange kår og opslidende arbejde for at skaffe mad på bordet. Derimod er det et forsøg på at vise forskellen til i dag, hvor vi ofte ingen rod har. Familieliv på tværs af generationer eksisterer stort set ikke mere. Familierne opløses. Vi mister kontakten. Stifter nye familier. Der igen går i opløsning. Bliver singler. Prøver atter engang. Heller ikke arbejdslivet er bag ploven på den fædrene gård. Vi må følge med udviklingen - både uddannelsesmæssigt og geografisk. Hele tiden ændrer livsvilkårene sig. Vi bliver rodløse og frustrerede.

Rodløsheden forplanter sig til det indre som rastløshed. Den afbøder vi ved at flygte fra os selv. Fra tidlig morgen til sen aften fylder vi os med musik, tomgangssnak, overfladisk serverede nyheder og fordummende fjernsynsprogrammer. I hjemmet, under de mange transporter til arbejdspladsen, eller hvor vi nu ellers finder det nødvendigt at bevæge os hen. Og skulle vi en sjælden gang opholde os i naturen, er diverse mobile kommunikationsmidler fast udstyr for de fleste. På den måde kan det lade sig gøre at komme gennem dagen uden at tænke en selvstændig tanke til ende.

Og ikke nok med det. Hvor en sund og stærk fysik i gamle dage var afgørende, er kroppen nærmest blevet overflødig. Fysisk arbejde er i stor udstrækning eksporteret til udviklingslandene, så der er ikke noget fornuftigt at bruge den til. For nogle er fysisk aktivitet så fremmedgjort, at de bliver forskrækkede, hvis de mærker pulsen stige og bliver forpustede. Og tænk, hvis de kommer til at svede. Hvor ulækkert! Så må de straks ha' købt nogle mere effektive deodoranter.

Én af de få gamle dyder vi ikke har ændret på, er de solide, danske madvaner! Men de passer slet ikke til vores begrænsede aktivitetsniveau. Med det resultat at vores kroppe bliver dvask, formløse og overvægtige. Mismodet sætter ind, og trøstespisningen tager over. Hvilket indlysende nok gør det hele endnu værre.

Egentlig er løsningen på ovenstående problemstilling enkel: Et mere afstresset og socialt liv med sund kost og masser af motion. Men for mennesker, der - mange gange lige fra barnsben - er fremmedgjorte i deres egen krop og deres eget sind, er det overhovedet ikke enkelt. Det svarer til at sætte sig ind i en gravko - uden forudgående kendskab til gravkøer - for at grave et hul. Man må indlysende nok først lære noget om entreprenørarbejde (mennesker) og om den aktuelle gravko (sig selv), før man kan begynde at gøre de første spæde erfaringer med at grave huller (at leve livet levende). Med andre ord er det et spørgsmål om at gøre et møjsommeligt tålmodighedsarbejde.

Men tålmodighedsarbejde er en by i Rusland for fremmedgjorte mennesker. De er stressede og frustrerede og ønsker resultater her og nu. Og det er lige guf for reklame- og medieverdenens idiotgørelse af menneskeheden. Så reklametrommerne sætter ind for fulde gardiner og lover guld og grønne skove: Bliv slank, spændstig og livsglad med et snuptag.

I bedste fald koster det de fremmedgjorte penge og livsmod. I værste fald bliver de kostfanatikere, motionsfreaks og eller sekterisk opslugt.

Hør den lille stær ...

Og når den vil rejse, den venter ikke længe.
Vips, er den afsted og ta'r på eventyr!

Sådan foregår det i Harald Bergstedts sang. Prøv i stedet at forestille dig, når vi mennesker får idéen om at holde ferie i sydens sol, hvilke forberedelser, penge, rejsebesværligheder og meget andet, der skal til, inden vi står fast forankret i hotellets bar ved swimmingpoolen.

Den har hverken kuffert, billet eller penge,
den har bare vinger, den er en lystig fyr.

Ak ja, det er slet ikke let at være et intelligensvæsen!

Mesterlære

I slutningen af 8. klasse trak min lærer mig til side og sagde, at han ikke kunne lære mig mere. Men på allerfineste vis hjalp han mig med at finde en læreplads. Så jeg 'gik' ud af skolen og blev læredreng i stedet.

De første par måneder bestod i at gå til hænde, rende ærinder, rydde op, rengøre og feje. Det lærte jeg ikke så meget om faget ved, men jeg fik en fornemmelse af, hvordan arbejdspladsen virkede, at man skulle komme til tiden, gøre som der blev sagt og i det hele taget opføre sig ordentligt.

I den efterfølgende tid blev jeg tilknyttet forskellige svende på skift og lærte dermed en masse om, hvordan man griber opgaverne an og løser dem. Samtidig med blev teknisk skole en del af hverdagen, så jeg også lærte om den teoretiske side af sagen. Senere i forløbet blev arbejdsopgaverne af mere og mere selvstændig karakter, så jeg til sidst kunne stå på egne ben og løse de fleste af de til faget hørende opgaver.

Som afslutning af uddannelsen kom skuemesteren, og jeg skulle aflægge svendeprøve. Da den var veloverstået, var der kun svendegildet tilbage. Dvs. i forvejen var jeg inde på mesters kontor for at drikke et glas portvin og blive ønsket god videre færd. For det var ikke god skik, at fortsætte som ungsvend på den arbejdsplads, hvor man var udlært.

I de helt gamle dage blev ungsvenden Naver og gik på valsen, dvs. ud ad landevejen og tog imod de arbejder, der tilbød sig.

Det var en god måde at udvikle sig på, både fagligt, menneskeligt og kulturelt. Nu til dags går ungsvenden nok bare ind på Jobnet, og finder et job der.

I dag er mesterlæren på det nærmeste afskaffet. I stedet har de unge mennesker typisk gået 10 år i folkeskolen, 3 år på gymnasiet og fortsætter derefter på teknisk skole. Når de så endelig kommer ud som lærlinge i den virkelige verden, bliver springet så stort, at de får svært ved at indgå i de arbejdsrutiner, som erfaringsmæssigt er bygget op på arbejdspladsen gennem generationer, og som er nødvendige for at blive dygtige håndværkere med gode samarbejdsegenskaber.

Endnu mere udpræget er det med de unge mennesker, der springer lærlingeuddannelsen over og fortsætter med en videregående uddannelse. De får efterfølgende typisk job som chefer for håndværksgrupper, som de selvfølgelig ikke kan være på bølgelængde med. Det stiller store krav til alle implicerede, hvis der skal komme noget godt ud af det!

Hukommelsestab

For nogle år siden hvor Lene Espersen var udenrigsminister lod hun sig forevige foldet ud på ryggen af en bils motorhjelme. Det fremkaldte stort postyr og især megen forargelse. Tidligere minister Birthe Rønn Hornbæk var en af dem, der højlydt luftede sin forargelse foran pressen og sluttende med ordene:

- Det er i hvert fald ikke noget, jeg vil stille op til.

Det fik en af journalisterne til at spørge:

- Er du nogensinde blevet opfordret til det?

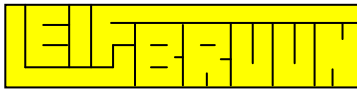
Ovennævnte hændelse kom jeg til at tænke på, da jeg tilfældigvis faldt over den viste bogforside!

En tanketorsk

Lægevidenskaben har gjort helt utrolige fremskridt i de sidste 100 år. Det findes efterhånden ikke den sygdom, som ikke kan forebygges eller i det mindste helbredes. Jamen, det ender jo med at al sygdom bliver udryddet. Så kan vi undvære alle hospitalerne og lægevæsnet ...

Øh, eller er der noget, jeg har misforstået?

Hovborg Kro, den er go'

Tak for sidst for øvrigt,
til alle jer prægtige mennesker med det grå hår,
og alle jer andre med anden hårpragt,
og såmænd også til jer uden,
for det er slet ikke det, det drejer sig om.

Derimod drejer det sig om, at vi opfører os
lige så støjende som en børnehave på udflugt:

- Når vi praler af alle vores golf præstationer.
- Når vi med rank ryg og på lette fjed, er på vej op
for at blive hyldet og modtage vores præmier.
- Og uanset om vi har præsteret noget eller ej,
er der præmier til alle.
- Eller når vi i regnvejr vælter rundt
i det stormomsuste landskab.

Vi burde skamme os.

Hvad tænker ikke velfærdsskaberne,
som betaler vores pension.

Vi burde være lige så ærbødige og taknemmelige
som vores jævnaldrende, der med stok i hånd
går til Guds Hus i stedet - for at bede
og takke Ham for det liv, der er dem givet.

Men nej, så hellere fortsætte som bare Fanden,
for det er, når alt kommer til alt, vores forældre,
der har givet os livet, såvel som vi har gjort det
til vores børn – velfærdsskaberne.

På den måde har vi alle mulighed for at leve livet,
som vi vil – inden for rimelighedens grænser.
For det er som bekendt bedre at sidde på kroen
og tænke på kirken end omvendt.

Så lad os atter engang mødes der,
og Hovborg Kro, den er som sagt go'!

Solskin

Hun kom fra Sjælenes Land
 til Rude Strand Højskole
 og strålede om kap med solen.
 Jeg åbnede mit vindue,
 og lukkede dem begge ind.
 Med bølgebrus i strandkanten
 udviklede det sig varmt og
 inspirerende dagen igennem.

De følgende dage
 gentog scenariet sig
 hele tiden med nye facetter.
 Igen og igen.

Igen og igen
 lod jeg mig begejstre,
 kunne slet ikke få nok,
 og inviterede dem begge med
 på min videre færd.

Ulven kommer

I offentlige bygninger er der krav om brandalarmer, der skal varske, hvis der sker røgudvikling. Selvfølgelig med den hensigt at alle straks skal forlade bygningen, og at brandvæsnet tilkaldes.

Engang, hvor jeg så DR1s Deadline, gik brandalarmen pludselig i gang, mens man sad og diskuterede. Samtalen gik i stå, for ingen kunne høre andet end sirenen. Studieværten kiggede sig irriteret omkring og sagde flere gange, er der da ikke snart nogen, der kan få slukket for den larm. Jeg går ud fra, der også var mange andre i studiet, men ingen af dem fandt anledning til at bryde op. På et tidspunkt stoppede alarmen, og studieværter så smilende på gæsterne og de fortsatte diskussionen.

Det er ikke fordi, jeg tror, der er noget ekstraordinært i ovenstående. Det er for de fleste blevet til en del af hverdagen, fordi vi oplever alt for mange falske alarmer. Når man råber ulven kommer for ofte, er der ingen, der reagerer, den dag den gør det.

Selv blev jeg bevidst om dette for mange år siden, hvor jeg var ansvarlig for installation af slagterimaskiner. Mange af disse kom fra Amerika, og var overklistrede med iøjnefaldende advarselsskilte med kryptiske tekster i små størrelser, og som ingen derfor orkede at læse. I dag er det videreført i stort set alt, hvad vi køber af ting, dingener, medicin m.m.

Årsagen skal selvfølgelig findes i at myndigheder og producenter sikrer sig selv i hoved og en vis anden legemsdel, hvis deres produkter forårsager ulykker. At dette så medfører, at mennesker kommer uskyldigt til skade, nåh ja, det er der så andre, der kommer til at stå på mål for!

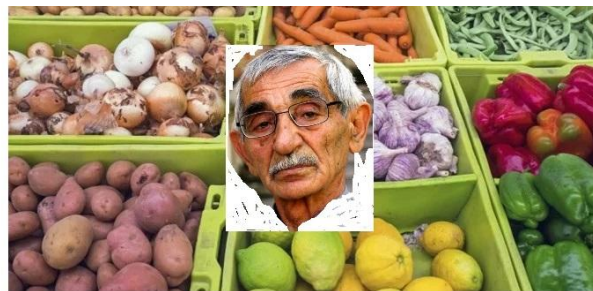
Påbeløb

- sagde tyrkeren, der højtideligt stod bag kasseapparatet i sønnernes frugt- og grøntforretning.

På den anden side stod direktør Bengtson og viftede med dankortet. I dagens anledning var han beordret ud at handle med fru. Hun handlede, og han betalte.

Direktør Bengtson blev mere og mere irriteret, for uanset hvad han gjorde, fortsatte tyrker faderen med højtideligt at sige: Påbeløb?

Endelig kom konen ham til undsætning og sagde: Hids dig ned, skat. Han spørger jo bare, om du vil ha' det på beløbet!

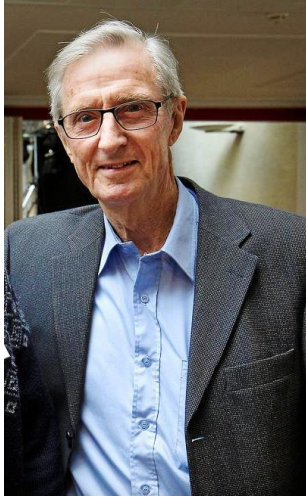

Akademisk tale

- bygger på, hvad verdens store tænkere har udtrykt gennem tiderne. Problemet er bare, at det menneskelige væsen er i mindst lige så høj grad styret af følelser, og de er ustrukturerede og uimodtagelige for sund fornuft. Hermed bliver den akademiske tale ofte til en gang teoretisk sludder, der ikke kan bruges til noget som helst fornuftigt!

Knud Elbrønd

- hedder en af mine venner i Seniorklubben i Jelling Golfklub. Han er 96 år, og jeg synes helt ærligt, at golf burde være passé for hans årgang. Så jeg har ved flere lejligheder opfordret ham til at finde andre mere passende interesser, han kan dyrke sammen med jævnaldrende, men det vil han ikke høre tale om.

- Så lej dog en golfbil, som så mange andre gør, siger jeg.

- Nej, for så kan jeg ikke gå og hygge mig de andre spillere, er svaret, og så er det uddebatteret!

Men jeg er lidt bekymret, for golf er en krævende sport, det mærker jeg igen og igen på min egen krop. Jeg er sikker på, hvis jeg fik dette bragt op på Mette Frederiksen niveau, ville der hurtigt blive udstukket nogle klare retningslinjer, som når man er over XX år, må man ikke færdes på en golfbane. Sådan, færdigt arbejde!

Problemet med Knud er også, at han lader sig rive med af spillet. Det betyder, at han jævnligt figurerer i præmierækken. Ja, indimellem vinder han sågar. Som nu her til Matchen i onsdags, hvor solen bagte ned på os fra en skyfri himmel i alle 5 timer, og hvor vi var flere, der af nervøsitet for helbredet, havde mest lyst til at opgive runden.

Men ikke Knud, han førte sig frem. Hvor vi andre kom ind sammenbidte, 10 centimeter kortere end da vi gik ud, kom Knud ind rank, smilende og hilsende. Skænkede sig en kold fadøl, satte sig ved bordet og sludrede overskudsagtigt til højre og venstre med sine medspillere.

44 Stableton points havde Knud lavet, viste det sig, da resultatet blev læst op, og var hermed en endda meget suveræn vinder – 8 slag bedre end nummer 2!

Kære Knud, du er ikke helt almindelig – og heldigvis for det – dit dejlige menneske!

Næste(n)kærlighed

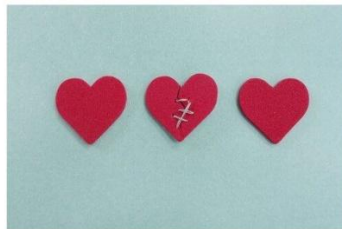
Udviklingshistorien er baseret på, at de stærkeste spiser sig mætte og formerer sig, og at de svageste må lide en mere eller mindre smertefuld undergang. I menneskenes verden har næstekærligheden på godt og ondt lavet en del om på dette, men for de vilde dyr i naturen er det fortsat sådan.

Det er grufuldt for de næstekærlige mennesker at erkende, men da vi ikke kan ændre det, lukker vi i stedet øjnene. Kun når vi uforvarende bliver vidne til, at et dyr i naturen er kommet galt afsted og lider, vågner næstekærligheden op, og vi ringer efter dyreambulancen, så vi kan få stoppet den lidelsesfulde seance.

Helt anderledes konsekvent ser vi på det, når det drejer sig om dyr, der lever på menneskenes præmisser. Hvis de lider, er det dyremishandling. Så ringer vi efter politiet, for det skal stoppes straks og straffes.

Sådan er det bare. Det er en i almindelighed accepteret kendsgerning, at hellere aflive et dyr end at lade det lide unødigt. Pudsigt nok gælder det ikke for os selv. For uanset hvor meget vi lider, og tigger og beder om at få livet afsluttet på en værdig måde, er det en utopisk tanke, for det er kriminelt.

Så langt rækker næstekærligheden ikke!

Førerløse kampfly

For 5 år siden bestilte Danmark 27 stk. F35 kampfly - et investeringsprojekt til i alt 55 milliarder kroner, hvilket svarer til prisen på hele 2 Storebæltsbroer.

Flyene er klar til levering, men der går 2 til 4 år endnu, inden de er kampklare i Danmark, fordi piloterne først skal oplæres i at betjene dem!

Ak ja, man havde åbenbart glemt, at der skal piloter til. Det kan jo nemt ske i et så stort projekt, så nu må vi bare håbe, russerne holder sig i skindet, indtil vi er klar!

Følelssporno

- opstår, når man håndterer følelser kollektivt. Følelser opstår inde i det enkelte individ, og det er kun derinde, de kan konfronteres og forløses med ny erkendelse til resultat. Andre kan selvfølgelig stille sig til rådighed med aktiv lytning, men den pågældende må nødvendigvis selv gøre arbejdet.

Følelssporno opstår i situationer, hvor man negligerer den personlige integritet. Vi har alle vores grænser for, hvilke tanke- og følelsesområder vi ønsker at lukke andre ind i. Områderne varierer for den enkelte med tiden, og med de situationer man står i, så det kan være svært at definere. Men det er vigtigt, at vi respekterer dem, da vi ellers mister selvopfattelsen og bliver hudløse individer uden personlighed.

For få årtier siden var vi nordboere kendt som nogle følelseslukkede stivstikkere, så der var begrebet følelssporno slet ikke kendt, men i årene efter har det ændret sig markant. Heldigvis for det med hensyn til at leve med og vise følelser, men medierne har også udnyttet det til, at følelssporno er blevet en del af hverdagen for mange. Realityprogrammer og nyhedsindslag, hvor man får de medvirkende til at fortælle om dybt personlige forhold er sikre måder til at skaffe skyhøje seertal – på både de kommercielle såvel som de mindre kanaler. Og kan man få de implicerede til at fælde en tåre, er succesen sikret.

Når en eller anden kendt person kommer ulykkeligt af dage, går først medierne og derefter store dele af befolkningen i selvsving med ynkværdige følelestilkendegivelser, der stiger i skingerhed i den følgende tid. Herefter bliver der tomt og tavst, for fortrængningen sætter uvægerligt ind, fordi de implicerede kan ikke holde sig selv ud længere. Det er blevet kvalmende.

Selvfølgelig bliver man ked af det og trist, når sådan noget sker, og selvfølgelig skal sådanne ulykkelige hændelser også passende markeres. Men der dør altså gennemsnitligt 150 danskere hver dag, så døden er en naturlig del af hverdagen. Det er en helt anden sag, hvis det drejer sig om personer, man kender personligt, men for alle andre dødsfald, er man nødt til at komme videre. Kollektiv sorg er en fysisk umulighed, så hvis man prøver på at gennemføre det alligevel, bliver det til skadelig følelssporno.

Idoldyrkelse er i høj grad også følelssporno. Der er penge i skidt, så her sætter reklame- og medieverdenen ind for fuld skrue og bringer euforien op i vanvittige højder. Fansene vil betale nærmest hvad som helst for at være en del af illusionen - helt uden personlig stillingtagen.

Det er i princippet de samme knapper, magthaverne trykker på, når de skal have befolkningen i krigshumør. De spiller trumfkortet: Nationalfølelsen! Kæmp for alt, hvad du har kær, dø om så det gælder! Der er ikke et øje tørt. Nabolandes soldater slår uden at kny hinanden ihjel – i fædrelandets Hellige navn!

Den næste pandemi

Det er surt at hedde Kurt.
 Kæresten har forladt ham.
 Jeg gider ikke sådan et hængehoved,
 sagde hun og skred.

Kurt har kigget sig i spejlet flere gange.
 Det er rigtigt nok.
 Han hænger.

Moderen hjælper ham, så moderligt hun kan.
 Du kan lige så godt flytte hjem igen, siger hun.
 Jeg har plads nok.

Faderen er også skredet, men det var i svinget.
 Han døde af kedsomhed, står der på hans gravsten.
 Det passer nu ikke, men sådan siger de ude i byen.

Moderen strutter af energi.
 Hun har igen fået noget at leve for.
 Kurt har det godt, siger hun glad,
 til alle der gider høre det.

Kurt ligger på sofaen og fylder mere og mere.
 Moderen må anskaffe en større sofa.
 Pyt, skidt, siger hun, og propper mere mad i ham.
 Kurt får alt serveret og serviceret.

Kurt Jensen
 - er skredet i svinget.
 Tilværelsens ulidelige lethed
 gjorde det af med ham!

Groft ledelsessvigt

En af Danmarks bedste håndboldspillere, Mathias Gidsel, er slidt helt op med et ødelagt immunforsvar til resultat efter det sidste års mange kampe, siger TV2. Det har hans arbejdsgiver håndboldklubben GOG nu taget konsekvensen af, og har givet ham fri i 6 dage, så han kan være klar til den næste storkamp om 7 dage.

Jamen, det er da helt grotesk. Når en i øvrigt sund og rask ungdoms 22-årige krop giver så kraftige advarselssignaler, er det helt anderledes drastiske og langsigtede indgreb, der skal til, hvis han ikke om få år skal ende som kronisk invalideret.

Men det var på ingen måde den slags betæneligheder, der blev ytret. Heller ikke af de andre ledere, der kom til orde. Håndboldforbundet ved Morten Stig Christensen mener, at det er spillernes eget ansvar, og tilkendegav at håndbold hører til de små idrætsgrene, hvorfor forbundet er nødt til at overholde et stramt budget.

De gode græd, og de onde lo

Det var en stolt dag for det danske militær, da de fik leveret det første af 27 stk. F35 kampfly. Euforien var da også overvældende blandt det personale der havde taget turen til Texas for at deltage i den storslåede overdragelsesceremoni. Også blandt de danske virksomheder der havde leveret komponenter til flyene, var entusiasmen stor – over at have været med til at fremstille verdens mest modbydelige dræbermaskiner!

Kære Brevkasse

Jeg har mødt en sød pige, som har inviteret mig hjem til hyggemiddag. Det er jeg lidt betænkelig ved, for jeg har svært ved at holde fingrene for mig selv, og det er jo ulovligt, hvis ikke man har en tilladelse. Synes du, jeg skal skrive til hende og bede om en sådan?

Venligst
Carlo-pilfinger

Smil

Når mennesker bliver glade, flækker ansigtet i et smil – sådan mere eller mindre afhængig af situationen. Vi reagerer typisk også på andre måder, ved bevægelser, udbrud og eller positiv tale. Er det noget, der sker i samvær med andre, smitter det og løfter stemningen.

Så enkelt kan begrebet smil defineres og så fint og godt kan det hjælpe os igennem hverdagens små og store gøremål. Hvis altså vi er os selv - ærlige og naturlige med selvværd uden restimulerede lig i lasten, for ellers bliver det helt anderledes kompliceret.

Smil og vær glad, siger man. Smil til verden, og den smiler igen. Og smilet er den korteste vej mellem to mennesker. Det ligger typisk i vores opdragelse, at vi skal gå rundt som smilende idioter. For sådan virker det faktisk, hvis vi går rundt og smiler uden at være glade. I grove tilfælde kan det komme til at virke så stift, at det holder andre på afstand.

Til forskel fra det naturlige, glade smil der sidder i hele ansigtet. Især øjnene kan ved at stråle, fortælle, at det er ægte. Det kan selv de bedste skuespillere ikke træne sig op til at efterligne.

I almindelighed vil vi mennesker gerne gøre et godt indtryk på hinanden. Vi gør os velsoignerede, velklædte, venlige og imødekommende. Men så er der lige det med selvværdet. Hvis ikke det er helt på plads, har vi ekstra brug for sympatitilkendegivelser. Det gør, at vi rækker ekstraordinært ud efter anerkendelser, og det er her smilet er et af midlerne.

Familiebillederne viser med al tydelighed, at ovennævnte påstande er rigtige. Mange bliver ligefrem fornærmede, hvis ikke de får lejlighed til at sætte ansigtet i de rette folder inden fotograferingen. Løfte glasset og skåle, sige eller gøre et eller andet, der ser smilende ud. Jeg har aldrig kunnet deltage i den slags skuespil, hvilket tydeligt fremgår af mine

familiebilleder. I mange år har det gjort mig ked af det, nu har jeg bare accepteret det og erkendt, at det er sådan jeg ser ud, og at det er mig, der viser mit sande ansigt.

For det er sådan, det er. Vi mennesker går jo ikke smilende gennem livet. Det er et helt urimeligt krav, vi stiller til os selv og hinanden. Prøv næste gang, du er et sted, hvor mange mennesker færdes, at betragte deres ansigter. De fleste vil garanteret se helt neutrale ud. Vi går ikke smilende rundt, når vi passer vores daglige dont. Det er kun, når der sker noget, der rykker os ud af vores komfortzone, at ansigtet ændrer karakter. Eller hvis der er restimulerede lig i lasten, der blander sig. Men det er som sagt en hel anden sag.

CO2 udledningens himmelflugt

Langt om længe har politikerne fået sat gang i den grønne omstilling. Problemet er bare, at det medfører en masse energitunge investeringer, der forøger CO2 udledningen voldsomt. Politikerne forsvarer det selvfølgelig med, at fordelene kommer om nogle årtier, når investeringerne er konverteret til grøn energi.

Det er forhåbentlig rigtigt, men investeringerne er også økonomisk tunge, så atter engang må politikerne opfinde snedige støtteordninger, der får erhvervslivet til at sætte ekstra gang i hjulene, så forbrugsfesten når nye højder – og det samme gør CO2 udledningens himmelflugt!

Skidtfisk

- kalder man de små fisk, der lever på bunden af fiskebankerne i Nordsøen, og som fiskes i enormt store mængder. Det gør man med bundtrawl, som er et poseformet net, der slæbes efter skibet. Oversiden af trawlet løftes ved hjælp af flydere, og undersiden er gjort tung med vægte, så det skraber hen over sandbunden - og hvirvler alt levende op (fisk, dyre- og planteplankton og vegetation). Alt sammen kommer det ind i trawlet - også de større fisk, der befinder sig i området.

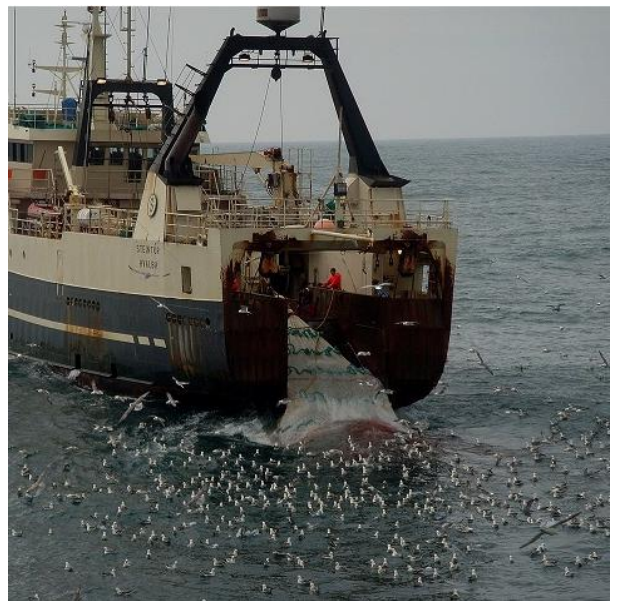
De små fisk er der, fordi de lever af plankton, og de større fisk er der, fordi de lever af de små fisk. Så for hvert træk trawleren laver, efterlader den et langstrakt ingenmandsland på havbunden, hvor alt er dødt.

Hele molevitten af alt godt fra havet afleveres på land. Der vil sige, det er overhovedet ikke godt mere, for det har været mast ned i trawlerens ukølede lastrum, hvor det har skvulpet rundt i mange dage, så det er blevet fordærvet og lugter selvfølgelig som sådan. Denne ulækre sammenblanding kaldes nu for industrifisk, og forarbejdes til fiskemel, og er på det nærmest guld værd for landmændene til deres dyrefabrikker.

I virkeligheden har de små, flotte sølvblinkende fisk navne som Tobis, Sperling og Brisling. De er sunde og velsmagende, hvis de ellers tilberedes efter fortjeneste. Hvorfor man bruger de lidet flatterende øgenavne vides ikke, men det er ikke svært at forestille sig, at der er nogen, der ønsker at nedtone deres omdømme. For det er virkelig store penge og mange arbejdspladser, der står på spil for at opretholde fiskeindustrien, som den er.

Problemet er bare, at når man fjerner så store dele af fødekæden på de laveste niveauer fra havet og gennem landmandens dyr omdanner det til kødprodukter, der hovedsagelig eksporteres til udlandet, har man for alvor brudt naturens kredsløb. Og det har selvfølgelig store og alvorlige konsekvenser.

Der findes ingen Skidtfisk,
men der må være mange fiskere,
der har det skidt!

Min uvittige Far

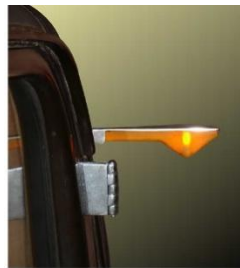
Apropos min mors mange vittigheder så kendte min far kun én, som han til gengæld brugte livet igennem:

- Hvad er det, der går ud, når den går ind – og lyser, når den går ud?

Men som regel kludrede han så meget i forklaringen, at min mor måtte sige det for ham. Det drillede hun ham så med ved at fortsætte:

- Det er den eneste vittighed, han kender, og så kan han ikke engang huske den.

Men det lod min far sig ikke anfægte af: Det er en retningsviser, sagde han hoverende og mente dermed at have bevist, at han godt kunne huske den.

Selvsmål

Jobpatruljen har cirka 250 medlemmer, der i sommermånederne rejser landet rundt og gør et stort og nyttigt arbejde for at sikre unge mennesker med feriejobs rimelige løn- og ansættelsesvilkår.

Men helt anderledes står det til med medlemmernes egne vilkår. Ifølge Jobpatruljens hjemmeside er medlemmerne frivillige aktivister og får således hverken løn eller ansættelse. Det de får ud af arbejdet, er ifølge hjemmesiden, at de udvider kendskabet til det danske arbejdsmarked!

En himmerlandsmundfuld af Gatten

- der kørte med klatten.
Old Course, of course.
En spændende og velkomponeret golfbane,
der i det kuperede terræn har mange udsigtsplatforme
over det flotte landskab.

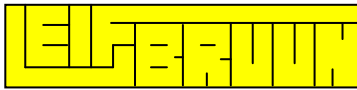
Den er dog lidt vissen i toppen og med andre små mangler.
Ligeså med Golftræf'erne flest.
Men til strandskadernes hysteriske skrigen,
kom solen og varmen, og vi gav den alligevel hele armen.

Dertil kommer det imponerende og velindrettede Golfresort,
smagfuldt udstyret med designerinventar
og kunstværker, som aldrig før set magen.

Det gælder dog ikke maden, den var nærmest smagsløs.
Det blev så opvejet af det venlige og imødekommende
personale, som huserede overalt i rigelige mængder,
hvilket som sagt også kostede klatten.

Tusinde tak til Ole, Elin, Torben og Hanne,
deres formidable indsats er helt uden for kategori,
og det uden at de fik del i klatten.
Men nu fik de så én på hatten!

Komfortzone

Alle mennesker har behov for at have et sted, hvor de føler sig trygge og har det komfortabelt. Det er her, man lader op og samler kræfter til livets næste slag. Det kan være et bestemt sted eller en bestemt situation, alene eller sammen med nogle bestemte andre, det er helt individuelt. Nogen har brug for at være i komfortzonen i meget tid, andre i mindre. Det er igen individuelt og kan også variere med alderen og/eller den øjeblikkelige sindstilstand.

Faktisk kan nogle mennesker sindstilstand være så skrøbelig, at de ikke engang kan rumme tanken om at forlade komfortzonen. Bliver det en permanent tilstand, skrumper livet mere og mere ind. Den slags kontrolmennesker lukker øjnene for, hvad der sker omkring dem. De har standardsvar på alle konfliktsøgende spørgsmål, og stemmer politisk som forældrene gjorde, så de selv undgår at skulle tage stilling.

Modparten til kontrolmennesker går til verden med alle sanser åbne og suger indtryk til sig. Hvordan de så reagerer på dem, kan være meget forskelligt, men det er en følelsesbelastende måde at leve på med store sindsmæssige udsving.

Den ugentlige tv-oversigt er et godt eksempel på, at befolkningens behov for komfort ændrer sig. Om fredagen forventer man, at befolkningen er udmattede efter en lang arbejdsuge og sender let underholdning og film uden egentligt indhold. Lørdag og søndag udvider man med naturprogrammer og mere kvalitetsprægede film, fordi man forventer at befolkningen nu er mere udhvilede, men alligevel underholdningssøgende. Først når det bliver hverdag igen, lukker tv stationerne op for de konfliktsøgende og udfordrende programmer, fordi nu forventes befolkningen at være opladede igen med nye kræfter.

Storpolitik er kold business

I Afghanistan har oprørsgrupper i mere end 40 år leget kispus med verdenssamfundet, og i dag sidder de tilbage som de ubestridte herskere af landet. Én af hovedforklaringerne på dette, er, at de må have en nærmest udtømmelig pengetank. Hvor de har pengene fra, ved jeg ikke, men jeg ved, at Afghanistan er verdens suverænt største producent af opium. Jeg ved også, at det ikke er landmændene, der løber med fortjenesten. Resten er det vel ikke svært at gætte sig til.

Og har man penge nok, kan man købe alt det militære isenkram, man kan ønske sig – uden at der er nogen, der stiller generende spørgsmål!

Professor Tribinis efterfølgere

De olympiske kommentatorer gjorde større indtryk på mig end selv de største sportspræstationer. I 14 dage forklarede de sig på det nærmeste i døgn drift med udsagn spændende fra sublime perler over indlysende selvfølgeligheder til fordømmende platheder. Hysteriske skrigende ud i æteren eller monotont forklarende stolpe op og stolpe ned igen og igen.

Til sidst var de da godt nok også både rustne og grødet i mælet efter de mange gentagelser. Vi andre havde det nemmere, vi kunne bare skrue ned for lyden!

Ingenmandsland

Jeg er uddannet maskinmester og har fungeret som sådan hele mit arbejdsliv. Midtvejs i livet lavede jeg en 180 graders vending, hvor jeg lagde teknikken bag mig og begyndte at arbejde med min egen psyke og senere også med psyken i almindelighed. Ikke som nogen velovervejet beslutning, men simpelthen af nød, da jeg rent psykisk var kørt helt ned i kulkælderen. Mit held var, at jeg mødte nogle mennesker, der lærte mig om indestængte følelser, og derfra har jeg kørt solo og udviklet mine egne teorier og teknikker.

Jeg er aldrig vendt tilbage til maskinmesterfaget, for jeg fandt ud af, at den livsvej havde jeg valgt, fordi maskiner er uden følelser, og det var dem, jeg havde det svært med. Og da jeg så endelig fandt ind til følelserne, blev jeg klar over, at det er her mine interesser ligger.

Men min tekniske ballast har jeg hele tiden haft med mig, så jeg er fast forankret i naturvidenskaben. Det betyder så også, at det overnaturlige som fx religiøse, spirituelle og astrologiske ting, har jeg aldrig beskæftiget mig med. På den anden side gjorde jeg den erkendelse, at man ikke kommer langt med forståelsen af den menneskelige psyke ud fra videnskabelige principper. Det vil svare til at prøve på at forstå en computers virkemåde ved at dissekere dens mikrochips.

Jeg er således havnet i et ingenmandsland med de videnskabelige psykiatere og psykologer på den ene side og de alternative med deres mere eller mindre hokusfokusagtige metoder på den anden. Det har jeg det for så vidt fint med, men det er da lidt underligt at gå rundt med en nyttig viden, som ingen andre er interesseret i.

Not me

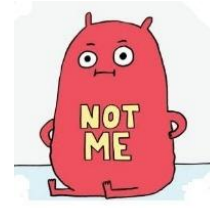
Jeg føler mig ensom, forladt og værdiløs. Der er aldrig nogen, der har anklaget mig for noget. Jeg har ellers bestræbt mig til det yderste.

- Er det, hvad du har at byde ind med, får jeg så at vide.

Ja, det er, hvad der er, siger jeg så.

- Det er ikke meget.

Nej!

Uldne politikere

Statistikker viser entydigt, at politikere er nogen af de mest nedvurderede befolkningsgrupper. Det er der mange forklaringer på, men en af de væsentligste er uden tvivl, at de ofte taler med uld i mund.

Situationen er typisk den, at en journalist vil have en politiker til at give udtryk for sin personlige holdning til et bestemt emne. Dette vil politikerens ikke svare på, fordi han/hun er bundet af partipolitiske hensyn og/eller interne aftaler. Så politikerens eneste bevæggrund til at deltage, er at komme i medierne i håb om at kunne dreje samtalen hen på at tale om sine mærkesager. Lytterne kender ikke til de skjulte dagsordner og sidder blot undrende og opgivende tilbage.

Min største undring er egentlig, at medierne vælger at bringe den slags interviews. De kunne jo blot meddele, at de havde forelagt den pågældende politiker spørgsmålet og at han/hun ikke ønskede at svare.

Venstres formand Jacob Ellemann gør meget ud af at fortælle, at Venstre er et liberalt parti, og at den personlige frihed er altafgørende. Det er den, der gør mennesker engagerede og arbejdsomme til fremme for velfærdssamfundet Danmark.

Det får mig til at tænke på hans tiltrædelsestale som formand for partiet, der lå i ruiner efter adskillige personlige slagsmål. Her sagde han med dirrende stemme, at "Jeg er dødtæt af fløjkrige. For fremtiden er det formanden, der bestemmer, og jeg kræver fuld loyalitet. Og kan man ikke finde ud af det, er det ud af vagten". Med andre ord partimedlemmerne fik mundkurv på. De må ikke give udtryk for deres personlige holdninger.

Egentlig tror jeg ikke det er specielt for Venstre, men at det stort set gælder i alle partier. Tænk sig, folketingets politikere må ikke give udtryk for deres personlige holdninger. Hvor er friheden og demokratiet så henne?

Politikere burde have
guld i mund,
men oftest er det bare uld!

Uværdigt

Inger Støjberg var stort set den eneste, der ikke opførte sig uværdigt i går. Det var ellers hendes værdighed, der i over 4 timer var til debat. Det var godt nok afgjort flere dage i forvejen, så der var ikke noget at debattere, hvorfor det udviklede sig til et show, hvor de menige folketingsmedlemmer fik lejlighed til at demonstrere deres oratoriske evner ud i det at se højtidelige ud og sige en hel masse uden at give udtryk for noget som helst.

Og tv bragte ukritisk det hele – på 3 forskellige kanaler med både forret, dessert, efterfølgende tv-aviser og snakkeprogrammer.

Ja undskyld, men vejret spolerede mine golfplaner og så fik jeg uheldigvis lukket op for tv og sad så der og tænkte, der må da snart komme en voksen til stede. Men det gjorde der ikke!

Plankebøf

Madtunge bisper der går og gisper.
 Selvhøjtidelige og hellige,
 og alligevel kejtede over deres
 latterlige procession i fjollede dragter.
 De er på vej planken ud
 lige lukt ned i ligegyldighedens glemsel!

Dejlig er Jorden

- lyder første linje i julesangen af samme navn. Jeg synes, man kan sige rigtig mange ting om vores fantastiske jordklode, men 'dejlig' er ikke et af dem. Det bliver bare til en tom floskel.

'os er en evig frelser fød.' - lyder sidste linje. Hvorfor F..... er han 'født', når det på nudansk hedder 'født'? Mere tomhed!

Og hvordan kan han være 'en evig frelser', når han blev myrdet på besti-alsk vis som ung. Tomheden fylder efterhånden det hele, og tager magien ud af den smukke og forførende melodi.

Julens budskab er åbenbart: Kønsløs sødsuppe - pakket ind i floskler og tomhed!

Børneopdragelse før og nu

Sjovt nok husker jeg ikke, at der er nogen, der har opdraget på mig. Jeg var dreng i 1950'erne, umiddelbart efter 2. Verdenskrig og lige da Den Kolde Krig var på sit mest faretruende. Der var ikke meget kærlighed i disse år og slet ikke i et håndværkerhjem i den vestjyske fiskerby Esbjerg.

Begge mine forældre var udearbejdende, så vi 4 søskende måtte selv stå op om morgenen. Da jeg ikke ville affinde mig med den lokale skole, måtte jeg cykle 6 kilometer tværs gennem byen for at komme i skole. Efter skoletid blev jeg måske og legede med nogle af skolekammeraterne, ellers cyklede jeg hjem igen og fandt nogle derhjemme at lege med.

Vores forældre havde vi ikke mulighed for at kontakte. Jeg havde en fast opgave med at rede familiens senge og skrælle kartofler. Ellers kunne jeg gøre, hvad jeg ville, jeg skulle bare sørge for at være hjemme klokken 6, for da stod den varme mad på bordet. Bagefter drog jeg ud i verden igen. Ja, de kunne godt finde på at spørge til lektierne, men så sagde jeg bare, at jeg ikke havde nogen for - og smækkede døren i. Kom jeg for sent hjem om aftenen, kunne spørgsmålet lyde, hvad har du lavet? Ik' noget, svarede jeg, og så var den dag forbi.

Fodboldklub, spejder, bordtennis, ungdomsklub m.m., var også en del af det hele, men det var noget jeg selv ordnede. Det blev så besværligt, hvis de voksne skulle blandes ind i det. Jeg lærte også hurtigt, at det var nemmest, hvis jeg tjente mine egne penge og at administrere dem. Først i en sparebøsse, senere med en bankbog og en afbetalingsordning i tøjforretningen.

At jeg ikke husker samværet med mine forældre, fortæller nok mest om mig. For de var der jo, nærrede omsorg for mig og tog sig af mig på en

kærlighedsfyldt måde. Lussingerne sad løse i de år, men ikke i min familie. Kun én gang har jeg fået en røvfuld. Det var fordi, jeg sagde nej til at have været ude i haven og hugge stikkelsbær – selv om begge mine bukselommer bugnede af dem. Så den røvfuld må jeg nok hellere skrive på min egen konto.

Sammenhold var der også i familien, selv om det ikke var noget vi talte om. Fx er det kun sket én gang i mit liv, at jeg bevidst ville gøre skade på en anden person. Det var Lorte-John, der fik en kæberasler, så han faldt sammen i naboens hæk. Han havde kaldt min lillebror 'Gasunge', hvilket hang sammen med, at vores far havde et flaskegasdepot.

I dag er børneopdragelsen ændret radikalt i forhold til 1950'erne. Fx er det helt almindeligt, at forældre ikke bare blander sig, men direkte styrer alt, hvad der sker i deres børns liv. Fra tidlig morgen til sen aften, de henter og bringer, de er med overalt, børnene er aldrig mere ude af syne, end at de kan nås med mobilen. Og den bliver da godt nok brugt igen og igen, selv i skolen er der løbende kontakt. Klar til at gribe ind, hvis der er sket et eller andet - eller som sikkerhed for, at der ikke er sket et eller andet.

I så ulige forhold kan det ikke undgås, at der bliver manipuleret med børnene og at forældrenes ambitioner transformeres over. Med kys, kram, overdreven ros og overfladiske kærlighedstilkendegivelser bæres de frem og præsenteres overalt som de bedste og fineste. Hermed står børnene tilbage med opfattelsen af, at Jorden drejer rundt for deres skyld. Men det holder ikke i længden, børnene begynder på et tidspunkt også selv at gøre erfaringer, der i bedste fald viser, at de er ganske almindelige små mennesker. Det giver mindreværd med deraf følgende gener.

Jeg prøver på ingen måde at sige, at min opdragelse er at foretrække frem for noget andet. Hensigten er kun at belyse, hvor radikalt det er ændret. Mine mere konstruktive betragtninger om forælderrolle og børneopdragelse er gengivet i bogen 'Det menneskelige væsen'.

Spøgelsesbilister

- er måske slet ikke spøgelser, men blot godt opdragede ældre bilister! For sagen er den, at motorvejenes til- og frakørsler ofte er placeret så tæt på hinanden, at når man kører ind på tilkørslen, kan man se Indkørsel-Forbudt skiltene på frakørslen. Og da ældre mennesker i almindelighed er mere autoritetstro end yngre, får de lettere og helt ubevidst indpodet, at det er helt i orden at se disse skilte, når man vil ind på motorvejen!

Komfortzone

Alle mennesker har behov for at have et sted, hvor de føler sig trygge og har det komfortabelt. Det er her, man lader op og samler kræfter til livets næste slag. Det kan være et bestemt sted eller en bestemt situation, alene eller sammen med nogle bestemte andre, det er helt individuelt. Nogen har brug for at være i komfortzonen i meget tid, andre i mindre. Det er igen individuelt og kan også variere med alderen og/eller den øjeblikkelige sindstilstand.

Faktisk kan nogle mennesker sindstilstand være så skrøbelig, at de ikke engang kan rumme tanken om at forlade komfortzonen. Bliver det en permanent tilstand, skrumper livet mere og mere ind. Den slags kontrolmennesker lukker øjnene for, hvad der sker omkring dem. De har standardsvar på alle konfliktsøgende spørgsmål, og stemmer politisk som forældrene gjorde, så de selv undgår at skulle tage stilling.

Modparten til kontrolmennesker går til verden med alle sanser åbne og suger indtryk til sig. Hvordan de så reagerer på dem, kan være meget forskelligt, men det er en følelsesbelastende måde at leve på med store sindsmæssige udsving.

Den ugentlige tv-oversigt er et godt eksempel på, at befolkningens behov for komfort ændrer sig. Om fredagen forventer man, at befolkningen er udmattede efter en lang arbejdsuge og sender let underholdning og film uden egentligt indhold. Lørdag og søndag udvider man med naturprogrammer og mere kvalitetsprægede film, fordi man forventer at befolkningen nu er mere udhvilede, men alligevel underholdningssøgende. Først når det bliver hverdag igen, lukker tv stationerne op for de konfliktsøgende og udfordrende programmer, fordi nu forventes befolkningen at være opladede igen med nye kræfter.

Fremtiden trænger sig på

Uanset om vi ønsker det eller ej,
er vi alle på vej ind i fremtiden.
Uafledeligt, med samme konstante hastighed
selv om det ikke altid opleves sådan.
På godt og ondt er vi på vej,
milepælene forsvinder bagud.
Der bliver færre og færre af dem forude.
En dag har du ikke flere.

Men fremtiden fortsætter
uafladeligt, med samme konstante hastighed.
Bare uden dig!

Jeg er vild med kvindehåndbold

Ja, der er helt uden seksuelle undertoner, men hvor var det godt, de danske piger vandt. De løb fuldstændig de andre over ende.

- Det må man da ikke, blev de så ikke smidt ud?

Jo, men de kom jo ind igen. Det var helt vildt: Danmark! Danmark! Jeg sad og græd sammen med pigerne, da vi nød sejrns sødme.

- Hvorfor græd I, var I ikke glade?

Jo, men sådan er det i dag, når man er glad, græder man, og når man fx skal i fængsel, er man glad og stolt. Det er praktisk.

- Hvorfor er det praktisk?

Undskyld, jeg mente 'praksis'!

Sådan er kvindehåndbold så lærerigt – bedst som man sidder og keder sig. Som fx under afbrumning af nationalsangen den dag, hvor de havde fået placeret spillerne, så de stod med ryggen til kameraet, sad jeg og talte op, at samtlige danske spillere har hestehale.

- Hvad kan man lære af det?

Ja, det kan da bruges statistisk: Hestehaler = 100% - sammen med alle de andre data man fylder tiden ud med. Jeg konstaterede også, at ingen af pigerne er rødhårede.

Men nå ja, jeg må indrømme, at det gjorde størst indtryk på mig, den dag jeg opdagede, at én af dem har dådyrøjne!

Apropos det med at fylde tiden ud, så synes jeg også, kommentatorerne burde have medaljer. For hvor kan de snakke - i timevis, helt uden at sige noget. Og går de i stå, siger de bare det samme igen. Det er helt vanvittigt!

Men ellers må man da sige, at de danske spillere er nogle små søde piger. Hvilket minder mig om, en dag jeg stod i kø i supermarkedet og fandt ud af, at én af dem stod foran mig. På tv havde jeg oplevet hende som en af de rigtig små, men hun var da godt nok et hoved højere end mig. Det var nok derfor hun ikke lagde mærke til mig, men næste gang vil jeg give hende et kram.

- Et kram, er det ikke lige overvældende nok, når hun ikke kender dig?

Jo, men jeg er ikke så meget for at give hende hånden, man risikerer ikke at få den tilbage igen. Med alt det harpiks, mener jeg. Og de er altid plastret ind, så de må have hænder som murerarbejdsmænd.

Men nu jeg tænker over det, er det med at kramme heller ikke så smart. Så står jeg der med hovedet i brysthøjde!

Nåååh

Livet er fyldt med overgange, store og små kommer de hulter til bulder, andre kommer helt regelmæssigt. En sådan lille og regelmæssig overgang kom jeg til at tænke på fra mine drengeår. Starten på det var det indledende 'Nåååh', der blev udtalt helt uden dramatik, og som bekendtgjorde, at nu var den dag slut.

Det foregik på ganske almindelige aftener hjemme i stuen efter aftenkaffen. Vi var der alle sammen - også hunden, der lå og gryntede søvnagtigt i sin kurv. Det var før fjernsynets tid, så vi sad hver især og læste, spillede, legede eller lavede andet fredfyldt.

På et tidspunkt lægger mor ugebladet til side og siger: Nåååh!

I samme sekund står hunden logrende og småhoppende foran hende med tungen hængende gispende ud af munden. Så mangler der bare at blive udpeget en hundelufter, at vi får ryddet op og på skift får tisset af og børstet tænder, så der kan blive ro i lejren.

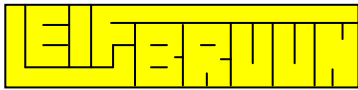

Uhørt

Det er enormt trættende, hvis man i længere tid skal anstrenge sig for at høre, hvad der bliver sagt. Dertil kommer, at den anspændte tilstand gør det svært, at omsætte det hørte til noget meningsfyldt. Ind imellem ender det uvægerligt med, at der kommer udfald, og man svømmer væk i egne triste tanker. Hermed er slaget tabt, man føler sig uden for, bliver ked af det og uendelig træt.

Ovenstående er hverdagen for mennesker med høretab, for vi oplever det, hver gang diktionen er lav, akustikken dårlig og eller, der er baggrundsstøj.

Mit høretab er ikke større, end hvad der er almindeligt for min årgang, og jeg har anskaffet høreapparater for at udligne dette. Alligevel oplever jeg stadig nederlagene i grelle situationer. Så jeg har det ikke godt med sociale sammenkomster, hvor mange mennesker samles – og undgår dem helst.

Bliver jeg alligevel fanget i situationen, bliver jeg helt desperat og forlader stedet - både for min egen og for andres skyld.

Oversnakkeri

Blandt psykologer er det for tiden in at påpege, at vi taler alt for meget om vores psykiske problemer, og at det eneste vi får ud af det, er, at vi bliver drænet for energi og mister livsmodet.

Og hvor har de dog ret, og hvor er det da også på tide, at de kommer frem til den erkendelse, for det er dem, der siden engang i 1800-tallet har støttet Freud i hans teorier om psykoanalysen og al dens snakkeri.

Vores psykiske problemer er blot symbolet på, at vi har en eller anden ubalance. Jeg mener, hvis man er bange for edderkopper, er det sjældent fordi, det er dem, der er noget galt med. Så vil man undgå at være bange for edderkopper, må man kigge ind i sig selv og få løst op for de ubalancer, der må ligge der.

Og så er vi jo ovre i en hel anden boldgade, som jeg gerne vil fortælle mere om. Det bliver en lang forklaring, der nok ikke passer ind her, men jeg kan da røbe, at det drejer sig om indestængte følelser. Ja ikke fordi indestængte følelser er det eneste, der kan vælte vores verden, men det er tæt på, tror jeg.

Hvis du vil vide mere, må du gå ind i min lille hyggelige selvbetjeningsbutik, hvor alt er gratis.

Prøv med artiklen 'Indestængte følelser' eller bogen 'Det menneskelige væsen' i stedet, så får du også alt det andet at vide, som er væsentligt for mennesker.

Du finder butikken ved at klikke på billedet:

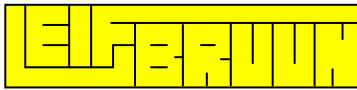
Da verden fik en anden lyd

Jeg fik et helt chok, da jeg stod ude i haven og nød det gode vejr. Pludselig nærmede der sig en buldrende støj, og så fløj der en stor jetmaskine hen over hovedet på mig.

Ja, nu bor jeg 20 kilometer fra Billund i indflyvningsretningen, så det er egentlig noget, jeg er vant til at opleve mange gange om dagen - døgnet rundt. Men af en eller anden grund overraskede det mig alligevel?

Intet er så skidt, at det ikke er godt for noget.

Coronaen slukkede godt og grundigt for den materialistiske verdens forbrugsfest!

Rundtosset

Jorden rundt er grænserne lukkede, og alle må holde ferie indenlands. Det er selvfølgelig et tab for rejsebranchen, men det er da godt nok en kæmpegevinst for miljøet og dermed menneskeheden.

Hvem har for øvrigt bildt os ind, at vi bliver lykkeligere af at drøne Jorden rundt i tide og utide? Rejsebranchen, ja, godt gættet!

For øvrigt giver kloden os en gratis rundtur hvert døgn - helt uden brug af forurenende energi!

Stress og jag med tilhørende sygdomme
blev afløst af stilhed og angst.
Men menneskenes tilpasningsevne er forunderlig.
Lynhurtigt fandt vi ud af,
at en lang spadseretur og hjemlig hygge
giver fred og ro i krop og sind.

Coronaen har vist, hvor skrøbelige vi er.
Som individer, som samfund og globalt -
alle er vi i samme båd!

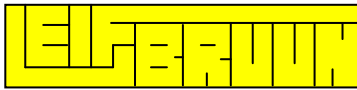
Coronaløb

For at reducere smittetrykket besluttede regeringen i sidste uge, at frisører, og andre der udfører personligt pleje, skal holde lukket fra i dag - med det resultat, at de nærmest har arbejdet i døgn drift hen over weekenden. Vi har ringet til kunderne, aflyst deres tider og tilbudt dem en ny her i weekenden, siger frisørerne med glans i øjnene over den gode kundepleje. Kunderne ser også tilfredse ud, man skal jo have sat krøllerne her op til jul, siger de med et stort smil. Medierne er som sædvanlig bare mikrofonholdere. Alt imens Coronaen løber som bare Fanden.

Men jul skal det nok blive.
Bare vi holder sammen
med afstand selvfølgelig
og spritter af både
udvortes og indvortes!

Mundbind

- siger vi nok så troskyldigt. Men der er altså masker, der dækker både næse og mund, så snot og ånde spredes i hele underansigtet. I perioder uden maske går vi således rundt med denne ildelugtende substans, der effektivt udsender og absorberer smitsomme sygdomme. Med masker går vi rundt som anonymiserede mumier med sløret tale uden hverken udstråling eller mimik. Det giver nedsat livskvalitet og dermed nedsat immunforsvar.

Det er ikke klimaet, der er problemet,
det er menneskehedens grådighed.
Det afslørede Coronaen som ved et trylleslag
og reducerede CO2 udledningerne,
i et omfang som ingen troede muligt!

De er på vej – de lyse tider ...

Nej, det ikke Coronavaccinen, jeg tænker på.
Den er også på vej, så på et tidspunkt
kommer den vel til vejs ende.
Det er det, at dagenes længes, jeg tænker på.
Eller som man siger,
solen er begyndt at gå den rigtige vej.
Hvilket er noget frygteligt vrøvl.
For Solen er, hvor den skal være,
og den skinner, som den altid har gjort.
Det er Jorden, der opfører sig særegent.
De første par måneder sker der ikke så meget,
derefter går det stærkt – med lyset.
Så efterhånden som Solen får magt,
mister Coronaen sit greb, kan man sige.
Det er da et dejligt budskab at gå nytåret i møde med.

Om ikke andet har Coronakrisen lært mig,
at vi har langt flere professorer,
end jeg i min vildeste fantasi havde drømt om!

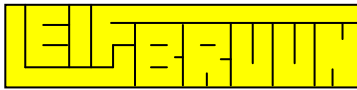
Og hvor skal pengene komme fra

- er nok det spørgsmål, der har stoppet de fleste politiske initiativer. Blandt andet på den måde er vi blevet indpodet, at hvis ikke vi støtter erhvervslivet med alle midler, bliver vi arbejdsløse og velfærden forsvinder.

På den baggrund er det sidste års tid med Corona og nedlukning af samfundet tankevækkende, for nu er det offentlige blevet hovedforsørger for både befolkning og erhvervsliv – og alligevel lever både velfærd og økonomi i bedste velgående!

Om ikke andet må det afføde tanker om, hvad det er for et samfund, vi ønsker os, når det engang bliver hverdag igen. I hvor høj grad skal vi lade os dominere af erhvervslivet, hvad er det for varer, vi ønsker at fremstille - alt sammen i betragtning af, at klimakrisen kræver meget større indsats, end vi overhovedet har gjort os klart.

Jeg glæder mig til den dag,
hvor man igen kan tænde for fjernsynet,
uden at skulle se nogen
få boret en vatpind langt op i kraniet!

Stork, stork, langeben

I min flugt fra tv-programmer med corona-snak, ender jeg ofte på tv-syds 'Storkereden i Smedager'. Oh, hvilken fryd med fuglesang i blæsevejre - en ren lise at sidde og småfilosofere til. Og hvilke dramaer der udspiller sig ind imellem.

Hvor er det egentlig enkelt at lave vedkommende tv. Det behøver man slet ikke kunstneriske producerhjærners drejebog med selvoptagne tv-værter til. Naturen gør det meget bedre!

Ka' du høre, hva' jeg si'er?
Det kan man som regel ikke,
når man har tabt sit høreapparat.
Og det sker ofte i disse Coronatider,
hvor ørene skal virke som ophæng for både
briller, mundbindselastikker og høreapparater!

Hyp lille Lotte

Når jeg hører om urimeligt rige mennesker, bliver jeg trist og indesluttet. Misundelse er vel forklaringen, tænkte jeg i lang tid, men det er det ikke. Jeg har aldrig fantaseret om at være rig, og skulle jeg gøre tanken, vil dårlig samvittighed være den fremherskende følelse. Jeg tror slet ikke, jeg kunne holde ud at være rig i en verden med så mange fattige og nødlidende mennesker.

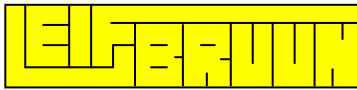
Men det er nu engang sådan vores samfund er indrettet - efter det kapitalistiske system, hvor enhver er sin egen lykkes smed. Satser du på den rigtige hest, er der ingen grænser for, hvor rig du kan blive. Satser du på den forkerte, må du sadle om og håbe på bedre held næste gang.

Det vil sige, sådan fungerer det alligevel ikke, har Corona tiden belært mig om. I dens tid er det sket mange omvæltninger, der pludselig gjorde guldheste til tabere - og som medførte, at der straks blev råbt op om hjælpepakker mig dit og hjælpepakker mig dat, og det kunne slet ikke gå hurtigt nok og blive mange nok. Så det er åbenbart befolkningen, der skal hjælpe dem, der satser på de forkerte heste.

Nu har Corona tiden også skabt mange nye guldheste, uden at det er noget, der bliver snakket om. For det kører helt efter den kapitalistiske grundbogs afsnit om at holde lav profil:

- Hyp lille Lotte, som de siger!

Det er positivt
at være
Corona negativ!

Altid vil jeg mindes denne aften

Det allersidste stik
fik jeg i går.
Corona er mig fjernt.
Lyset bryder frem.
Atter er du mig nær.
Endnu er natten vor.
Og yndig er den sidste vals.
Før vi går.

Vi nåede dårligt nok at komme af med
Corona restriktionerne,
førend Jehovas Vidner igen satte ind
med deres krænkelser af privatlivets fred!

Etik i metermål

Er det etisk forsvarligt, at vi kan få det 3. vaccinationsstik mod Corona, når millionvis af mennesker i den fattige del af verdenen endnu ikke har fået det første? Det er et diskussionsemne, der kører i medierne for tiden, hvilket betyder, at der er nogen, der forsvarer det som værende etisk.

Det er det selvfølgelig ikke, for det er lige så uetisk, som at 800 millioner mennesker vedvarende fastholdes i ekstrem fattigdom. Vi ved det godt alle sammen, men vi fortrænger det. Det er alt for overvældende at være bevidst om.

Vi er som menneskehed
dybt uetiske.
Så fat det dog!

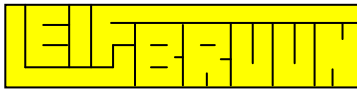
Mink vendekåber

Mette Frederiksen hedder vores statsminister. Hun er ikke nogen vendekåbe – eller et magtmenneske for den sags skyld. Men hun kan rumme at have magt og samtidig med være en dygtig leder. Heldigvis for det, så vi har en god statsminister.

Mange bryder sig ikke om mennesker med magt, de har åbenbart ikke gjort sig klart, at de pinedød er nødvendige, for at vi kan have et velordnet samfund. Misundelse er mange gange årsagen, det må være fordi, man heller ikke har gjort sig klart, at den succesfulde leder også må tage mange ubehagelige beslutninger for at komme så vidt.

Mette overtog posten umiddelbart efter Corona krisens udbrud. Før hende var det Lars Løkke. Ham er der sagt alt rigeligt om, så det vil jeg ikke bidrage til, men hvor har jeg ofte tænkt, at det er godt, vi havde et valg i tide.

Allerede fra starten at Corona krisen, sagde Mette, at de var ude at navigere i ukendt terræn, men at der skulle træffes nogle hurtige beslutninger, og at

det betød, at der uvægerligt ville blive begået fejl, for det vigtigste var at holde Danmark på sporet.

Det er en rigtig flot melding fra en ny statsminister. Mange beskylder Mette for at være for egenrådig. Det kan man jo så mene, som man vil, men der er mange involverede parter i sådan et forløb, andre dygtige ledere, vendekåber og oppositionen. De har alle rådet hende, i hver deres retning for det meste, og ud fra det, har Mette så måttet træffe sine valg.

Disse valg kan jeg kun vurdere ud fra, hvordan det er gået Danmark i forhold til andre lande, og det er så det, der har gjort, at jeg er blevet en stor fan af Mette.

Én af de ubehagelige beslutninger Mette skulle træffe, var aflivningen af alle mink i Danmark. Men det var en nødvendig beslutning, er langt de fleste enige om. Hele verdens øjne hvilede på Danmark, fordi der var risiko for, at en ny farlig mutation kunne spredes gennem minkene. Tiden op til beslutningen har uden tvivl været hektisk, hvor der blev sagt mange knubbede ord på de indre linjer. Men det betyder blot, at de er engagerede mennesker, der involverer sig i processen.

Langt senere fandt oppositionen ud af, at der vist nok var foretaget noget grundlovsstridigt, og at der for øvrigt også var blevet slettet nogle sms'ere, var fortsættelsen. Ak ja, det er den måde, man skaber politikerlede på.

For mit eget vedkommende vil jeg blot sige: Kære Mette, tak fordi du har røv i bukserne!

Coronaen
var en svær tid
ikke mindst for
rygklapperne!

At lade eller ikke at lade

Ligeberettigelse eller ej - så vil jeg påstå, at vi mænd er mest praktisk indrettet til at lade vandet. Ja, piger kan vel ikke engang gøre det, de tisser. Det forlanger de så også, at vi andre skal:

- Sæt dig ned i stedet for det skævtisseri, det er noget forbandet svi-neri.

- Fandeme nej, så vil jeg have et pissoiret installeret.

Men det vil de ikke høre tale om. Det er så derfor, jeg er bor alene - og lader vandet, som det passer mig - og tørrer op bagefter!

Hvem af dem er mon gift?

Umættelige Løver

Løvens Hule demonstrerer med al ønskelig tydelighed pengemagtens umættelige trang til at opsuge alt, der kan forøge formuen. Det sætter ekstra gang i hjulene, flere kroner og ører i statskassen, og politikerne gnider sig i deres små beskidte hænder. At det så medfører, at befolkningen og miljøet bliver stresset langt ud over alle grænser. Nåh ja, det ...

Børn er ikke små lækkerier

Børn er så dejlige, hører man ofte, og det bakkes som regel op af flere fordummende floskler, som var det uimodsigelige sandheder. Men det er det ikke, for børn er små mennesker - på godt og ondt, og de skal behandles som sådan. De skal ikke omtales som var de små, spiselige lækkerier, de skal samtales og udfordres og en hel masse andet. Selvfølgelig skal de også både anerkendes og roses, men det skal gøres i de rigtige sammenhænge og frem for alt - direkte!

Gyldenkilde-paraden

Så skal vi til det igen, det der med at kramme, nu Coronaen er på tilbage-tog. Ja, det er da positivt – både det ene og det andet, for jeg både giver og modtager kram med stor glæde. Men der er altså også nogen, jeg helst er fri for at kramme. Og oftest er det dem, der krammer alt, der bevæger sig – med lange, voldsomme omklamringer, hvor de på det nærmeste forsøger at slikke én i ørene - for at vise det sociale sindelag, de tydeligvis ikke besidder.

Men det skal være slut nu, hvor jeg er gået i skarp træning med Gyldenkilde-paraden. Den blev introduceret på smukkeste vis for efterhånden mange år siden af forgangne SF folketingspolitiker Lilli Gyldenkilde på Christiansborg, hvor hun i anledning af et eller andet jubilæum blev fejret med en reception.

Det var dengang også forgangne Konservative Poul Schlüter var statsminister. Han havde selvfølgelig planlagt at ankomme som en af de sidste, og stod pænt i døren og ventede, til alles øjne og især tv-kameraernes var rettet mod ham. Så løftede han armene højt over hovedet, påtog sig sit store charmesmil og marcherede fremad med følgende gentagne ordlyd: Til-lykke lille Lilli ...

Ved vejs ende blev pinlighederne afbrudt, idet Gyldenkilde også løftede armene og tog et solidt greb om begge statsministerens håndled.

Der stod han så – statsministeren. Han var uskadeliggjort – med hænderne oppe og ansigtet begravet i Gyldenkildes fyldige forparti!

Mig ik' forstå

Langt de fleste russere er veluddannede, venlige og velmenende mennesker – nøjagtigt som alle andre folkeslag. De ønsker ikke krig, men fredelig sameksistens. Hvis de vidste, hvad der sket af uhyrligheder i Ukraine, ville de reagere med lige så stor afsky, som alle andre. Men det ved de ikke, for deres regering holder dem hen i uvidenhed om alle udefra kommende informationer.

Det er så her min kæde hopper af, for hvordan kan det lade sig gøre. I Rusland er smartphones, tablets, computere, radio, tv m.m. lige så udbredt som i vesten. Den russiske regering kan ikke bare lukke ned for al kommunikation, for så bryder samfundet sammen og deres egen propaganda information umuliggøres.

Der må være masser af muligheder for den vestlige verden til at sende fakta informationer til russerne. Hundredetusindevis af russere bor i vesten, de må være i forbindelse med familie og venner i Rusland. Mange af dem må da være villige til at hjælpe med at sende disse informationer. Hvorfor satser den vestlige verden ikke i langt højere grad på dette?

En skabelsesberetning

Jeg har været på et spændende og kreativt ophold på Løgumkloster Højskole. Desværre måtte jeg rejse hjem før tid og var derfor ikke med til den afsluttende fernisering. Det forsøgte jeg at rette op på ved at kigge på alle de billeder, der er lagt ind på Facebook af mine kammeraters flotte kunstværker.

Je' vil os' være med, faldt det ud af munden på mig - og fik tanken om, at jeg kan tage billeder af mine værker og lægge ind samme sted. Jeg fandt alt det frem, jeg havde lavet. Hvilket viste sig at være 6 billeder, hvoraf de 4 af dem dårligt nok kan kaldes skitser. 2 billeder - af nøgne træer - er, altså, hvad jeg har præsteret – sådan rent håndgribeligt.

Ja, ja, tænkte jeg – og besluttede straks, at det da også vil være fint, hvis jeg beskriver skabelsesprocessen. Som sagt, som gjort – i autentisk form, selvfølgelig. Overskriften gav næsten sig selv: 'Mit livs træ'. Teksten sådan set også: 4 linjer blev det til.

Det er sgu for magert, faldt det ud af munden på mig - og kom i tanke om, at der er noget, der hedder kunstnerisk frihed. Det satte straks gang i skriveriet. Men 'kunstnere' og 'frihed' er nogle farlige størrelser at lege med, og de overtog mere og mere af processen, og skubbede mig ud på et sidespor. Jeg havde simpelthen mistet kontrollen.

Jeg blev rent ud sagt bange for, hvad det kunne føre til – og lagde det hele ind på Facebook. Så måtte de bære ansvaret. De har i forvejen så mange andre ulykker på samvittigheden.

Så kære kammerater, der har været mange bump på vejen, men jeg kæmpede kampen og gjorde mit bedste:

Mit livs træ

En vigtig del af programmet på Løgumkloster Højskole var at komme på tur i skoven med tilhørende små opgaver og tilbage på skolen igen for at tegne det, vi havde sanset. Og det kom der rigtig meget spændende ud af.

På førstedagen skulle vi udvælge hver vores træ. Og det er altså sin sag, når der er så mange at vælge imellem. Men jeg fandt med nogen tøven mit. Det skulle jeg så kramme i 5 minutter, mens jeg lyttede til, hvad det havde at fortælle. Jeg kunne mærke, at træet var koldt og spurgte derfor om det frøs. Det gjorde det ikke, men det ville gerne vide, om det snart blev sommer. Jeg svarede lidt fejlt ved at sige, at det bestemte det selv, for når det satte knopper og der kom blade på, var det forår, og så var sommeren lige om hjørnet. Bagefter skulle jeg tage et billede af træet, skære en halvanden meter lang gren af og tage den med hjem til skolen.

Nået så vidt skulle vi tegne hver vores træ. Det foregik ved at bruge grenen som pensel. Det er noget af en opgave, kan jeg hilse og sige, for den tuschdryppede spids laver bare nogle store klatter på papiret, som kun kan ændres ved at gnubbe grenen frem og tilbage. Men som vist, er det umulige, det muliges kunst, og pludselig stod det der: Mit livs træ – med åbne arme:

Det originale træ står stadig ude i skoven. Man kan ikke sige, at det er uberørt af processen, for jeg har krammet det. Heller ikke at det er uændret, for jeg har skåret en gren af. Og jeg er slet ikke i tvivl om, at det er mig, der er en original. For træet står solidt, hvor det hele tiden har stået. Det gør jeg ikke!

To dage senere var vi ude at hilse på vores træer igen. Gensynsglæden var stor, og jeg gav det igen et kram. Det skulle jeg ikke have gjort, for vi blev faktisk lidt uvenner. For det første afsatte træet en sort plamag på min jakke, og for det andet, var det trist og tvær. Det frøs og ville med mig hjem til skolen for at få varmen.

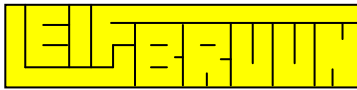
Ha, sagde jeg, og tænkte på, hvad forstanderen ville sige, hvis jeg kom slæbende med et 25 meter langt træ. Så jeg bad træet om at tage sig sammen og tænke lidt over, hvor meget besvær vi mennesker har haft med at lave alle skovene, og at det selvfølgelig er noget, vi har gjort for at træerne skal have et sted at bo.

Hermed var det sat på plads. Vi skiltes da også som gode venner, og jeg fik lov til at tage et billede af dets krone. Den havde vi nemlig fået besked på, at vi skulle tegne. Som en afsluttende gestus satte jeg mig på træets rod og drak kaffe med kokkens hjemmebagte kage til. Det har vi nemlig også lært, er en vigtig del af processen, at når man går fra ét til noget andet, drikker man kaffe og spiser kage.

Mens vi tegnede hjemme på skolen, lyttede vi til sangen [Livstræets krone](#). Den fortæller også historien meget mere autentisk end mig – eller i hvert fald smukkere:

Det var satans

Der er flere levende
end døde!

Jordens befolkningstal er stadig stigende, det samme er den gennemsnitlige levealder, det betyder, at der lever flere mennesker, end der i alt er døde!

Levende = Fødte - Døde

Lad os tale om det ...

Nej, gu' ska' vi ikke, nikke nej! Vi taler i forvejen alt for meget om vores problemer. Det er ordet 'om', det er galt med. Vi taler omkring problemerne - om og om igen, alle skal have lov til at bidrage og fortælle om den syge moster, der ikke har en skid med sagen at gøre. Til sidst er man så rundtosset, at man helt har glemt, hvad problemet er. Og det er også ligegyldigt, for nu er der sikkert opstået et andet problem, der skal tales om. Med tiden står man i så mange uløste problemer, at kun alkohol kan dulme nerverne. Så kan man sidde på værtshuset og tale med stor autoritet om alle andres problemer.

Har du et problem, så konfronter det:

- Definer problemet, skær ind til benet og beskriv det i kort form.
- Undersøg hvilke muligheder der er for at løse det, søg om nødvendigt sagkyndig hjælp.
- Vælg den løsning, du ønsker at benytte og gennemfør den.

Brug derefter din indvundne tid og livsoverskud til at opleve alle verdens vidunderligheder!

Hørt på kavalergangen

- God morgen, hvordan har du det?
- Pyh ha, det var godt nok en heftig ung mand, vi havde på besøg i nat.
- Ja, jeg tror, han var bager.
- Med skægstubbe der kradsede og skarpe tænder.
- Vi må håbe, implantaterne klarede det.
- Det var noget andet med ham pianisten.
- Han havde fingerspitzgefühl.
- Så musikken spillede.
- Hvad blev der af ham?
- Det viste sig, han var gift.
- Håber, bageren også er det.
- Ja, ikke flere bagerbrød.
- Og babyer for den sags skyld!

Tomgangssnak

Ka' vi så få kammertonen

- sagde min mor, når vi søskende røg i totterne på hinanden. Det hjalp nu ikke noget, for vi fortsatte og kæmpede til den bitre ende - hvor en af os græd.

Jeg ved ikke, om det er derfor, men det sidder stadig i mig, at når nogen ikke er enig med mig, skal de jordes. Jeg skal virkelig lægge bånd på mig selv, tælle til ti og forstå, at nogen har taget sig tid til at respondere på noget, jeg har givet udtryk for. Det skal jeg være taknemmelighed for og gå i dialog med vedkommende. Ikke så meget for at blive enige, som for at vi begge kan udvide forståelsen for emnet, blive klogere og komme videre med større affinitet. Tænk sig, jeg har fundet ud af, at man godt kan være uenige uden at være uvenner. Det er for mig et stort skridt.

Gennem visse sociale medier kan jeg erfare, at der er mange, der har det som mig med angrebsiver overfor uenigheder, og som aldrig er kommet videre. De har glemt alt om kammertonen, og bruger alle midler til at nedgøre hinanden. Det er virkelig forfærdelig og skræmmende, hvad de kan lukke ud af uhyrligheder.

Det får mig så til at tænke på min egen blog 'Leifs Corner', som jeg dagligt har bragt indlæg til i mange år. Der er cirka 2000 besøgende hver uge, de fleste holder sig anonyme, nogle få liker og kommenterer og kan være uenige, men altid på en sober måde med kammertonen i behold.

Det fører mig så frem til 10000 kroners spørgsmålet:

Hvorfor er der aldrig nogen, der angriber mig:

- Er mine besøgende velopdragne og måske ligefrem konfliktsky?
- Har jeg altid ret?
- Er mine besøgende gamle, trætte og holdningsløse?
- Er mine indlæg for vattede og ikke værd at bruge yderligere tid på?
- Eller hva'?

Krigsrefleksioner

Kvinder og børn flygter i tusindvis fra Ukraine, hvorimod mændene strømmer den anden vej for at bekæmpe russerne:

- For det første må man konstatere, at det er forfærdeligt, uanset hvordan man vender og drejer det.
- Det næste man kan konstatere, er, at den evindelige ligestillingsdebat ikke har ændret noget som helst, når det kommer til stykket.
- Man kan også konstatere, at krige er medvirkende til, at kvinder gennemsnitligt lever længere end mænd.

Jalousi

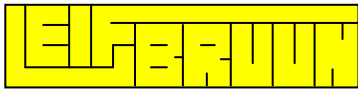
Jalousi er en uro,
der opstår, når man er usikker på,
om éns følelser bliver gengældt!

Typisk er det i parforhold jalousien opstår, men det kan for så vidt lige så godt ske i alle andre menneskelige relationer. I bedste fald kan jalousien opløses igen, hvis der til en person, man er i et fortroligt forhold til, kan snakke om tingene og blive beroliget om at, alt er som det skal være.

Er dette ikke tilfældet, har man et problem, der ikke sådan lige kan løses. Måske skal man se tiden an og håbe på, at følelserne falder i hak. Kæmp for sagen, brug kvindelist, macho-charme, eller hvad ved jeg, eller hvad med bare at sige det, som det er. Lykkes det ikke, må man nok erkende, at det er en person, man vedvarende vil have et anstrengt forhold til, og derfor bør søge andre veje.

Går man rundt med et uforløst traume, vil jalousien med stor sandsynlighed restimulere dette, og mangedoble de negative følelser. På den baggrund kan symptomerne gå over i både psykiske og fysiske reaktioner med vold og andre ubehageligheder i så ekstrem grad, at jeg end ikke har fantasi til at forestille mig det.

Tour de Cirkus

Jeg er spærret inde.
Der er Tour de France i byen.
Al privattrafik er bandlyst.

Jeg hader cykelløb.
Det er direkte usportsligt.
Vandbærere og stjerner.
Den rytter, der har arbejdet mindst,
træder frem til sidst - og vinder!

Det er den lille mikrofon i øret,
der afgør, hvem der må hvad.
Det kan være doping, der afgør,
hvem der kan hvad.

Vanvittige nedkørsler.
Ryttere der slår sig halvt fordærvet.
Andre får bare asfaltekssem.
Det er en kontaktsport, siger de i tv.

De kan forklare alt.
De snakker i timevis uden at sige en skid.
Det er så kommercielt.
Penge, penge, penge.

Touren kører forbi 200 meter fra, hvor jeg bor.
Jeg keder mig og kan ikke modstå fristelsen
og lusker op og kigger.

Der står mine ellers så sindige naboer
med dannebrogflag og øl.
De råber mærkelige ting ud på en tom vej.

Du kommer for sent, siger de.
De kørte forbi på et øjeblik.
De er helt hæse.
Har du ingen bajere med, spørger de.
De har stået sådan i 3 timer.

Det begynder at regne.
Jeg forsvinder hjem til mit fængsel igen.
Bekræftet i, hvor idiotisk det er!

Det sku' være så godt ...

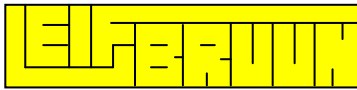
- Rasmus Paludan må uden tvivl være den enkeltperson, der har trukket flest veksler på politiets resurser - i ytringsfrihedens hellige navn.
- Det er i selvsamme navn, vi på det nærmeste har pligt til at lave muhammedtegninger – og forvente, at politiet leverer resurser til personbeskyttelse døgnet rundt i årene efter.
- Bandemiljøer er igen og igen årsagen til, at der hersker nærmest krigslignende tilstande i de større byer – med politiets massive tilstedeværelse indlysende nok. Alle ved, at det er de stinkende rige bandeledere, der hersker over narkosalget i Danmark, men ingen siger det, for man er uskyldig, til andet er bevist.
- Når Danmark får besøg af statsoverhoveder / toppolitikere, bruger politiet enorme resurser på at opbygge sikkerhedsnet, så de besøgende ikke risikerer at lide overlast.

Alt sammen er det fint og godt at bære idealernes fane højt - altså bortset fra, at når almindelige danskere har brug for politiet, har de ikke tid!

H₂O

Vand	er	blødt	og	tungt
Is	er	hårdt	og	tungt
Damp	er	blødt	og	let
Sne	er	hårdt	og	let

Politisk makværk

Hjælp fra det offentlige:

- Hospital: Gratis
- Egen læge: Gratis
- Ørelæge og høreapparat: Gratis
- Psykologhjælp: Tilskud i visse tilfælde
- Tandlæge: Symbolsk tilskud
- Optiker og briller: Ingen tilskud

Fatamorganaer

Det er helt vanvittigt ... Det er historisk ... Jeg tror slet ikke, det er gået op for mig endnu ... Det er så stort ... Jeg kan slet ikke finde ord for det ...

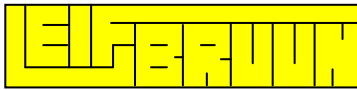
Det var med sådanne fraser og masser af andre lige så dybdeborende, Tour de France vinderen Jonas Vingegaard blev fejret fra tidlig morgen til sen aften i dagene efter - på alle kanaler.

Nu kunne der godt have været nogen, der havde spurgt, om det nu også var så stort, at en cykelrytter havde kørt 3.500 kilometer nogle få minutter hurtigere end andre. Men det var der ingen, der gjorde.

Det er der heller ingen, der gør, når vi seniorgolfere spiller match. Men jeg synes, det er stort, og det kan jeg godt sætte ord på:

Ejner og jeg havde aftalt at mødes ved hul 1 søndag morgen. Det gjaldt en vinderøl! Det var dejligt vejr og solen skinnede. I 4 timer kæmpede vi, så sveden sprang, fuldt fordybede i spillet, kun afbrudt af sporadiske glædesudbrud afvekslende med tilsvarende mishagsytringer. Da matchen var afgjort på hul 18, lettede vi på kasketterne, gav hånd og takkede hinanden for spillet.

Først da fandt vi ud af, at vi var mere sultne end tørstige og kørte derfor direkte hjem til frokost. Vinderøllen måtte således gemmes til en anden dag - sammen med alle de andre!

Manglende dømmekraft

- Venstremand og statsminister Anders Fogh Rasmussen gjorde egenhændigt Danmark til krigsnation, for at komme i kridthuset hos USA's præsident Georg Bush. Det var ham, der erklærede hele verden krig med ordene: Dem der ikke er med os, er imod os!
- Samme Anders Fogh og hans kronprins Lars Løkke Rasmussen udråbte Stein Bagger til Danmarks førende erhvervsmand. Det var ham, det opbyggede korthuset IT Factory på løgn, bedrag og svindel for milliarder af kroner!
- Det var det samme makkerpar, der fremviste Farum som elitekommune og skamroste venstreborgmesteren Peter Brixtofte som foregangsmand. Det var ham, der var både alkoholiker, psykisk ustabil, storsvindler og endte i fængslet - efterladende en kommune på fallittens rand!
- Venstrekvinde og minister Inger Støjberg troede, hun var hævet over loven - og måtte forlade folketinget i fodlænke!
- Venstremand og minister Claus Hjort Frederiksen troede også, han var hævet over loven – og er på vej i en tilsvarende proces!
- Venstremand og statsminister Lars Lykke rendte ind i den ene personlige skandale efter den anden - efterfulgt af så mange konflikter med andre venstrefolk, at han måtte flygte ud af bagdøren - efterladende et parti i opløsning!
- Venstremand og partiformand Jacob Ellemann Jensen åbnede sin tiltrædelsestale med de lidet konstruktive ord: Jeg er dødtæt af personfnidder - og fortsatte på diktatorisk vis: Det er mig som partiformand, der lægger strategien, og hvis ikke man kan underlægge sig den, er man uønsket i partiet! Det har lige siden givet travlhed ved udgangsdøren - ham selv inklusive!

Venstre ved du, hvor du har,
sagde de tidligere.
Nu er de spredt for alle vinde!

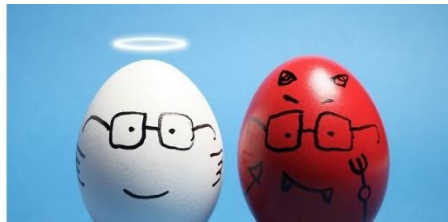
De gode og de onde

Det er et faktum, at hvad Putin og hans kumpaner udfører i Ukraine er modbydeligt og ondt. Men at den vestlige verdens såkaldte frie og demokratiske landes ledere skulder ved skulder med nationalflagene blafrede i vinden, som var det Valo hvidt, Bamseline duftende vasketøj, misbruger dette til at fremstå som de gode, er godt nok kvalmende.

Der er stort set ingen nationer – og da slet ikke USA, der kan sige sig fri for at have deltaget i blodige aktioner mod lande og organisationer i jagten på olie og andre naturrigdomme. Langt de fleste af disse forbrydelser kan i ondskab uden videre sammenlignes med det, der sker i dag.

Den nationale hukommelse er demensagtigt kort. Det lykkes altid magthaverne at overbevise befolkningerne om, at vi er de 'gode', og at vi er nødt til at slå de 'onde' ihjel i rent selvforsvar.

Tanken om at oprette en global retsinstant til at afgøre alle disse tvister, er ikke eksisterende. For skulle den arbejde efter retfærdighedsprincipper, ville de små stort set altid få tilkendt sejren.

Dobbeltmoral

- Peter Schmeichel blev i 2018 voldsomt kanøflet, fordi han var ambassadør for Fodbold-VM i diktaturstaten Rusland.
- Nadia Nadim bliver voldsomt kanøflet, fordi hun er ambassadør for Fodbold-VM i diktaturstaten Qatar.
- Jan Pytlick bliver voldsomt kanøflet, fordi han skal være landstræner for diktaturstaten Saudi Arabien.
- Til november skal Danmark deltage i Fodbold-VM i Qatar, det bliver rigtig spændende. Nåh ja, Qatar er en diktaturstat, men man skal aldrig blande sport og politik. Skæg for sig og snot for sig, sådan må det være!

Til grin - for egne penge

I mange år måtte det danske politi bruge masser af mandskab og millionvis af kroner på at sikre Rasmus Paludan's ret til at demonstrere. Nu har han så flyttet sit cirkus til Sverige, hvor han gentager 'succesen'. Og ikke nok med det, han har også fået Tyrkiets Erdogan som medspiller, så han også kan forhindre Sverige i at blive optaget i NATO.

For mit eget vedkommende har jeg aldrig opfattet Paludan som en demonstrant. Det han gør, er at rejse rundt og gennemføre den samme happening igen og igen med at brænde koranen af. Det kan da højst opfattes som gemmen mobberi af nogle mennesker, der i forvejen har det svært.

Men myndighederne ser åbenbart anderledes på det, og betragter ham som en demonstrant, der skal beskyttes til at kunne gennemføre sine lovligt varslede demonstrationer. Det er så, hvad det er, og selvfølgelig er det vigtigt at overholde denne grundlovssikrede ret. Men der må altså være en grænse, hvor et eller andet overordnet organ kan træde ind og sige: Nok er nok, nu har Paludan opbrugt sin demonstrationskvote for de næste 10 år.

Færdigt arbejde!

Er Mette Frederiksen en dygtig statsminister

Ja, ikke at jeg har tænkt mig at svare på det spørgsmål, for jeg er en ren novice ud i det politiske håndværk. Så jeg må nøjes med at vurdere politikerne ud fra deres menneskelige kvaliteter, og er de sympatiske og tillidsvækkende, bliver jeg som en pakke smør i sommervarmen.

Det gælder således også med Mette Frederiksen. Hende blev jeg fan af, den dag hun besteg folketingets talerstol og bekendtgjorde, at hun for statens regning havde indkøbt elefanterne Ramboline, Lara, Djunga og Jenny. Og da Ramboline var bedste ven med kamelen Ali, fulgte han også med i købet. Alt sammen gennemførte hun uden at nogen i folketinget protesterede - tværtimod var der ikke et øje tørt.

Du kan se det politiske kup [her!](#)

Dobbeltmoral

Atomkraft, nej tak - hed protestbevægelsen i 1970'erne. Den slog sit budskab så kraftigt igennem, at det i Danmark stadig den dag i dag under enhver form er forbudt ved lov.

Ja, for os der oplevede protesterne, er det på det nærmeste også forbudt at tage det formastelige ord i vores munde.

Derfor siger vi heller ikke noget, selv om vi godt ved, at den elektricitet vi i store mængder importerer fra både Sverige og Tyskland i stor udstrækning er fremstillet af det unævnelige!

I bagklogskabens ulidelige klare lys

Er jeg virkelig den eneste, der undrer mig over, at danske cykelryttere lige pludselig cykler hurtigere end alle andre. Jeg ved ikke noget. Jeg tror ikke noget. Jeg har efterhånden bare så mange gange oplevet, at når det sker, kommer der en dommedag og afslører, at det hele er fup og fiduser.

Og i hvert fald uanset hvilke metoder man har fundet frem til for at kunne yde så ekstreme præstationer igen og igen, er det en nedslidning af kroppen, man er i gang med.

Fuldstændig som det skete for arbejdsmand Hansen for år tilbage, der gravede grøfter 10 timer om dagen år ud og år ind. Han gjorde det af den sure nød, for at skaffe brød på bordet til sin familie. Som 40-årig var han slidt op, og rykkede ind på fattiggården, hvor han sad og kiggede tomt ud i luften!

Rundt om følelser

Først et lille forsøg hvortil der skal bruges en isterning, en fremmed kvinde med dyb udskæring og en mandlig forsøgsperson: Forsøgspersonen knytter venstre hånd stramt om isterningen, til han mærker kulden smerte ind i håndfladen. Så fører han den højre hånd ind under udskæringen og former håndfladen om det ene bryst. Miraklet sker øjeblikkeligt, og han glemmer alt om smerterne i den venstre hånd.

Dette kaldes fortrængning, for smerterne er der stadig, han er bare ikke bevidst om dem, for hans bevidsthed er et helt andet sted, og man kan altså kun være et sted af gangen. På et tidspunkt tvinger isterningen alligevel hans bevidsthed tilbage til smerterne - for at fortælle, at det her kan altså give alvorlige frostskeer. Så slipper han isterningen, og fører også denne hånd ind under udskæringen og holder om det andet bryst. Miraklet sker igen, og varmen breder sig behageligt i håndfladerne.

Nu kan det være svært at vide, hvordan kvinden reagerer på forsøget. Måske synes hun, det er et spændende, og så kan det udvikle sig til et hyggeligt samvær, hvor de pludselig ikke er fremmede for hinanden mere. Det kan dog også være, hun reagerer helt anderledes, og så tør jeg slet ikke gætte på, hvad der kan ske. Men sådan er menneskelivet. Det er et liv med følelser - og er helt uberegneligt.

Kærlighed kan forvolde smerte, er vist de fleste bekendt. Men disse smerter er for intet at regne i sammenligning med, når vi lider voldsom fysisk overlast. Hvis man har oplevet hvilke kæmpekræfter der udvikler sig i en rødspættes spinkle krop, når man skærer hovedet af den, har man en god fornemmelse af, hvor ekstremt voldsomme fysiske smerter kan være. Ikke for at vi nu skal til at skære hovedet af nogen, men det sker – desværre alt for ofte – at mennesker udsættes for voldsomme hændelser med knoglebrud og andre grimme ting.

I disse situationer er smerterne så voldsomme, at vi ikke kan rumme dem / være i dem - med det resultat, at vi som ren overlevelsesforanstaltning flygter fra dem. I princippet som i ovennævnte forsøg, men her er smerterne så voldsomme, at vi vedvarende må lægge afstand til dem. Smerterne og de tilhørende sanseindtryk bliver med andre ord til indestængte følelser.

Indestængte følelser er, lige som alle andre data vi har liggende på tidssporet, reaktive. Det betyder, at de udløses hver gang, vi oplever noget, der på en eller anden måde minder om dem. Det er på den måde et traume udvikler sig.

For at der kan opstå indestængte følelser, kan man af ovennævnte udlede følgende:

- Personen må ikke være bevidstløs, da sanserne i så fald er inaktive.
- Personen skal have været udsat for voldsomme fysiske smerter.
- Der skal være mindst 2 smertecentre.

De 2 smertecentre kan opstå på følgende 3 måder:

1. Hvis hændelsen forårsager 2 fysisk adskilte skader.
2. Hvis personen reagerer med afsindig angst i hændelsesøjeblikket.
3. Hvis personen reagerer med afsindig vrede i hændelsesøjeblikket.

I 1. tilfælde udvikler traumet sig chokagtigt, i 2. tilfælde med angstsymptomer og i 3. tilfælde med vredesudbrud. Ved mere komplicerede hændelser, der har stået på i længere tid, vil traumet typisk indeholde en kombination af de 3 muligheder.

Så enkelt er det, hvilket jeg forklarer meget mere grundlæggende i bogen [Det menneskelige væsen](#). Derimod var det på ingen måder enkelt at komme frem til disse forståelser, det kostede 10 års hårdt arbejde. Det kan man læse udførligt om i bogen - [at leve livet levende](#).

Zelinsky

- altid i arbejdstøjet
- altid fremme i skoene
- altid i centrum

Håbløshedens sejr

Efter halvandet års besættelse er det lykkede den Ukrainske hær at befri en landsby, kan man læse i medierne.

At det er en 'landsby', er noget af en overdrivelse. For halvandet år siden har det sikkert været en landsby, hvor befolkningen hyggede sig med hinanden og ordnede det, der skulle ordnes. I den mellemliggende tid har der været besættelse med krigshandlinger, død, ødelæggelse og vold til følge.

I dag er der kun ruinerne tilbage.

Alle taler om vejret ...

Danmarks energiminister Dan Jørgensen udtaler med julelys i øjnene, at der er historisk, at vi nu har fået en international energiaftale, der omtaler fossile brændsler.

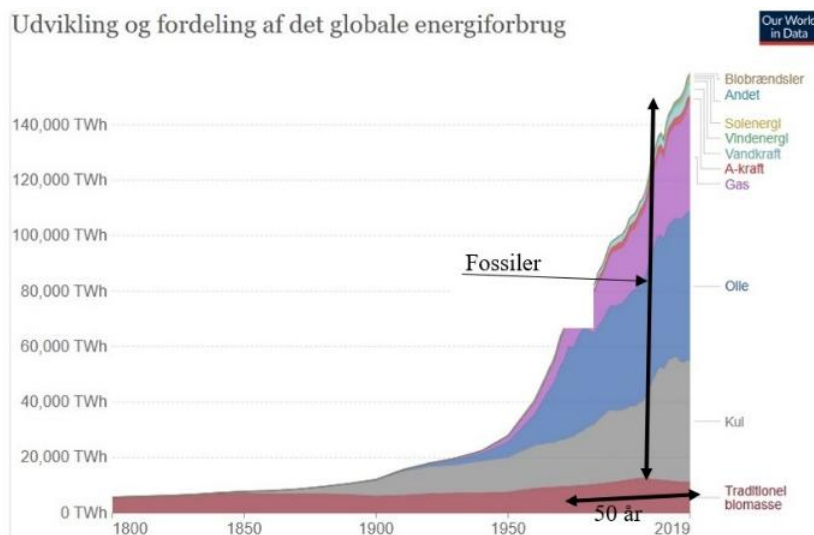
Og her er det så vigtigt at læse det, der står. Nemlig at der ikke er indgået nogen aftale, men blot at man omtaler afbrænding af fossiler.

Jeg synes, det er historisk, at der skal så lidt til at begejstre energiministeren. Klimakrisen har vi kendt til i 50 år, lige så længe har vi vidst, at det er afbrænding af fossile brændsler, der har medført den. Kurven viser hvor ekstremt forbruget stiger, og det vil det fortsat gøre i de næste mange år.

Det groteske er så, at det er historisk, at man nu må sige troldens navn i de fremtidige internationale forhandlinger, det er trods alt en betingelse for, at man kan lave aftaler om reduktioner.

Så hvis klimaet kan klare sig selv i 50 år endnu med de stadig stigende afbrændinger, kan det da være, det lysner.

Men til den tid er jeg her gudskelov ikke mere!

Margrethe fyret

Endelig trådte Frederik i karakter - eller rettere, det var Mary, der satte ham stolen for døren: Dine eskapader må du selv rode med, sagde hun, men jeg vil ha' det halve kongerige - nu eller aldrig!

Pligt, replik, pik

Jeg så fornyelig en kortfilm, der gjorde stort indtryk på mig. Handlingen udspiller sig udelukkende som tanker en ung mand gør sig, idet han står for at skal have det månedlige mere eller mindre pligtsamvær med moderen (Bodil Jørgensen). Og faktisk går der næsten to måneder med dårlig samvittighed, inden han får sig taget sammen til at ringe.

Den unge mands problem er, at han ved nøjagtigt hvordan samværet kommer til at forløbe. Moderen vil allerede i telefonen fortælle om alle hendes sygdomme og skavanker, hvad lægen har sagt, og hvad hun har sagt til lægen, og om hendes genvordigheder med naboerne i opgangen og om hvad de har sagt til hinanden. Derefter aftaler de at mødes i Byens Café næste dag for at spise frokost. Her vil moderen så igen fortælle det samme bare med endnu flere detaljer.

Det er da også nøjagtigt sådan, det kommer til at forløbe, inden de endelig er færdige med frokosten og kan rejse sig fra bordet. Men pludselig falder moderen lidt sammen i et smertejag, og mens hun står og sunder sig ved bordkanten, siger hun filmens eneste replik:

- Jeg fik satme så meget pik i går, at jeg næsten ikke kan stå på benene!

Drømmejobbet

'De nye danske kamppiloter' hed udsendelsen i tv. Først fulgte man en flok unge mennesker, der kæmpede både fysisk, psykisk og intelligensmæssig for at komme ind på den militære uddannelse som kamppiloter. Så fulgte man de 9 udvalgte, de var super lykkelige, det var drømmejobbet, der ventede lige om hjørnet. De elskede at flyve. Målet var selvfølgelig med tiden at få et sæde i de nye F35 fly, der snart blev leveret fra USA.

Hvad der i udsendelsen ikke blev snakket om, var, at F35 er verdens mest avancerede dræbermaskiner, der ødelægger alt på deres vej. Fuldstændig som vi ser det på billederne fra verdens krigszoner!

Med åben mund

Håndboldspillere er meget åbenmuntede, men der kommer sjældent andet end råb, skrig, æhh og øhh ud af dem!

Gasrørs sabotage

Hvis et skib sejlede ind i området med gassøjlen fra det sprængte gasrør ved Bornholm, ville det synke som en sten. Havde det haft fart nok på, ville det fortsætte ud af området, og som en korkprop komme op til overfladen igen.

For personerne ombord ville det være en voldsom oplevelse, og det ville det også for skibet. For overbygningen er ikke dimensioneret til vandtrykket, og der ville fremkomme kraftige beskadigelser. Måske ville det betyde, at det trængte så meget vand ind i skibet, at det fortsatte mod havets bund

Endelig er der også forskelligt udstyr på skibe, der kunne antænde gasen, og så tør jeg end ikke gisne om, hvad der kunne ske.

Som mester - så hans svende

Der er meget fokus på børns overforbrug af mobile enheder - og med rette åbenbart, for børnene begrænses i deres sociale udvikling, siger forskerne. Forslagene til at nedsætte forbruget er da også mange og alsidige, som fx snedige apps der giver strømstød, timere der slukker mobilen, rækkende til skæld ud - for åben skærm.

Derimod hører man aldrig noget om, hvem det er, der lærer børnene, at det er helt legalt at leve sit liv gennem skærmen. Det er en skam, synes jeg, for det ville være at sætte fingeren på problemet i stedet for at tæske løs på symptomerne:

Langt hen ad vejen
er vores børn
kopier
af os selv!

Sanglærer Toft

- en rank, gråhåret, stilfuld, men hidsig, ældre herre - er bestemt ikke begejstret for mig. Han har nemlig fået øje på, at jeg ikke synger med, men bare står og mimer.

Med pegefingern vinker han mig ned ved siden af det store sorte flygel, så han kan holde øje med mig. Men dér, med alle kammeraterne bagved på auditorieopstalterne, tør jeg da slet ikke synge.

På et tidspunkt stopper han op og forlanger, at jeg skal synge alene. Der kommer ikke en lyd over mine læber. Det eneste, jeg opfatter, er den fnisen, der opstår bagved.

Så spiller han blot én tone på flyglet, og hidsigt beordrer han mig til at synge den. Af bare skræk tør jeg ikke andet. Men med alle muskler i strube og nakke snøret sammen, kommer det til at lyde som det angstskrig, det vitterligt også er. Hele klassen griner højt.

Personliggørelsens tidsalder

Der gives fortløbende mange bud på, hvad eftertiden vil kalde vores tidsalder, og som overskriften viser, har jeg da også mit - i hvert fald for den vestlige verdens vedkommende:

For tidligere tiders generationer var livet for langt de fleste et spørgsmål om at overleve - at arbejde for at skaffe brød på bordet så at sige. Sådan er det ikke i dag. Arbejde til livets opretholdelse fylder fortsat mindre og mindre. Befolkningen får mere og mere tid og overskud stillet til rådighed og finde ind til deres sande jeg, realisere sig selv, hvad de vil med deres liv, udvikle sig og uddanne sig ....

Ovennævnte skrev jeg i 2004: 'realisere sig selv', 'sande jeg' og 'udvikle sig' er ikke ord vi bruger i dag. Det er slet ikke gået sådan. Stress og jag er blevet resultatet. Ensretningen på de elektroniske medier har taget over. Drogen, alkohol og medicin dulmer kedsomheden. Psykiske og fysiske diagnoser er blevet allemandseje.

Men bare rolig, der er styr på det. Det skal være skidt, inden det kan blive godt. Menneskeheden har mange gange før vist sin store tilpasningsevne. Vi er ved at vende skuden, så at sige. Det er opbremsningen, der gennemryster hele samfundet. Snart bliver der stille. Så smider vi beskyttelseskjoldene, springer ud, og virkeliggør personliggørelsens tidsalder!

Min kærestes fisse klør

- og jeg aner ikke, hvad jeg skal gøre. Jeg har nænsomt vasket den med shampooer lavet af de fineste naturprodukter. Jeg har dybdemasseret den med koldpresset jomfruolie. Sågar kartoffelmel har jeg pudret den med. Men intet af det hjælper.

Når jeg kigger godt efter, kan jeg nede i bunden se nogle små, hvide flager, som jeg kan fjerne med en pincet. Men et par dage efter er de der igen. Under denne operation fornemmede jeg en særpræget lugt. Ikke ubehagelig, men sådan lidt krydret.

Jeg fik et godt råd om at smøre den med økologisk symaskineolie, men det har jeg ikke kunnet skaffe. I Brugsen grinte de bare af mig.

Som sagt, aner jeg ikke, hvad jeg skal gøre. Er der nogen hjælp at hente? På forhånd tak!

Kommentar: Der skulle have stået 'isse' i overskriften. Jeg beklager!

Borgmesterkage

For landets borgmestre er det tydeligvis vigtigt, at deres kommune er i vækst med stigende antal indbyggere. Det har jeg aldrig forstået, for når jeg færdes i den by, hvor jeg bor, synes jeg godt nok, der er rigeligt med mennesker og kan ikke se, at noget bliver bedre, fordi vi bliver flere.

Nu er der egentlig også meget andet jeg ikke forstår omkring borgmestre og deres rævekager. Som fx når de får tilbudt flere indbyggere i form af flygtninge og indvandrere, så får piben pludselig en helt anden lyd. Så er det helt utroligt, så trængt deres kommune er, og at der umuligt kan skaffes plads til flere.

Gid Fanden havde disse uærlige borgmestre, der ikke har andre ambitioner end at mele deres egen kage!

Holistisk

Et menneske er en helhed. Der er en integreret sammenhæng mellem de fysiske, psykiske og åndelige planer. Det er der vel ikke rigtig nogen, der er uenige i. Et sjovt forhold er, at vi i fysisk forstand siger, at mennesket er en slidstærk maskine, der kan fungere i over 100 år. Men sandheden er, at kroppen er under stadig fornyelse. Celler dør, nye kommer til og gør, at ingen dele af os bliver ret gamle. Desværre bliver de nye celler med alderen ikke så gode til at finde deres plads, så efterhånden falder vi mere og mere sammen.

I psykisk forstand derimod har vi vores data med lige fra begyndelsen. Det er dem, vi med ny viden bygger videre på livet igennem. Da mange af grunddataene er nogle, vi har overtaget fra vores forældre, kan man sige, at vores psyke rækker generationer tilbage.

Udarbejdelsen af denne bog ([Det menneskelige væsen](#)) har for mig været bevis på den integrerede sammenhæng i psykisk forstand. Komplexiteten har overrasket mig. Flere gange under beskrivelsen af et emne, har jeg taget mig selv i, at noget tilsvarende har jeg allerede tidligere beskrevet andetsteds. Utallige gange har jeg måttet gribe korrigerende ind i sammenhængene, hvilket henvisningernes antal også bevidner. Jeg kunne såmænd have lavet bogen endnu længere ved at forklare mig ud fra flere indfaldsvinkler, men der ville ikke komme meget nyt ud af det. Den menneskelige psyke kan ikke forklares ved at begynde ved begyndelsen og slutte ved slutningen, for den hverken begynder eller slutter nogen steder.

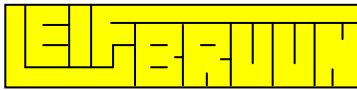
Hvor i kroppen sidder sindet?

- I hjernen, vil de fleste nok svare.

Ja, men sindet er også i lilletåen og alle andre kropsdele med nervetråde ud i alle kroge af kroppen. De eneste undtagelser er hår, negle samt til dels øreflipperne, hvor der kun er få nervetråde. Sindet er en så integreret del af kroppen, at det ikke kan betragtes separat. Efterfølgende eksempler er medtaget for at sandsynliggøre rigtigheden af dette:

- Et ansigts udstråling - eller mangel på samme
- Kroppens holdning og den måde den bevæges på som en direkte spejling af personens psykiske tilstand
- Forskellige menneskers håndtryk
- Nogle mennesker har våde håndflader, andre tørre
- Magre, senede mennesker er ofte lukkede og har svært ved at udtrykke følelser
- Runde, bløde mennesker er ofte åbne og strør om sig med følelser

Ud fra et holistisk synspunkt er en sygdom ikke noget, der opstår isoleret, men derimod som et samspil af en hel masse omstændigheder, der stort set altid udspringer af en psykisk uligevægtighed. Denne påstand kan så medføre en endeløs akademisk diskussion, fordi smitsomme sygdomme

stammer fra noget udefrakommende, men hvorfor forhindrede immunforsvaret ikke, at vi blev syge? Og et brækket ben har vel også en udefrakommende årsag. Ja, men hvorfor kom vi i den situation, der forårsagede ulykken?

Langt de fleste lidelser og sygdomme er således psykens måde at fortælle, at der er noget galt. Det er også den kendsgerning, de fleste alternative behandlinger bygger på:

- Zoneterapi, hvor man ved at massere fodsålerne kan aktivere forskellige af kroppens funktioner.
- Akupunktur, hvor man med nåle kan bedøve eller aktivere forskellige områder af kroppen.
- Irisanalyse, hvor man ved at se på strukturen og urenhederne i øjet kan aflæse forskellige ubalancer.
- Eller i det hele taget, hvis man er trænet til det, kan man ved at iagttage og lytte til personen indkredse problemet.

Golf paradoks

Golf er en uhelbredelig sygdom.
som det er en fornøjelse at leve med!

Jeg vedkender mig i høj grad ovennævnte, lever fint med det og vil under ingen omstændigheder undvære det.

Elitesport er en sygdom, som på alle måder
bringer det værste frem i menneskeheden!

Jeg vedkender mig i lige så høj grad dette og ønsker på ingen måde at støtte det.

Hermed fik jeg skitseret mit paradoks: For at jeg kan spille golf, skal jeg være medlem af en golfklub og dermed Dansk Golf Union. Og begge instanser støtter i fanatisk grad elitesporten!

Den falske bror

Onkel Viggo er død – 94 år gammel. Efter begravelsen var der kaffebord i forsamlingshuset. Jeg sad ved familiebordet sammen med blandt andet Viggos 3 lidt yngre brødre.

Ved et af nabobordene sad en mand pænt klædt i sort helt for sig selv. Det blev der hvasket en del om, for ingen kendte ham. Men det fandt vi ud af, da han rejste sig og slog på glasset:

- Vores kære bror er død, forkyndte han med myndig røst. Der gik en chokbølge gennem familiebordet, og alle kiggede undrende på ham. Senere hen i talen viste det sig, at han var fra Odd Fellow logen, hvor Viggo åbenbart havde været medlem. Han afslørede også i talen, at han slet ikke havde kendt Viggo, men blot var sendt ud som repræsentant for logen.

Men det afholdt ham ikke fra at bruge ordene 'vores kære bror' adskillige gange. Og hver gang lagde jeg mærke til, at Viggos ægte brødre rørte på sig med tydeligt ubehag.

Mig bekendt er ovennævnte ikke noget, der er blevet snakket om efterfølgende. Men inde i mit hoved har det rumsteret lige siden. For jeg fatter ikke, hvordan man kan være så selvhøjtidelig - helt uden hverken situationssforfølelse eller indlevelsessevne!

